

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

Nr. 8

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

19 FEBRUARI 1996

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	367
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	367
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.	377
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	383
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	391
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	395
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	399
Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid.	408
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	410
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	414
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.	414
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.	414
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	415
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	415
Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid.	416
II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 80, 5)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	418
REGISTER	419

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 46 van 15 februari 1996 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Exportsubsidies – Coördinatie met federale overheid

Het Vlaams Gewest heeft in 1994 een nieuw instrument gecreëerd om de export te ondersteunen, namelijk een systeem dat onder meer rentesubsidies instelt voor projecten gericht op de uitvoer van uitrustingsgoederen.

De Vlaamse regering beschouwde dit initiatief als een aanvulling op de federale Copromex-rentesubsidies.

Het blijkt dat er ter zake geen afspraken bestaan tussen enerzijds de federale overheid en anderzijds het Vlaams Gewest.

Heeft het ontbreken van afspraken totnogtoe al tot inefficiëntie en misbruiken aanleiding gegeven ?

Antwoord

Zoals reeds gemeld in mijn antwoord op vraag nr. 36 van 30 januari 1996 van het Vlaams parlementslid, werden in toepassing van het besluit van de Vlaamse regering van 26 oktober 1994 inzake de toekenning van rentesubsidies in het kader van de buitenlandse handel, in 1994 en 1995 telkens drie dossiers voor rentesubsidies goedgekeurd, voor een bedrag van respectievelijk 79.808.750 frank en 79.200.000 frank.

Voor 1994 waren er geen formele afspraken tussen het Vlaams Gewest en Copromex. In de loop van 1995 werden twee Vlaamse vertegenwoordigers in de raad van bestuur van Copromex afgevaardigd.

Een bijkomend onderzoek van de dossiers, goedgekeurd in 1994 en 1995, heeft uitgewezen dat de toekenning van de rentesubsidies niet tot ondoeltreffendheid of misbruiken aanleiding heeft gegeven.

Teneinde de efficiëntie en de impact van de initiatieven voor de exportbevordering nog te vergroten, werd het besluit van de Vlaamse regering van 26 oktober 1994 inzake de rentesubsidies opgeschort vanaf 1 januari 1996. Er werd beslist het budget enkel nog te gebruiken voor het ter beschikking stellen van uitrustingsgoederen.

Vraag nr. 48 van 19 februari 1996 van mevrouw NELLY MAES

Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Kritiek Rekenhof

Voor de renovatie van de gebouwen aan het Martelaarsplein in Brussel in opdracht van de Vlaamse regering, werden de procedures niet strikt gevolgd.

Zo was het Rekenhof van oordeel dat de concurrentie onvoldoende kon spelen en dat de prijs hierdoor onnodig hoog was. Zo werden voor 1,3 miljard frank werken toegekend die door de dienst Gebouwen op 744 miljoen frank werden geschat.

Heeft de regering hiervoor een sluitende verklaring ?

Tevens zou de regering zich hebben verbonden tot het realiseren van woningen in bepaalde delen van de gebouwen, terwijl daar in de praktijk kantoren werden gemaakt.

Tot hoeveel woongelegenheden had de regering zich verbonden ? Hoeveel werden er gebouwd ?

Hoeveel bedraagt het percentage woongelegenheden en kantoren ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Antwoord

Deze aangelegenheid behoort tot de bevoegdheid van mevrouw Wivina Demeester, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

Ik verwijs in deze aangelegenheid dan ook naar het antwoord van de bevoegde minister.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 70 van 6 februari 1996 van de heer MICHEL DOOMST

Anciënniteit onderwijspersoneel – Berekeningswijze

Voor de vaststelling van de sociale anciënniteit van vastbenoemde personeelsleden wordt een onderscheid gemaakt tussen diensten gepresteerd in hoofdamt in het onderwijs met volledig leerplan, diensten gepresteerd in bijbetrekking in het onderwijs met volledig leerplan en diensten gepresteerd in het onderwijs voor sociale promotie (OSP).

Betekent dit onderscheid dat een personeelslid dat bijvoorbeeld fungeert in het onderwijs met volledig leerplan én in het onderwijs voor sociale promotie, alleen afwezig kan zijn wegens ziekte in het onderwijs met volledig leerplan en zijn opdracht in het OSP verder kan blijven uitoefenen (of omgekeerd) ? Maakt het een verschil uit of betrokkene al dan niet fungeert in een zogenaamde combibaan ?

Wordt dit onderscheid ook gemaakt voor de personeelsleden die nog niet vast benoemd zijn ? Bestaat er hiervoor een wettelijke basis ?

Antwoord

Het onderscheid waarnaar het Vlaams parlamentslid in zijn vraag verwijst is gebaseerd op een beslissing getroffen in 1971 door de toenmalige minister van Nationale Opvoeding, houdende de principes inzake het bezoldigd ziekteverlof van de tijdelijke personeelsleden van het onderwijs.

De principes vervat in deze ministeriële beslissing werden vastgelegd in het koninklijk besluit van 29 mei 1972 (1). Zij werden nagenoeg letterlijk overgenomen in het besluit van de Vlaamse regering van 22 juli 1993 (2).

In verband met de berekeningswijze wordt in die ministeriële beslissing het volgende gesteld :

"2. De dagen verlof met wedde waarop de tijdelijke agenten recht hebben worden berekend op al de schooljaren gedurende dewelke zij diensten hebben gepresteerd in hoedanigheid van tijdelijke en dit vanaf 1 april 1969.

...

2.3. Om bovengenoemde berekening vast te stellen worden de dagen activiteit in de hoofdupdracht van het onderwijs met volledig leerplan, deze gepresteerd in een bijkomende opdracht van het onderwijs met volledig leerplan en deze gepresteerd in het onderwijs van sociale promotie afzonderlijk berekend."

Deze werkwijze wordt gehanteerd sinds de invoering van de regeling inzake bezoldigd ziekteverlof voor de tijdelijke personeelsleden van het onderwijs.

In dit verband meen ik er tevens te mogen op wijzen dat die werkwijze weliswaar niet voorkomt in het voormelde koninklijk besluit van 29 mei 1972, noch in het besluit van de Vlaamse regering van 22 juli 1993, maar wel uitdrukkelijk is bepaald in het koninklijk besluit van 15 januari 1974 (3), zoals het werd gewijzigd.

Artikel 41 van dit laatste besluit bepaalt immers dat de sociale anciënniteit verworven in een hoofdamt in het onderwijs met volledig leerplan, de anciënniteit verworven in een bijbetrekking in het onderwijs met volledig leerplan en die verworven in een betrekking in het onderwijs voor sociale promotie, afzonderlijk worden berekend. Het toepassen van een analoge werkwijze ter zake voor zowel de tijdelijke als de vast benoemde personeelsleden, kan mijns inziens bezwaarlijk onlogisch worden genoemd.

Verder meen ik dat het in de praktijk, per uitzondering, kan voorkomen dat een personeelslid dat gelijktijdig in het onderwijs met volledig leerplan en in het onderwijs

voor sociale promotie of met beperkt leerplan fungeert, dezelfde dag bijvoorbeeld overdag aanwezig is in het onderwijs met volledig leerplan en 's avonds afwezig is wegens ziekte in het onderwijs voor sociale promotie of met beperkt leerplan of vice versa. Daarenboven is het niet denkbeeldig dat een personeelslid om medische redenen niet meer in staat is te fungeren in het dagonderwijs, doch eventueel wel nog enkele uren les kan geven aan volwassenen in het onderwijs voor sociale promotie.

Ten slotte vestig ik in verband met deze aangelegenheid nog de aandacht op het feit dat het ziekteverlof van een personeelslid dat een combibaan uitoefent, geregeld wordt alsof de diensten integraal gepresteerd zouden zijn geweest in het onderwijs met volledig leerplan.

(1) Koninklijk besluit van 29 mei 1972 betreffende de dagen bezoldigd ziekte- en bevallingsverlof toegekend aan het tijdelijk aangesteld bestuurs- en onderwijzend personeel, opvoedend hulppersoneel en paramedisch personeel der rijksinrichtingen voor kleuter-, lager-, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs

(2) Besluit van de Vlaamse regering van 22 juli 1993 betreffende het ziekte-, bevallings- en borstvoedingsverlof toegekend aan tijdelijk aangestelde personeelsleden van de onderwijsinstellingen, georganiseerd of gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap

(3) Koninklijk besluit van 15 januari 1974 genomen ter toepassing van artikel 160 van het koninklijk besluit van 22 maart 1969 tot vaststelling van het statuut van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend hulppersoneel, van het paramedisch personeel der inrichtingen voor kleuter-, lager-, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van de staat, alsmede de internaten die van deze inrichtingen afhangen en van de leden van de inspectiedienst die belast is met het toezicht op deze inrichtingen

Vraag nr. 71 van 6 februari 1996 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Internationale scholen – Taalregeling

Volgens artikel 20 van de wet houdende taalregeling in het onderwijs, is de onderwijstaal in de internationale scholen die in het Nederlandse taalgebied liggen het Nederlands voor de leerlingen van Belgische nationaliteit, evenals voor de leerlingen van vreemde nationaliteit waarvan het gezinshoofd in België verblijft en niet behoort tot een volkenrechtelijke organisatie, een ambassade, gezantschap of consulaat, of een bij koninklijk besluit erkende instelling van internationale aard.

Volgens het rapport van Mens en Ruimte met betrekking tot de Vlaamse rand rond Brussel, zouden in de praktijk alle leerlingen in de internationale scholen les krijgen in een vreemde taal, ongeacht of ze al dan niet onder genoemde uitzonderingen vallen.

Hoeveel leerlingen van deze laatste categorie volgen les aan deze internationale scholen ?

Wordt er door de Vlaamse Gemeenschap enige vorm van controle uitgeoefend op de naleving van de wet houdende taalregeling in het onderwijs door de internationale scholen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

Artikel 20 van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs is uitsluitend van toepassing op die internationale scholen die opgericht zijn krachtens een internationale overeenkomst. Bovendien is overeenkomstig artikel 1 van dezelfde wet het toepassingsgebied ervan beperkt tot door het Rijk (thans Vlaamse Gemeenschap) gefinancierde, gesubsidieerde en erkende scholen.

In het Nederlandse taalgebied is er slechts één internationale school opgericht krachtens een internationale overeenkomst, namelijk de Europese school in Mol. De Belgische regering draagt bij in bepaalde kosten van deze Europese school. Met uitzondering van het feit dat de Vlaamse Gemeenschap de wedden betaalt van de Vlaamse leraren die bij die scholen gedetacheerd zijn, wordt deze school niet gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap. Er is een inspectrice aangesteld die onder meer ook de toepassing van de taalwet controleert.

Bijgevoegd vindt het Vlaams parlementslid een lijst van het aantal leerlingen voor het schooljaar 1995-1996 in de Europese school in Mol.

Engelse en Duitse scholen waarvan in het rapport Mens en Ruimte ook sprake is, vallen niet onder de toepassing van artikel 20. Zij zijn opgericht overeenkomstig artikel 24 van de Grondwet dat bepaalt dat het onderwijs vrij is. Dit houdt onder andere in dat elkeen het recht heeft om een school op te richten. Zij komen niet in aanmerking voor financiering, subsidiëring en erkenning en vallen derhalve niet onder de toepassing van de taalwet.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement - red.)

Vraag nr. 72 van 6 februari 1996 van de heer LUDO SANNEN

Hogescholen – Financieringsplannen

Luidens het HOBU-decreet worden de binnen het kader van dit decreet nieuw opgerichte hogescholen verplicht tot het indienen van een financieel begrotingsplan voor de komende vijf jaar. De diverse erkende hogescholen zouden met dit huiswerk ondertussen klaar zijn.

Voldoen alle hogescholen aan de opgelegde overgangsnormen inzake procentuele verhouding tussen loonkosten en werkingskosten (max. 85 % versus 15 %) ? Blijkt uit het meerjarenplan dat zij de definitieve norm (80 % versus 20 %) zullen halen ? Zo ja, welke specifieke begrotingsposten vertonen daarbij de belangrijkste verschuivingen ?

Voldoen alle hogescholen aan de opgelegde overgangsnormen inzake procentuele verhouding tussen het aantal vastbenoemden en het aantal tijdelijke docenten (64 % vastbenoemden) ? Zo nee, op welke manier slagen die inrichtingen erin om het gestelde percentage te bereiken ?

Antwoord

Een overzicht voor 1996 van de verhouding tussen loonkosten en werkingskosten en van het percentage vastbenoemden per hogeschool, vindt het Vlaams parlementslid als bijlage.

Slechts twee hogescholen hebben in 1996 personeelskosten die lager liggen dan 80 %. Elf hogescholen zitten tussen 80 % en 85 %. Vijftien hogescholen hebben personeelskosten hoger dan 85 %.

De specifieke maatregelen die de hogescholen in hun financieringsplannen vermelden, zijn grotendeels terug te brengen tot volgende categorieën :

- natuurlijke afvloeiingen ;
- bijkomende afvloeiingen van tijdelijke personeelsleden ;
- sterke integratie van personeelsleden van het centraal fonds ;
- de pensioenintenties van de personeelsleden in kaart brengen ;
- cumul van voltijdse personeelsleden in het onderwijs voor sociale promotie zoveel mogelijk beperken ;
- via maatschappelijke dienstverlening en projectmatig wetenschappelijk onderzoek middelen verwerven om zo op contractuele basis personeelsleden in dienst te houden ;
- vestigingen afbouwen ;
- groepen samenzetten ;
- het aantal contacturen verminderen ; investeren in gebouwen die grotere groepen kunnen opvangen ;
- samenwerking met andere hogescholen ; andere aanpak van het onderwijs ;
- stijging van de werkingsuitkeringen.

De meeste financieringsplannen zijn realistisch opgesteld, maar verscheidene moeten nog verfijnd of beter uitgewerkt worden. Vooral tijdens dit eerste jaar zal nog moeten blijken in hoeverre de begrotingen en meerjarenbegrotingen gebaseerd zijn op een juiste inschatting van de realiteit.

Alleen de Erasmushogeschool Brussel voldoet met 60,81 % aan de norm van 64 % vastbenoemden. De hogescholen kunnen noch moeten zelf iets ondernemen om dit percentage te bereiken. Het aantal vastbenoemden kan enkel dalen door natuurlijke afvloeiingen. Zolang de 64 % niet bereikt is, kunnen er geen vaste benoemingen plaatsvinden.

Fusiehogeschool	Totaal	Begrote lonen	% loonkosten	% vast
Hogeschool Antwerpen – Vlaamse autonome hogeschool	1.486.697.058	1.264.300.619	85,04 %	65,51
Hogeschool van de Provincie Antwerpen	341.689.735	285.573.000	83,58 %	77,75
Karel de Grote Hogeschool – Katholieke Hogeschool Antwerpen	1.302.346.319	1.139.292.560	87,48 %	82,79
Katholieke Hogeschool Kempen	921.765.790	826.639.560	89,68 %	84,22
Katholieke Hogeschool Mechelen	546.914.585	490.097.000	89,61 %	71,41
Erasmushogeschool Brussel	945.434.082	802.158.000	84,85 %	60,81
Hogeschool Sint-Lukas Brussel	166.353.457	148.645.976	89,36 %	77,28
Hogeschool voor Wetenschap en Kunst	1.364.715.054	1.142.971.000	83,75 %	74,89
Katholieke Hogeschool Brussel	224.709.782	197.115.421	87,72 %	90,00
Katholieke Hogeschool Leuven	769.952.941	669.028.000	86,89 %	80,61
Katholieke Vlaamse Sociale Hogeschool Brussel en Parnas Dilbeek	95.141.643	89.690.027	94,27 %	73,45
Hogeschool Gent	1.851.517.847	1.538.250.000	83,08 %	58,48
Mercator Hogeschool Provincie Oost-Vlaanderen	463.719.878	389.646.000	84,03 %	83,16
Hogeschool voor Economisch en Grafisch Onderwijs	220.059.694	185.171.240	84,15 %	74,90
Katholieke Hogeschool Sint-Lieven	858.840.063	728.687.000	84,85 %	74,33
Katholieke Hogeschool voor lerarenopleiding en bedrijfsmanagement Oost-Vlaanderen	311.570.512	288.941.000	92,74 %	91,42
Katholieke Hogeschool voor Gezondheidszorg Oost-Vlaanderen	275.877.739	238.439.000	86,43 %	82,39
Hogeschool Limburg	434.504.616	361.247.138	83,14 %	66,00
Katholieke Hogeschool Limburg	852.856.059	740.193.774	86,79 %	83,98
Provinciale Hogeschool Limburg	654.011.810	570.363.700	87,21 %	74,03
Hogeschool West-Vlaanderen – Vlaamse autonome hogeschool	486.796.988	411.140.498	84,46 %	66,37
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende	595.297.315	510.118.794	85,69 %	79,66
Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen	737.668.923	652.923.000	88,51 %	91,88
(afbouw) JESODE-HATORA	45.756	0	0,00 %	
(afbouw) NS. Sancta Maria Ronse	1.753.966	0	0,00 %	
Economische Hogeschool Sint-Aloysius	357.808.478	300.216.000	83,90 %	73,73
Groep T-Hogeschool Leuven	286.957.725	242.746.000	84,59 %	81,76
Sociale Hogeschool Katholiek Vormingscentrum voor Maatschappelijk Werk	132.498.330	120.434.452	90,90 %	66,85
Katholieke Vlaamse Hogeschool	244.050.667	195.153.000	79,96 %	75,86
Handelshogeschool	122.860.101	94.845.000	77,20 %	75,72
Totaal Hogescholen	17.054.416.813	14.624.026.759	85,75 %	76,40

Vraag nr. 73
van 7 februari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Contractuelen – Taken

Het blijkt bij de Vlaamse administratie gebruikelijk te zijn personeelsleden in loopbaanonderbreking te vervangen door contractuelen.

Het blijkt nu dat de vervangers niet altijd in de dienst van de afwezige statutaire personeelsleden zijn tewerkgesteld of dezelfde taken hebben gekregen.

Is dit wel verenigbaar met het Vlaams personeelsstatuut ?

Zo neen, heeft de minister reeds duidelijke instructies gegeven om dergelijke anomalieën te verhinderen ?

Antwoord

Het Vlaams personeelsstatuut (1) (artikelen XI 43 e.v. betreffende de loopbaanonderbreking en Deel XIV betreffende de rechtspositie van contractuele personeel) omvat geen bepalingen volgens welke de gesubsidieerde contractuelen die ambtenaren in loopbaanonderbreking vervangen, met dezelfde functie en op dezelfde dienst als de vervangen ambtenaar moeten worden tewerkgesteld.

Het Vlaams personeelsstatuut (artikel XIV 4) bepaalt alleen dat de vervangers van afwezige personeelsleden in dienst worden genomen in de wervingsgraad die overeenstemt met de graad van het vervangen personeelslid, of in een lagere graad.

Als gevolg hiervan ligt het voor de hand dat de gesubsidieerde contractueel die een ambtenaar in loopbaanonderbreking vervangt, niet steeds met dezelfde opdracht kan worden belast (een gesubsidieerd contractueel medewerker die bijvoorbeeld een statutair hoofdmedewerker in loopbaanonderbreking vervangt).

Het blijft niettemin de bedoeling om vervangingen van loopbaanonderbrekingen binnen de afdeling zelf te laten plaatsvinden. Om functionele redenen kan hiervan echter worden afgeweken.

De wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten houdt zelf overigens geen verbod in om personeelsleden die met een vervangingsovereenkomst worden tewerkgesteld, met een andere functie te belasten dan het personeelslid dat zij vervangen.

Ik zie dan ook geen enkele reden om een wijziging aan te brengen aan de huidige regeling, te meer daar deze regeling toelaat sneller en soepeler in te spelen op personeelsbehoeften, waar ze zich ook manifesteren.

(1) Besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel

Vraag nr. 74
van 7 februari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Contractuelen – Duur van de opdracht

Het blijkt dat de Vlaamse overheid een zeer groot aantal contractuele arbeidscontracten heeft afgesloten : ongeveer 15 % van het personeel bij de Vlaamse administratie is contractueel. Een dergelijk groot aantal contractuelen kan uiteindelijk leiden tot het wegvallen van de behoefte om nog statutaire personeelsleden aan te werven.

Is het inderdaad niet zo dat, ten gevolge van het feit dat contractuelen worden aangeworven met contracten van onbepaalde duur, zelfs voor buitengewone en tijdelijke personeelsbehoeften, veel statutair in te vullen personeelseenheden eenvoudigweg niet meer statutair worden opgevuld ?

Zo ja, welke maatregelen heeft de minister al genomen om te verhinderen dat contractueel ingevulde projecten uiteindelijk uitlopen op permanente taken ?

Antwoord

1. Het personeelsbestand van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap was op 30 november 1995 als volgt verdeeld over deze drie hoofdgroepen (1) :

	Aantal	%
Personeel op formatie		
– statutair personeel	9.353	85,1
– superprioritair contractueel personeel (2)	34	0,3
Contractuelen buiten de organieke regeling (exclusief superprioritair contractueel personeel)	206	1,9
Contractuelen binnen de organieke regeling		
– tijdelijke en uitzonderlijke behoeften	341	3,1
– vervanging van afwezigheden	530	4,8
– bijkomende of specifieke opdrachten	523	4,8
Totaal	10.987	100

Uit bovenstaande tabel kan inderdaad worden afgeleid dat het aantal contractuele personeelsleden overeenstemt met ongeveer 15 % van het volledige personeelsbestand.

Ik vestig er evenwel de aandacht van het Vlaams parlementslid op dat dit percentage moet worden genuanceerd.

Niet alle contractuele personeelsleden werden immers door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap zelf in dienst genomen.

Zo moet onder meer rekening worden gehouden met de 2,2 % contractuelen die in dienst moeten worden gehouden als gevolg van de reglementering betreffende het eenvormig statuut (3).

Bovendien omvat het aantal contractuele personeelsleden met een bijkomende of specifieke opdracht dat in bovenstaande tabel werd weergegeven (523) ook het contractuele personeel dat een schoonmaak- of restaurantfunctie uitoefent (477).

Wanneer met het bovenvermelde rekening wordt gehouden, bedraagt het aantal contractuele jobs ongeveer 11 % (in plaats van 15 %).

2. De indienstneming van een contractueel personeelslid bij arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur impliceert niet dat de opdracht waarmee dit personeelslid wordt belast, van permanente aard is.

Wanneer de duur van een in tijd beperkt project vooraf niet precies kan worden ingeschat, kan het aangewezen zijn om het contractueel personeel dat voor deze opdracht wordt aangeworven, bij contract voor onbepaalde duur te werk te stellen. Het arbeidsrecht biedt trouwens de nodige mogelijkheden opdat ook aan een onbepaalde duur-contract te gepasten tijde een einde zou kunnen worden gesteld.

In de toelichting bij het Vlaams personeelsstatuut (4) werd bovendien reeds uitvoerig belicht dat een tewerkstelling voor beperkte duur in het kader van de tijdelijke en uitzonderlijke personeelsbehoeften, niet in tegenspraak hoeft te zijn met de afsluiting van contracten voor onbepaalde duur.

Ik ga wel akkoord met het uitgangspunt van het Vlaams parlementslid, dat voor permanente taken statutaire personeelsleden moeten worden aange-trokken.

De enige uitzondering hierop wordt mijns inziens gevormd door de bijkomende of specifieke opdrachten met zowel een permanent, als een zeer gespecialiseerd karakter (bv. ombudsman, emancipatieambtenaar, investeringsprospecteur). Ook het Rekenhof ging ermee akkoord dat zulke opdrachten door contractuele personeelsleden worden uit-gevoerd (5).

3. Wat de verhouding statutair/contractueel personeel betreft, breng ik ten slotte het artikel 2 van het APKB (6) in herinnering, volgens hetwelk de aan-wervingen in statutair dienstverband moeten gebeu-ren en contractuele indienstnemingens uitsluitend zijn toegelaten om :

- aan tijdelijke en uitzonderlijke personeelsbe-hoeften te voldoen ;
- vervangingsopdrachten te verrichten of
- bijkomende of specifieke opdrachten te vervul-len.

Het is geenszins mijn bedoeling om de statutaire indienstnemingens stelselmatig te vervangen door contractuele aanwervingens.

Wanneer de personeelsaantallen op 1 januari van elk jaar met elkaar worden vergeleken, kan de instroom van contractuele en statutaire personeels-leden vanaf 1993 overigens als volgt worden becij-ferd :

	Contractuele personeelsleden instroom	Statutaire personeelsleden instroom
1993	99	180
1994	118	242
1995	212	169

Gedurende 1993 en 1994 was de instroom van statu-taire personeelsleden dus groter dan die van con-tractuele personeelsleden. Dit was ontegenspreke-lijk ook in 1995 het geval geweest, indien de 68 sta-tutaire indienstnemingens doorgevoerd hadden kun-nen worden waarvoor een wervingsmachtiging werd verleend maar waarvan de examenprocedure nog niet is beëindigd.

(1) Bron : afdeling Informatica en Geïntegreerd Systeem

(2) Met "superprioritair contractueel personeel" wordt bedoeld : het contractuele personeel dat geslaagd is voor een vergelijkend wervingsexamen in de graad die het contractueel uitoefent, en daardoor in het kader van de wet van 20 februari 1990 betreffende het personeel van de overheidsbesturen en van sommige instellingen van openbaar nut, aanspraak kan maken zowel op een indiensthou-

ding bij arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur als op een voorrangrecht op een statutaire benoeming

- (3) Wet van 20 februari 1990 betreffende het personeel van de overheidsbesturen en van sommige instellingen van openbaar nut ; besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van de voorwaarden voor het aanstellen en het in dienst houden bij arbeidsovereenkomst in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en in de wetenschappelijke inrichtingen die afhangen van de Vlaamse Gemeenschap en/of het Vlaams Gewest
- (4) Besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel
- (5) Brief van het Rekenhof van 28 juli 1995 (ref. N 10-1.061.087 B7)
- (6) Met APKB wordt bedoeld : het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de gemeenschaps- en gewestregeringen en van de colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen

Vraag nr. 75
van 7 februari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Contractuelen – Deeltijds werk en anciënniteit

Het blijkt dat een aantal contractuele personeelsleden van de Vlaamse administratie een contractwijziging heeft verkregen die hen toestaat voortaan deeltijds te presteren, zonder dat hun geldelijke anciënniteit werd gewijzigd, zonder dat er een aanpassing was van teveel betaalde weddebedragen.

Over hoeveel contractuele personeelsleden gaat het hier ?

Wat is de omvang van de weddemassa die hierdoor in 1994 ten onrechte werd uitbetaald ?

Antwoord

Artikel XIII 13 van het Vlaams personeelsstatuut (1) – dat ingevolge artikel XIV 46 eveneens van toepassing is op het contractueel personeel – bepaalt dat de vanaf 1 januari 1994 verrichte deeltijdse prestaties eveneens in aanmerking moeten worden genomen voor de vaststelling van de geldelijke anciënniteit, wanneer zij ten minste de helft in beslag nemen van een normale beroeps-bezigheid.

De aanrekening van deze deeltijdse prestaties gebeurt :

- voor 50 %, indien het gaat om prestaties met een arbeidsduur van ten minste 50 %, maar minder dan 80 % van een voltijdse arbeidsduur ;
- voor 80 %, indien het gaat om prestaties met een arbeidsduur van ten minste 80 %, maar minder dan 90 % van een voltijdse arbeidsduur ;
- voor 90 %, indien het gaat om prestaties met een arbeidsduur van ten minste 90 %, maar minder dan 100 % van een voltijdse arbeidsduur.

Indien het Vlaams parlementslid kennis heeft van een aantal concrete gevallen waarin deze bepaling niet cor-

rect zou zijn toegepast, dan kan hij mij hierover meer specifieke gegevens bezorgen, zodat ter zake een onderzoek kan worden ingesteld.

Ik deel het parlamentslid hierbij overigens mee dat momenteel reeds een gelijkaardige opmerking van het Rekenhof wordt onderzocht in verband met de geldelijke anciënniteit van welomschreven personeelsleden. Eventueel zullen de arbeidsovereenkomsten van deze personeelsleden worden aangepast.

(1) Besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel

**Vraag nr. 76
van 7 februari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Contractuelen – Contracten voor onbepaalde duur

Het blijkt dat het merendeel van de 15 % contractueel aangeworven bij de Vlaamse administratie beschikt over een contract van onbepaalde duur.

Waarom worden contractuelen niet aangeworven voor een bepaalde duur of voor een bepaald werk, aangezien ze principieel toch worden aangeworven voor tijdelijke opdrachten ?

Hoeveel contractuele ambtenaren hebben een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, hoeveel voor een bepaalde duur en hoeveel voor een bepaald werk ?

Antwoord

Het Vlaams personeelsstatuut (1) (artikel XIV 8) bepaalt dat het contractuele personeel tewerkgesteld wordt hetzij bij arbeidsovereenkomst voor bepaalde of onbepaalde duur, hetzij bij vervangingsovereenkomst.

De mogelijkheid om contractueel personeel te werk te stellen bij arbeidsovereenkomst voor een duidelijk omschreven werk, komt niet voor in het Vlaams personeelsstatuut.

Arbeidsrechtelijk bestaat er geen verplichting voor de werkgever om contractueel personeel dat voor een in tijd beperkte opdracht wordt aangeworven, bij arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur of voor een duidelijk omschreven werk tewerk te stellen.

Wanneer de duur van een project niet bij voorbaat kan worden ingeschat, kan het aangewezen zijn om een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur af te sluiten.

De toelichting bij het Vlaams personeelsstatuut houdt overigens expliciet rekening met de mogelijkheid dat tijdelijke opdrachten bij contract voor onbepaalde duur worden uitgevoerd.

Er is immers in die zin geen tegenspraak tussen het tijdelijk karakter van een welbepaalde opdracht en de afsluiting van een onbepaalde duur-contract, daar ook aan een onbepaalde duur-contract te gepasten tijde een einde kan worden gesteld, mits correct gebruik van het arbeidsrecht.

Ik zie dan ook geen reden om, wat de recrutering in het kader van de tijdelijke en uitzonderlijke personeelsbehoeften betreft, de mogelijkheid tot afsluiting van een onbepaalde duur-contract te schrappen.

Hieronder volgt een overzicht van de verschillende soorten contracten bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap op 29 februari 1996 :

– onbepaalde duur-contracten :	1.221
– bepaalde duur-contracten :	94
– vervangingsovereenkomsten :	221
– arbeidsovereenkomsten voor een duidelijk omschreven werk :	–

(1) Besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel

**Vraag nr. 77
van 7 februari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Contractuelen – Aanwervingsprocedure

Door de opheffing van het oorspronkelijk artikel 87, paragraaf 3 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, werden een aantal federale normen en procedures in verband met de aanwerving van contractuelen opgeheven.

Dit houdt met andere woorden in dat bij contractuele aanwervingen de regels die de vaststelling van de nietigheid van een regelmatige aanwerving en tewerkstelling en de erop volgende ontslagprocedure voorschrijven, niet meer bestaan.

Contractueel aangeworvenen blijken dus meer rechten te bezitten dan statutair benoemden.

Wordt er ter zake aan een aangepaste, adequate regeling gewerkt ?

Antwoord

In de praktijk verleent de inspecteur van Financiën bij elke contractuele aanwerving nog steeds het advies waarover sprake in artikel 14 van het KB van 5 oktober 1961 betreffende de administratieve en begrotingscontrole, dat destijds van toepassing was.

De individuele visumverlening door de Inspectie van Financiën wordt echter overbodig naarmate er, ter uitvoering van het besluit van de Vlaamse regering van 16 november 1994 tot regeling van de begrotingscontrole, jaarlijkse aanwervingsplannen zullen bestaan.

Het uitvoeren van bijkomende controles gaat in tegen de geest van de nieuwe begrotingscontrole en de algemene beleidsoptie om te dereguleren.

Ook een controle op de nietigheid van de aanwerving – zoals voorgeschreven door het KB nr. 56 van 16 juli 1982 betreffende de werving in sommige overheidsdiensten – is onnodig.

In het Vlaams personeelsstatuut (1) wordt immers duidelijk gesteld (zie artikel VI 2, § 2) dat de Vast Wervingssecretaris instaat voor de controle van de algeme-

ne toelatingsvoorwaarden en de aanwervingsvoorwaarden, indien de aanwervingsprocedure via hem verloopt (met andere woorden wat het statutaire personeel betreft).

Wat de aanwerving van het contractuele personeel aangaat, moet iedere tot aanwerving bevoegde overheid zijn verantwoordelijkheid opnemen en er zorg voor dragen dat elke aanwerving op een regelmatige wijze gebeurt.

Bij de aanwerving van contractueel personeel gebeurt intern de controle door de afdeling Wervingen en Personeelsbewegingen van de administratie Ambtenarenzaken.

Ook is er a posteriori nog de controle door het Rekenhof om eventuele onregelmatigheden aan het licht te brengen.

Ik ga dus niet met het Vlaams parlamentslid akkoord dat, wat de contractuele aanwervingen betreft, geen enkele controlemogelijkheden meer bestaat.

(1) Besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel

Vraag nr. 78
van 7 februari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Contractuelen – Vast Wervingssecretariaat

Statutaire personeelsleden worden normalerwijze aangeworven na een wervingsexamen of selectietest uitgevoerd door het Vast Wervingssecretariaat.

Het blijkt dat deze verplichting voor contractuele betrekkingen niet bestaat, of alleszins niet wordt nageleefd door de Vlaamse administratie.

Waarom niet? Alleen al uit functionele overwegingen zou dat toch wenselijk zijn?

Welke maatregelen worden ter zake eventueel genomen?

Antwoord

Het APKB (1) legt geen verplichting op om een beroep te doen op de bemiddeling van het Vast Wervingssecretariaat voor contractuele aanwervingen.

Als gevolg hiervan omvat het Vlaams personeelsstatuut (2) geen algemene bepaling op grond waarvan voor elke aanwerving in een contractuele betrekking, de bemiddeling van het Vast Wervingssecretariaat moet worden gevraagd.

Dit sluit echter niet uit dat in bepaalde gevallen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de bemiddeling inroept van het Vast Wervingssecretariaat.

Zo kan in toepassing van het artikel XIV 6 van het Vlaams personeelsstatuut, het Vast Wervingssecretariaat worden gevraagd een voorselectie te organiseren, wanneer wordt gerecruteerd voor bepaalde bijkomende of specifieke opdrachten met een zeer specialise-

seerd karakter (bv. gemeenschapsattaché, investeringsprospecteur, taaladviseur, ...).

De commissie van wetenschappelijke en administratieve autoriteiten die bij deze aanwervingen de Vlaamse regering adviseert, wordt samengesteld door de leidend ambtenaar van de administratie Ambtenarenzaken, echter eveneens op advies van de Vast Wervingssecretaris.

In bepaalde gevallen put het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap bovendien uit de wervingsreserves aangelegd door het Vast Wervingssecretariaat (bv. Vlaams Impulsprogramma voor Natuurontwikkeling – VLINA).

Het bovenvermelde neemt echter niet weg dat het ministerie voor bepaalde contractuele betrekkingen ook haar eigen selecties organiseert (bv. contractuele betrekkingen bij het secretariaat van de Milieu- en Natuurraad voor Vlaanderen).

De resultaten van deze selecties zijn, zo blijkt uit de reacties, zeer bevredigend, zodat zich tot nu toe geen noodzaak voordoet om voor alle contractuele betrekkingen terug te grijpen naar eventuele wervingsreserves van het Vast Wervingssecretariaat.

Ik acht het dan ook niet nodig om in het Vlaams personeelsstatuut bepalingen op te nemen op grond waarvan elke contractuele aanwerving verplicht via het Vast Wervingssecretariaat dient plaats te vinden.

(1) Met APKB wordt bedoeld: het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de gemeenschaps- en gewestregeringen en van de colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen

(2) Besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel

Vraag nr. 79
van 7 februari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Contractuelen – Vervanging van statutaire personeelsleden

Bestaat er een intern controlesysteem op contractuele vervangingen van statutaire ambtenaren bij de Vlaamse administratie, of een onafhankelijke instantie die zich over de toelaatbaarheid uitspreekt?

Bestaan er objectieve regels om deze vervangingen te regelen?

Antwoord

Bij de aanwerving van contractuele vervangers voor afwezige ambtenaren wordt de toelaatbaarheid van de kandidaten gecontroleerd door de afdeling Wervingen en Personeelsbewegingen van de administratie Ambtenarenzaken.

Deze afdeling is als enige bevoegd voor de indienstneming van contractuele personeelsleden. Zij is ook de enige die de basisgegevens van nieuw in dienst genomen personeelsleden in het personeelssysteem kan invoeren. Als gevolg hiervan kan de afdeling Wervingen en Personeelsbewegingen de rol van intern controle-orgaan op optimale wijze vervullen.

De algemene toelatingsvoorwaarden voor een betrekking van (gesubsidieerd) contractueel ter vervanging van een personeelslid zijn de volgende (cfr. artikel XIV 7 van het Vlaams personeelsstatuut) :

- zich gedragen in overeenstemming met de vereisten van de beoogde functie ;
- de burgerlijke en politieke rechten genieten ; aan de dienstplichtwetten voldoen ; lichamelijk geschikt zijn ;
- een diploma of studiegetuigschrift bezitten dat overeenstemt met het niveau van de vacante betrekking ;
- Belg zijn voor betrekkingen die een rechtstreekse deelname aan de uitoefening van het openbaar gezag inhouden of die werkzaamheden omvatten strekkende tot bescherming van de algemene belangen van de Vlaamse Gemeenschap of andere openbare lichamen ;
- aan de voorwaarden voldoen die in de reglementering betreffende de loopbaanonderbreking (2) worden gesteld om als vervanger van een personeelslid in loopbaanonderbreking te kunnen worden in dienst genomen ;
- indien het gaat om de vervanging van een ambtenaar of een gesubsidieerd contractueel in loopbaanonderbreking : aan de voorwaarden voldoen die in de reglementering betreffende de gesubsidieerde contractuelen (3) worden gesteld om als gesubsidieerd contractueel te kunnen worden aangeworven.

De Vlaamse minister van Ambtenarenzaken coördineert op grond van de bevoegdheden hem verleend bij besluit van 29 november 1995 (4) de toewijzing van de betrekkingen ter vervanging van een personeelslid in loopbaanonderbreking.

- (1) Besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel.
- (2) Artikel XI 52 van het bovenvermeld besluit van 24 november 1993 en het koninklijk besluit van 28 februari 1991 betreffende de onderbreking van de beroepsloopbaan in de besturen en andere diensten van de ministeries wat de vervanging van statutaire personeelsleden betreft ; het koninklijk besluit van 2 januari 1991 betreffende de toekenning van onderbrekingsuitkeringen wat de vervanging van contractuele personeelsleden betreft
- (3) Besluit van de Vlaamse regering van 27 oktober 1993 tot veralgemening van het stelsel van gesubsidieerde contractuelen
- (4) Besluit van de Vlaamse regering van 29 november 1995 tot vaststelling van regelen inzake organisatie en werking van de diensten van de Vlaamse regering van de Vlaamse openbare instellingen (artikelen 2 en 3)

Vraag nr. 80
van 12 februari 1996
van de heer JOHN TAYLOR

Geweld op school – Omvang van het probleem

Naar aanleiding van de moord op een schooldirecteur in Engeland, heb ik reeds een actuele vraag gesteld over het onderwerp "geweld op school" (Beknopt Verslag van 15 december 1995, blz. 3 en 4). Daar de minister toen geen cijfers ter zake heeft gegeven, kreeg ik graag antwoord op volgende vragen.

Beschikt de minister over cijfers die de omvang en de recente evolutie van het probleem kunnen aangeven ?

Kunnen die eventueel worden gedifferentieerd naar relevante variabelen ?

Beschikt de minister over gegevens inzake door de betrokken scholen getroffen maatregelen ?

Antwoord

1. Er zijn geen betrouwbare cijfers beschikbaar over de omvang van het probleem of over de recente evolutie van geweld op school in Vlaanderen.

Gegevens die een indicatie kunnen geven over de omvang van het probleem zijn zeer moeilijk te verzamelen. De problemen doen zich voor zowel op het vlak van de betrouwbaarheid, als op het vlak van de privacy.

Vooreerst rijst het probleem van de definitie van "geweld op school". Meestal wordt in de literatuur en de rapporten over geweld op school een zeer ruime definitie gehanteerd. Het betreft zowel psychisch geweld, als fysiek en materieel geweld. Het gaat van (opzettelijk) storen van de lessen, scheldwoorden, bedreigingen, handtastelijkheden, pesten, vandalisme, diefstal, tot slagen en verwondingen.

De – overigens schaarse – gegevens over de jeugd-delinquentie spreken een vermeende stijging van jeugdcriminaliteit tegen. Het gebruik van geweld bij jongeren moet gerelateerd worden aan de kenmerken van de adolescentieperiode waar "probleemgedrag" deel van uitmaakt en van voorbijgaande aard is. Dit wil evenwel niet zeggen dat er geen aandacht moet zijn voor probleemgedrag op school.

2. Er zijn dus ook geen gegevens beschikbaar die differentiëren naar mogelijk relevante variabelen.
3. De administratie beschikt niet over gegevens inzake de maatregelen die scholen treffen. Scholen zijn niet gebonden aan een meldingsplicht. Het behoort tot de bevoegdheid van de school om maatregelen te treffen, zowel ten aanzien van de dader als ten aanzien van het slachtoffer van geweld op school. Secundaire scholen zijn verplicht om een schoolreglement op te maken waarin de rechten en de plichten van elke leerling worden vastgelegd, inclusief de orde- en tuchtmaatregelen. Met betrekking tot de slachtoffers van geweld bestaat er geen gereglementeerde opvangprocedure. In de mate dat de directie

en de school op de hoogte zijn van de problemen kunnen ze voorzien in opvangmogelijkheden.

Vraag nr. 81
van 12 februari 1996
van de heer MARC OLIVIER

Huisartsen – Beroepsopleiding

Kandidaat-huisartsen moeten bovenop hun zeven jaren universitaire opleiding ook nog twee extra jaren een beroepsopleiding volgen om te worden erkend door het ministerie van Volksgezondheid

Halverwege deze opleiding wordt hen gemeld dat zij zich op het einde van de beroepsopleiding nogmaals aan een examen moeten onderwerpen, zonder dat er van enig onderwijsaanbod vanuit het Interuniversitair Centrum voor Huisartsopleiding (ICHO) sprake is, en dit ondanks de 17.000 frank inschrijvingsgeld. Het zijn immers de stagemeeestercoördinatoren die de kandidaat-huisartsen volledig opleiden.

1. Moet er, om van een echte beroepsopleiding te kunnen spreken, geen opleiding worden aangeboden waarvan de inhoud vooraf bekend is ?
2. Is de huidige regeling niet in strijd met artikel 44 van het decreet-Coens van 12 juni 1991, dat bepaalt dat het universiteitsbestuur er zorg voor draagt dat tijdig, vóór de aanvang van het academiejaar, het onderwijsaanbod en de hoofdlijnen van de onderwijs- en examenregelingen openbaar worden gemaakt ?
3. Is de huidige regeling niet in strijd met artikel 47, eerste lid van voormeld decreet, dat bepaalt dat de universiteiten onderwijsactiviteiten organiseren die beantwoorden aan de vereisten gesteld voor de voorbereiding op de examens voor het uitreiken van de diploma's die zij mogen verlenen ? Hoe kan een huisarts in beroepsopleiding weten welke de vereisten zijn om te kunnen slagen voor het examen, als er geen enkele onderwijsactiviteit bestaat ?
4. Bestaat het risico niet dat het ICHO door middel van dit examen artsen zal selecteren na negen jaar universitaire opleiding, terwijl de selectie van kandidaat-huisartsen in deze lange opleiding reeds veel vroeger had moeten gebeuren ?

Antwoord

De eerste drie punten van de vraag van het Vlaams parlementslid slaan op het programma en de inhoud van de opleiding. De specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde is een volwaardige academische opleiding. In juli 1995 hebben de vier bevoegde universiteiten in een interuniversitaire overeenkomst de krijtlijnen van het programma van de specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde vastgelegd. In die overeenkomst worden de omvang en de studiepunten van de opleidingsonderdelen van het tweede en derde jaar van de specifieke opleiding bepaald, in overeenstemming met de decretale voorschriften ter zake. Er is zonder enige twijfel sprake van een reëel onderwijsaanbod. De specifieke opleiding is uiteraard meer van praktische aard dan van theoretische aard, en dit overeenkomstig

de voorschriften van de Europese richtlijn. Alle huisartsen-in-beroepsopleiding (HIBO) beschikken over een toetslijst waarin precies wordt omschreven welke besliskundige, communicatieve en technische vaardigheden zij tijdens hun opleiding worden geacht te verwerven. De HIBO's werden voldoende en tijdig geïnformeerd over de inhoud en de vorm van de opleiding en van de examens.

Niet het ICHO, zoals in punt 4 van de vraag wordt gesuggereerd, maar de universiteiten dragen de verantwoordelijkheid van de examens. De universiteiten kunnen geen academische graden verlenen zonder een evaluatie in de vorm van een examen. De inhoud van het examen is aangepast aan de aard van de opleiding. Bij de eindbeoordeling wordt voor 50 % rekening gehouden met de evaluatie van de praktijkstage. De andere helft van het examen bestaat uit een kennistoets en de mondelinge verdediging van een case-study. De kennistoets wordt zorgvuldig opgebouwd aan de hand van internationale standaarden. Doel is na te gaan of de huisarts in staat is om in concrete gevallen problemen op te lossen en de nodige acties te ondernemen. Doel is niet een bijkomende selectie na de basisopleiding. Deze wijze van evalueren geeft duidelijk een toegevoegde waarde aan de wijze van evalueren in de basisopleiding.

Vraag nr. 83
van 12 februari 1996
van de heer JOHN TAYLOR

Beleidsondersteuning – Studieopdrachten

Geregeld worden er, ter voorbereiding of ter ondersteuning van het beleid dat een minister wenst te voeren, studies gemaakt door universitaire instellingen, consultancy-firma's en dergelijke meer.

Dergelijke studies leveren vaak zeer interessante en relevante informatie op die een wezenlijke bijdrage kan betekenen voor de beleidsvoering. Een overheid die zich informeert zal ook met kennis van zaken beslissingen kunnen nemen.

Dergelijke studies dragen echter een hoog prijskaartje en soms moeten we vaststellen dat sommige ervan zonder verder gevolg in de lade belanden.

Dienaangaande had ik aan de minister, wat de domeinen betreft die vandaag onder zijn bevoegdheid vallen, graag de volgende vragen gesteld.

1. Welke bedragen werden er tijdens de vorige legislatuur en in 1995 respectievelijk vastgelegd en/of besteed voor het laten uitvoeren van studieopdrachten ? Welk bedrag wordt uitgetrokken voor het jaar 1996 ?
2. Over welke studieopdrachten gaat het ? Wat is de inhoud van deze verschillende opdrachten ?
3. Wat is de naam van de instellingen en/of ondernemingen waaraan deze opdrachten werden toegewezen ?
4. Worden de studies die door de vorige regering werden besteld nog gebruikt ? Graag een specificering over de aanwending van deze studieopdrachten door de huidige regering.

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord wordt verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 84
van 13 februari 1996
van de heer WILFRIED AERS

Gemeentescholen – Gemeentelijke gunsten

Vanaf het schooljaar 1991-1992 geldt inzake de sociale voordelen ten gunste van het gemeenschapsonderwijs en het vrij onderwijs dat drie specifieke gunsten in aanmerking komen :

1. ochtend- en avondtoezicht ;
2. middagtoezicht ;
3. ter beschikking stellen van gemeentelijke infrastructuur.

Het is algemeen bekend dat vele gemeentebesturen hun gemeentescholen een groot aantal voordelen toekennen die buiten deze regelgeving vallen. Ik denk hierbij aan bijdragen in het zwemvervoer en aan subsidiëring van naschoolse lessen in de Franse taal, meestal vanaf het vierde leerjaar. Tevens kan men het inzetten van gemeentepersoneel voor allerlei activiteiten en werken, of het bezoldigen van morgen- en avondtoezicht hierbij in aanmerking nemen.

Het gaat hier om initiatieven die duidelijk van invloed zijn op de pedagogische en didactische mogelijkheden van de gemeentescholen. De scholen uit de andere netten beschikken zelden over voldoende middelen om hetzelfde financieel en pedagogisch comfort te bieden aan hun leerlingen.

Heeft de minister zicht op de extra middelen, onderverdeeld in subsidiëring van "toezichten" (ik bedoel die buiten het bereik van de regelgeving in verband met de sociale voordelen vallen), subsidiëring van naschoolse Franse lessen, tussenkomsten bij het zwemonderricht en het vervoer naar het zwembad, die via de gemeentebesturen op deze wijze jaarlijks aan de scholen onder hun toezicht worden verstrekt ?

Indien deze cijfers niet beschikbaar zijn : acht de minister het, vooral in het kader van de financiële autonomie van de scholen, niet noodzakelijk een overzicht te krijgen van deze bedragen ?

Kan het eventueel toekennen van financiële autonomie aan de basisscholen, zonder over deze cijfers te beschikken, de gelijkberechtiging van deze scholen nadelig beïnvloeden ? Het lijkt me in dit verband immers noodzakelijk uit te gaan van realistische gegevens die de feitelijke toestand volledig weergeven.

Antwoord

Gemeentebesturen kunnen inderdaad voordelen die niet vallen onder het gezondheidstoezicht en de sociale voordelen toekennen aan de leerlingen van de eigen onderwijsinstelling. Dit behoort tot hun gemeentelijke autonomie.

Ik heb geen zicht op de extra-middelen die de gemeenten aan hun gemeentescholen toekennen. Indien het Vlaams parlementslid een overzicht wenst te krijgen van die bedragen, dient het zich te richten tot het ministerie van Binnenlandse Zaken (minister Vande Lanotte).

Het ligt niet in mijn bedoeling aan de basisscholen financiële autonomie toe te kennen zoals die thans bestaat in het niet-universitair hoger onderwijs.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
 EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 63
van 6 februari 1996
van de heer WILLY KUIJPERS

Project mestoverschot – Implementatie

Het Vlaams parlement keurde op 15 december 1995 met een nipte meerderheid het Mestactieplan (MAP) goed. Nu is het hoog tijd om een milieutechnische en socio-economische oplossing te bieden voor het mestoverschottenprobleem in Vlaanderen. Alleen al in West-Vlaanderen zouden die in 2002 kunnen oplopen tot 3.200.000 ton. Samen met de projectpartners Deutsche Babcock en Burmeister und Wain, zette de Westvlaamse Elektriciteitsmaatschappij met drie studie bureaus en het Mestverwerkingstechniekencomité van de Universiteit Gent een mestoverschottenproject op. De haalbaarheidsstudie is nu af. Daaruit blijkt dat na droging en verbranding – mits de nodige hoeveelheden via een kleine stoomcentrale/biomassa beschikbaar zijn – op een winstgevende wijze energie kan worden herwonnen. De mineralen, terug te vinden in de as, kunnen worden afgezet bij de kunstmestproducenten als alternatief voor ingevoerde mineralen. Het overgedampte water is in de nijverheid of in de landbouw herbruikbaar ; het kan ook zonder schade worden geloosd. Bovendien heeft de federale regering aanvaard om de CO₂-uitstoot te beperken. Het biomassagebruik zou gedeeltelijk het gebruik en de invoer van fossiele brandstoffen doen dalen. Meerdere doelstellingen worden aldus gehaald.

1. In welke mate steunen de ministers deze projectorganisatie (onder meer met snelle en passende MAP-uitvoeringsbesluiten) ?
2. Welke coördinatie is er ter zake tussen de energie-, landbouw- en milieudiensten op gang gebracht ?

3. Dit project werd al in maart 1995 door de EU-waarderingscommissie als uiterst waardevol beoordeeld. Europese subsidiëring vereist het waarborgen van voldoende mestaanvoer en het omschrijven van een vestigingsplaats en aanvoerlijnen. Hebben de ministers reeds initiatieven genomen om hieraan tegemoet te komen? Zo ja, op welke wijze en tegen wanneer zal dit gebeuren?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Landbouw en Media.

Antwoord

1. In Vlaanderen wordt meer organisch materiaal geproduceerd – van welke oorsprong ook – dan op ecologisch verantwoorde wijze kan afgezet (gerecycled) worden op de beschikbare landbouwgronden. Daarom dienen verwerking en export gestimuleerd en verplicht te worden. Export is haalbaar indien de "afval"-produkten zodanig worden behandeld dat een goed en waardevol produkt ontstaat, dat gemakkelijk vervoerbaar en verhandelbaar is buiten onze grenzen.

Het goedgekeurde mestdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten voorzien uitdrukkelijk in verwerking en bewerking van dierlijke mest én ook van ander organisch materiaal (bv. GFT). Daartoe zijn in art. 2 van het mestdecreet de nodige definities opgenomen. Art. 9, § 3 bepaalt welke bedrijven verplicht worden en wanneer zij verplicht worden hun overschotten te verwerken of te exporteren. Meerdere andere artikelen regelen het vervoer naar verwerking of naar grond, de registerplicht, enzovoort.

Omdat de kostprijs van verwerking en export de rendabiliteit en de concurrentiepositie van de bedrijven in gevaar kan brengen, voorziet het mestdecreet bovendien in stimulerende maatregelen (o.a. lagere heffingen en hogere bedrijfszekerheid). Ook de Vlarem-reglementering bevat regels omtrent verwerking.

De wetgeving is derhalve voldoende uitgebouwd om de projecten te begeleiden en juridisch te ondersteunen. Mocht er onvoldoende initiatief zijn tot verwerking, of mochten zich andere praktische problemen voordoen, dan kunnen de nodige aanpassingen gebeuren bij de geplande evaluatie van het mestdecreet in 1998.

2. Ik meen te mogen stellen dat de landbouwsector de noodzaak van verwerking en export inziet, terwijl ik eerder vaststel dat ander organisch afval, afkomstig uit de industrie of van de huishoudens, nog steeds wordt bewerkt met het oog op hergebruik op de Vlaamse bodem. Alle sectoren zullen zich dus meer moeten richten op verwerking en export van een goed produkt.

Het gehele model van het gebruik op Vlaamse grond en van export moet dus door de verschillende milieudiensten (Mestbank, OVAM, Aminal, ...)

worden opgevolgd en in praktijk worden gebracht. Het mestdecreet regelt immers niet alleen de nutriëntenbalans qua stikstof en fosfor voor de landbouwbedrijven, maar ook de nutriëntenbalans van heel Vlaanderen.

In eerste instantie moet worden gestreefd naar een goed voorkomingsbeleid (het mestdecreet stimuleert brongerichte maatregelen en legt beperkingen op via het vergunningsbeleid). Vervolgens geldt het substitutiebeginsel, zoals het Vlaams parlementslid aanhaalt in zijn inleiding (bv. as van organisch materiaal recupereren voor de kunstmest, in plaats van de basisprodukten van de kunstmest aan te kopen in het buitenland).

Verder gelden als principes bij de beoordeling van een verwerkingsprocédé:

- 1) het proces moet een positieve invloed hebben op ons milieu (minder NH₃, CO₂, ...-uitstoot naar lucht en water dan bij recyclage op grond);
- 2) het overschot aan nutriënten in Vlaanderen moet dalen, vandaar dat het eindprodukt moet exporteerbaar zijn of minstens moet voldoen aan het substitutie-beginsel.

Indien het procédé bovendien energiebesparend werkt, door warmte-recuperatie, door afvalverbranding of omzetting naar andere energie (symbiose landbouw-industrie), of indien het nog andere voordelen biedt, dan wordt een milieuvergunning gegeven. Het geheel wordt – zoals voorgeschreven in Vlarem – bestudeerd en geadviseerd door milieudeskundigen uit verschillende administraties, vooreerst de vergunningsverlenende overheid goedkeurt. Voor drie grote mestverwerkingsprojecten werd reeds de bouw- en milieuvergunning afgeleverd en andere zijn weldra te verwachten.

3. Het vinden van een geschikte vestigingsplaats voor verwerkingseenheden is niet steeds even eenvoudig binnen het kader van onze ruimtelijke ordening. De berekening van de theoretisch meest geschikte plaats is eenvoudig, doch het resultaat voldoet niet altijd aan de mogelijkheden op het terrein. Deze materie dient nog verder uitgediept te worden.

Het behoort tot de opdrachten van de Mestbank (art. 11, 12 en 13 van het mestdecreet van 20 december 1995, Belgisch Staatsblad 30 december 1995) de mestoverschotten te registreren, te bemiddelen in de aan- en afvoer en deze te controleren, wetenschappelijk onderzoek te laten verrichten, verwerking te adviseren, en zelfs te participeren in centrale mestverwerking. De nodige waarborgen zijn dus ingebouwd in het mestdecreet. En de hulp wordt geboden door de Mestbank.

Wanneer het bedoelde SDCE-mestverwerkingsproject wordt ingediend, zullen alle betrokken administraties het zeker grondig onderzoeken en ter zake advies verstrekken aan de vergunningverlenende overheid.

Vraag nr. 64
van 6 februari 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

VDAB fruitcel Sint-Truiden – Voortzetting

De fruitcel Sint-Truiden ontstond in 1994, uit een samenwerking van de VDAB, de stad Sint-Truiden en de fruitsector. De VDAB verzamelde belangstellende werklozen, studenten, huisvrouwen en bestaansminimumtrekkers. Ze bracht hen in contact met fruittelers die werkrachten zochten, zorgde voor de administratie van de seizoenwerkers en garandeerde een gedragscode in verband met loon en arbeidsomstandigheden. Zo werden in 1995 71 % van de vacatures ingevuld in de regio, tegenover slechts 45,7 % in 1994. Daarenboven ontstond er een positievere sfeer in de sector.

Het systeem werd in december geëvalueerd en de voorstellen voor de toekomst volgden elkaar op. Het eerste voorstel was dit initiatief uit te breiden naar andere regio's. Enkele dagen later sprak men van stopzetting omdat de fruitsector niet meer mee deed. Nadien werd weer de voortzetting met drie partners en mogelijke uitbreiding naar andere regio's gepland.

1. Wordt het systeem voortgezet met de huidige partners in de regio Sint-Truiden ?
2. Bestaan er plannen om het systeem naar andere fruitregio's uit te breiden ? Zo ja, naar welke regio's en met welke extra-omkadering vanuit de VDAB ?
3. Is het de bedoeling dat de VDAB zodoende uitgroeit tot een interimkantoor voor de fruitsector, en eventueel voor alle seizoenarbeid ?
4. Sluit deze evolutie aan bij de optie om arbeid in de fruitsector – die toch een geruime periode van het jaar kan omvatten – geleidelijk te laten uitgroeien tot reguliere werkgelegenheid ?

Antwoord

1. Het Beheerscomité van de VDAB heeft beslist dat het experiment, gestart op 1 juni 1995, gedurende het jaar 1996 mag voortgezet worden door de huidige partners (VDAB, stad Sint-Truiden en werkgevers fruitsector). In de stuurgroep die het initiatief volgt, werd naast de syndicale en patronale organisaties nu ook een vertegenwoordiger van de Boerenbond opgenomen.
2. Naast de voorwaarden van representativiteit van de stuurgroep, door de vertegenwoordiging van de sector te waarborgen en het ter beschikking stellen van de nodige middelen tot cofinanciering, werd als derde randvoorwaarde de uitbreiding van de actieradius van de fruitcel gesteld. Deze uitbreiding houdt in dat de werkgever-fruitteler zich (zoals vroeger) kan wenden tot het plaatselijk VDAB-kantoor voor de melding van een vacature. Bij niet-opvulling hiervan kan de fruitcel worden ingeschakeld om eventuele (spontaan aangemelde) kandidaten te verwijzen. De werkgever-fruitteler kan de vacature ook rechtstreeks melden aan de fruitcel. In dit geval wordt de vacature elektronisch overgemaakt aan het bevoegde plaatsingskantoor dat de vacature probeert in te vullen. Bij niet-invulling

wordt teruggekoppeld naar de fruitcel, waarna de vacature alsnog ingevuld kan worden met andere kandidaten. Vermits meer dan 80 % van de aan de VDAB gemelde vacatures betrekking hebben op werkgevers uit de regio's Hageland, Midden-Limburg en Zuid-Limburg, wordt de actieradius beperkt tot deze gebieden. Elk van de betrokken plaatsingskantoren zal up-to-date informatie krijgen over de geldende wetgeving en de mogelijke ontwikkelingen in de reglementering, door ondersteuning vanuit de fruitcel. Bij deze uitbreiding is geen bijkomende omkadering vastgelegd.

3. Gelet op het feit dat het hier om een experiment gaat, wil de VDAB onderzoeken op welke wijze een meer structurele oplossing aan dit probleem kan worden gegeven. Een van de denkpistes hierbij is een interimkantoor, maar dit ligt zeker niet voor de hand.
4. De optie om deze werkgelegenheid te laten uitgroeien tot een reguliere werkgelegenheid verdient zeker de voorkeur. De mogelijkheid daartoe zal door de resultaten van het experiment moeten aangetoond worden. De ervaringen die het experiment "pool-tuinbouw" zal opleveren, zullen mee bepalend zijn hiervoor. Het protocol ter zake wordt binnenkort ondertekend.

Vraag nr. 65
van 12 februari 1996
van mevrouw VERA DUA

La Floridienne Gent – Sanering

Over de sanering van het afvalstort op de voormalige fabrieksterreinen La Floridienne in Gent bestaat nog steeds geen duidelijkheid. In antwoord op mijn schriftelijke vraag van 8 november 1994 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 19 december 1994, blz. 153), stelde de toenmalige minister van Leefmilieu dat, gezien de giftigheid van het afval, er een speciale behandeling nodig is, waarna het afval kan worden afgevoerd naar een klasse 1-stortplaats of onder klasse 1-voorwaarden op het terrein kan worden opgeslagen.

Tevens moet het verontreinigd grondwater worden geïsoleerd, opgepompt en behandeld. De sanering van dit oude stort werd in 1994 opgenomen op de prioriteitenlijst van de te saneren stortterreinen.

1. Wat is de stand van zaken in dit dossier en is er reeds een beslissing genomen over de manier waarop dit terrein zal worden gesaneerd ? Zal dit giftig afval ter plaatse blijven of zal het worden afgevoerd naar een klasse 1-stort ? Indien dit laatste het geval is, naar welke stortplaats zal dit afval worden afgevoerd of op welke manier zal het worden verwerkt ?
2. Wat is de timing voor deze saneringsoperatie ? In hoeverre worden deze saneringswerken gerelateerd aan de realisatie van het Kluisendok ?
3. Volgens de schepen van de Gentse haven zal OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) de volledige kosten van de sanering op zich nemen. Is dit inderdaad het geval en in hoeverre kan de vorige eigenaar aansprakelijk

worden gesteld voor de sanering ? Wat zal de kostprijs zijn van de volledige saneringsoperatie ?

Antwoord

1. Naar de verontreinigingsgraad werden in opdracht van de OVAM de volgende onderzoeken uitgevoerd :

- tussentijds rapport : Inventarisatie (mei 1990) ;
- tussentijds rapport : Karakterisatie (augustus 1990) ;
- tussentijds rapport : Risico-analyse (december 1990) ;
- eindrapport (maart 1991) + bijlage (april 1991) ;
- bijkomend onderzoek rood stortmateriaal (april 1994) ;
- onderzoek puinmateriaal (maart 1995).

Algemeen kan worden gesteld dat de site La Floridienne zwaar verontreinigd is met zware metalen. Door de lange aanwezigheid van het afval heeft de verontreiniging zich verspreid naar de lucht, het grond- en oppervlaktewater, de bodem, de fauna en de flora. Dit brengt een belangrijk risico mee voor mensen, dieren en planten.

Het saneringsvoorstel voor de site La Floridienne dient minimaal de volgende punten te omvatten :

- immobilisatie en solidificatie van het rode stortmateriaal (ca. 25 à 30.000 m³) ;
 - ter plaatse isoleren of afvoer van het geïmmobiliseerde rode stortmateriaal naar een daartoe vergunde inrichting ;
 - ter plaatse isoleren of afvoer van het grijze stortmateriaal, een deel van het puin en verspreide afvalresten naar een daartoe vergunde inrichting ;
 - ter plaatse isoleren of afvoer van de verontreinigde bodems naar een daartoe vergunde inrichting ;
 - behandeling van het sterk vervuild puinmateriaal, gevolgd door ter plaatse verwerken of afvoer naar een daartoe vergunde inrichting ;
 - maatregelen op het vlak van het verontreinigd grondwater.
2. Conform het decreet betreffende de bodemsanering van 22 februari 1995 ligt de saneringsplicht bij de huidige exploitant/eigenaar en werden tot op heden door OVAM geen financiële middelen voor de sanering van de site La Floridienne gereserveerd. Evenmin werd zij opgenomen in de lijst conform artikel 46 van het decreet.
3. Aangezien conform het decreet betreffende de bodemsanering de verplichting tot uitvoering van de bodemsanering berust bij de exploitant/eigenaar, en aangezien op dit ogenblik geen conform het milieuvergunningende decreet vergunningsplichtige activiteiten plaatsvinden op het terrein, is het de stad Gent

in haar hoedanigheid van eigenares van het terrein die saneringsplichtig is.

Aangezien de stad Gent zich onmogelijk kan beroepen op de exoneratiegronden bepaald in het decreet, heeft dit ook gevolgen op het vlak van de aansprakelijkheid voor de saneringskosten. Niets belet echter de stad Gent regres uit te oefenen tegen diegenen van wie zij meent dat ze aansprakelijk zijn voor de verontreiniging.

Derhalve kan de OVAM in een volgende fase voorstellen om de site La Floridienne op te nemen in de lijst van de historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden conform artikel 30 van het bodemsaneringsdecreet, gevolgd door de aanmaningsprocedure conform artikel 31 van het decreet.

Een opname in de lijst van de bodemsaneringen conform artikel 46 van het decreet wordt slechts uitgevoerd, indien de OVAM ambtshalve dient op te treden.

Op basis van de huidige gegevens en indien alles ter plaatse wordt verwerkt en ingericht, wordt de sanering op dit moment geraamd op 520 miljoen frank.

Vraag nr. 66 van 12 februari 1996 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Aquafin – Kritiek Rekenhof

Het blijkt dat de NV Aquafin niet bereid is de verslagen van haar raad van bestuur over te leggen aan het bestuur Milieu-investeringen, de bijzondere gevolmachtigde of zijn college.

In feite stelt de NV Aquafin dat zij zelf bepaalt welke documenten noodzakelijk zijn voor haar interne en externe controle. Nochtans bepaalt artikel 5 van de organieke wet van het Rekenhof van 29 oktober 1896, alsmede de artikelen 31, 1bis en 31, 1ter van de overeenkomst Vlaams Gewest – NV Aquafin, dat het controlerecht door het Rekenhof wordt erkend en dat de NV Aquafin haar financiële verantwoordelijke machtigt de nodige stukken voor te leggen aan de vertegenwoordigers van het Rekenhof.

Het blijkt dat op dit ogenblik de NV Aquafin nog steeds niet de gevraagde documenten aan het Rekenhof heeft verstrekt.

Welke maatregelen heeft de minister reeds genomen om de NV Aquafin te verplichten haar wettelijke en contractuele verplichtingen na te komen ?

Werd op heden door de NV Aquafin ter zake het nodige gedaan ?

Antwoord

De overeenkomst van 11 januari 1991, zoals gewijzigd op 10 november 1993, tussen het Vlaams Gewest en Aquafin voorziet in diverse controles.

1. De controle door het Rekenhof wordt geregeld in artikel 38 1ter van bovenvermelde overeenkomst.

Dit artikel stipuleert dat Aquafin als onderneming niet rekenplichtig is. Aquafin heeft zich wel verplicht om bewijskrachtige documenten voor alle uitgaven lastens het MINA-fonds en/of lastens het Vlaamse Gewest voor te leggen aan de vertegenwoordigers van het Rekenhof.

2. De controle (cfr. artikel 38 1bis van de overeenkomst) door het gewest gebeurt via de bijzonder gevlmachtigde (cfr. artikel 38, 2 van de overeenkomst), inzake de aan Aquafin betaalde vergoedingen.
3. De taken van de bijzonder gevlmachtigde als vertegenwoordiger van het Vlaams Gewest zijn beschreven in artikel 38.3 van de overeenkomst. Naast het begeleiden van de oplevering aan het gewest, oefent hij de controle uit op de naleving van de wetgeving inzake overheidsopdrachten.

Teneinde aan deze contractuele verplichting te voldoen worden door Aquafin de volgende procedures gevolgd.

1. Ingevolge een vraag van Aquafin van 8 juni 1995 heeft het Rekenhof op 18 augustus 1995 geantwoord dat het in principe akkoord gaat met een a posteriori-controle op Aquafin op een tegensprekelijke wijze, met dien verstande dat het in het kader van zijn wettelijke opdracht en van de overeenkomst van 10 november 1993 zijn controletaak ten volle moet kunnen uitvoeren.
2. De bijzonder gevlmachtigde krijgt alle documenten die nodig zijn om zijn taak naar behoren te kunnen vervullen, met inbegrip van de stukken en verslagen van de raad van bestuur in zoverre ze voor het vervullen van boven omschreven taak (cfr. supra 3) relevant zijn.
3. Overeenkomstig de overeenkomst krijgen het Vlaams Gewest en het Rekenhof de bewijskrachtige documenten betreffende de uitgaven van het MINA-fonds via de bijzonder gevlmachtigde om. Deze werkwijze is van kracht sinds december 1994.

Het enige knelpunt inzake deze stukken betreft de eventuele selectie die Aquafin doorvoert met betrekking tot de aan de bijzonder gevlmachtigde overgemaakte dadorde en beleidsdocumenten.

Volgens Aquafin dienen alleen die stukken ter beschikking worden gesteld die betrekking hebben op de taken van de bijzonder gevlmachtigde, en/of die stukken die uitgaven ten laste van het Vlaams Gewest tot gevolg hebben.

Volgens de bijzonder gevlmachtigde en het Rekenhof voert Aquafin haar opdracht uit binnen de overeenkomst en zijn derhalve alle beleidsdocumenten relevant.

Ik stel dus vast dat, met uitzondering van het hiervoor vermelde knelpunt, de nodige afspraken werden gemaakt.

Wat het nog resterende knelpunt betreft, met name het selectief overmaken van de stukken van de raad van

bestuur, onderschrijf ik het standpunt van mijn voorganger in zijn schrijven van 16 december 1994, overgenomen in de brief van 17 augustus 1995 van de eerste voorzitter van het Rekenhof aan Aquafin. De bijzonder gevlmachtigde heeft opdracht om, in uitvoering van artikel 38.2 van de overeenkomst, alle verantwoordingsdocumenten op te vragen die het Rekenhof wenst in te zien, inclusief overeenkomsten en beleidsdocumenten van de raad van bestuur.

Ik verwijs eveneens naar artikel 5 van het protocol van 21 december 1994, waarin bepaald wordt dat, wanneer de betrokken maatschappijen van oordeel zijn dat bepaalde gegevens vertrouwelijk zijn, zij dit aan het Rekenhof dienen te melden, dat zorgvuldig overweegt of deze gegevens al dan niet noodzakelijk zijn voor het verslag. In geval van betwisting vindt er overleg plaats tussen de functioneel bevoegde minister en het Rekenhof, waarna het een beslissing treft.

Ik zal de NV Aquafin herinneren aan deze gemaakte afspraken.

**Vraag nr. 67
van 12 februari 1996
van de heer JOS GEYSELS**

Milieubox – Afvalbehandeling

Kan de minister, in opvolging van de interpellatie van 17 februari 1993 en de schriftelijke vraag nr. 29 van 24 november 1994 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6 van 16 januari 1995, blz. 207) met betrekking tot het gebruik van de milieubox in Vlaanderen, volgende informatie verschaffen ?

1. Wat is het totaal van het in 1994 en 1995 (als cijfers beschikbaar zijn) opgehaalde KGA (klein gevaarlijk afval) en wat waren de voornaamste afvalstoffen ?
2. Hoeveel van het opgehaalde KGA wordt gerecycleerd ? Wat is de verwerkingsmethode van de niet-gerecycleerde fractie en wat is de uiteindelijke bestemming ?
3. Zijn er nog gemeenten waar de milieubox nog niet werd rondgedeeld en zo ja, welke ?

Antwoord

In het Vlaams Gewest dient het klein gevaarlijk afval (KGA) selectief ingezameld te worden overeenkomstig het besluit van de Vlaamse regering van 13 maart 1991 tot vaststelling van de algemene voorwaarden die gelden voor de verwijdering van gevaarlijke huishoudelijke afvalstoffen (KGA-besluit).

1. Inzamelresultaten KGA Vlaams Gewest

In tabel 1 worden de inzamelresultaten voor de periode 1992-1994 weergegeven. Gegevens voor 1995 zijn nog niet beschikbaar.

Jaar	Aantal gemeenten	Ingezelde hoeveelheden KGA	Ingezelde hoeveelheden per inwoner
1992	142	1.522.413,0 kg	0,265 kg/inw.
1993	302	3.669.287,5 kg	0,640 kg/inw.
1994	306	5.880.633,5 kg	1,002 kg/inw.

Tabel 1. Overzicht van de KGA-inzameling voor de periode 1992-1994.

Door de gemeenten Voeren (4.295 inwoners) en Herstappe (92 inwoners) werd in 1994 nog geen selectieve KGA-inzameling georganiseerd.

Wat de samenstelling van het ingezamelde KGA betreft, worden in tabel 2 (overeenkomstig de indeling van het KGA-besluit) de respectievelijke hoeveelheden per KGA-fractie vermeld. Het betreft de samenstelling van het ingezamelde KGA in 1994. Bij vergelijking van de samenstelling van het ingezamelde KGA over de periode 1992-1994 blijkt dat er slechts kleine schommelingen waar te nemen zijn.

Groep	Omschrijving	Hoeveelheid (kg)	%
1	verven, inkt, lijmen, harsen	886.285,0	15,1
2	olie en vet	2.429.069,0	41,3
3	solventen	349.591,0	5,9
4	zuren	32.383,0	0,6
5	basen	26.955,0	0,5
6	schoonmaakmiddelen	42.554,0	0,7
7	batterijen	1.132.060,0	19,3
8	stoffen of producten met kwik	133.740,0	2,3
9	gevaarlijk huishoudelijke afval van gemengde samenstelling	687.750,5	11,7
10	verpakkingen die nog resten van bepaalde hiervoor vermelde afvalstoffen bevatten	160.246,0	2,7
Totaal		5.880.633,5	100,0

Tabel 2. Samenstelling van het ingezamelde KGA voor 1994

2. Verwerking van het ingezamelde KGA

2.1. Recycleerbaar KGA

De volgende KGA-fracties zijn recycleerbaar :

- motorolie (groep 2) ;
- frituurvetten en -oliën (groep 2) ;
- auto-accu's (groep 7) ;

– kwikbatterijen, nikkel-cadmiumbatterijen (groep 7) ;

– TL-lampen (groep 8) ;

– fotografisch zilver uit röntgenfoto's (groep 9) en fixeervloeistoffen (groep 4).

Deze KGA-fracties worden bij de KGA-inzameling apart gehouden en worden naar de betrokken vergunde verwerkingsinrichtingen in het Vlaams Gewest of daarbuiten afgevoerd. Samen vertegenwoordigen deze fracties ongeveer 63 % van het ingezamelde KGA.

2.2. Niet-recycleerbaar KGA

Het niet-recycleerbaar KGA kan onderverdeeld worden in een brandbare en niet-brandbare fractie. De brandbare fractie wordt verbrand met energierecuperatie in een inrichting vergund voor het verbranden van gevaarlijk afval. De niet-brandbare fractie wordt gestort op een klasse 1-stortplaats.

Tot de brandbare, niet-recycleerbare fractie behoren :

- verven, lijmen, inkt, harsen (groep 1) ;
- solventen (groep 3) ;
- zuren (groep 4) ;
- basen (groep 5) ;
- schoonmaakmiddelen (groep 6) ;
- KGA van gemengde samenstelling (groep 9, uitgezonderd het fotografisch afval) ;
- verpakkingen die nog resten KGA bevatten (groep 10).

In totaal wordt ongeveer 32 % van het ingezamelde KGA verbrand.

De niet-brandbare, niet-recycleerbare KGA-fractie bestaat in hoofdzaak uit alkaliebatterijen (groep 7). Deze fractie vormt ca. 5 % van het ingezamelde KGA.

Ter aanvulling dient vermeld te worden dat van het niet-recycleerbare KGA de metalen verpakkingen van onder andere verven, evenals het metalen omhulsel van brandblusapparaten, kunnen gerecupereerd worden door een schrootverwerkend bedrijf. Dit gebeurt echter nog niet op grote schaal.

3. Bedeling milieubox

In de periode 1992-1993 werden aan alle Vlaamse gemeenten de nodige milieuboxen door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) bedeed. De Vlaamse gemeenten bezorgden de milieubox aan hun inwoners, zodat medio 1993 bijna ieder Vlaams gezin over een milieubox beschikte.

Vraag nr. 69
van 12 februari 1996
van de heer JOHN TAYLOR

Beleidsondersteuning – Studieopdrachten

Zie :
 Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
 Vraag nr. 83
 van 12 februari 1996
 van de heer John Taylor
 Blz. 376

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden en Technologie.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE
 WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE
 ORDENING

Vraag nr. 94
van 6 februari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vernieuwing tramsporen MIVB – Kosten

In 1993 was er een dispuut tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Gewest aangaande de toewijzing van de kosten voor de vernieuwing van tramsporen van de MIVB op het grondgebied van het Vlaams Gewest.

Het ging om sporen op het grondgebied van Vilvoorde, Tervuren en Drogenbos.

Intussen werd de tramlijn tussen Brussel en Vilvoorde vervangen door autobussen.

Kan de minister mij meedelen wat uiteindelijk werd overeengekomen voor de twee overige lijnen ?

Antwoord

De aangehaalde problematiek dient gezien te worden in het licht van het samenwerkingsakkoord van 17 juni 1991 tussen de verschillende gewesten.

De verschillende stellingnamen van de onderscheiden regionale overheden met betrekking tot dit probleem kunnen als volgt worden samengevat.

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest stelt dat de vernieuwing van de MIVB-tramsporen die in het Vlaams Gewest liggen door Vlaanderen zou moeten bekostigd worden op grond van het territorialiteitsbeginsel, dat meebrengt dat de investeringen betreffende de stedelijke en lokale vervoerinfrastructuur ten laste vallen van het gewest waarin ze worden uitgevoerd.

Het Vlaams Gewest, in samenspraak met De Lijn, betwist deze stellingname, aangezien het territorialiteitsbeginsel enkel van toepassing is voor investeringen, onder meer voor wegenwerken en infrastructuur en eventueel, na voorafgaand overleg, voor nieuwe lijnen of uitbreidingen. Het samenwerkingsakkoord van 17 juni 1991 tussen de verschillende gewesten in verband met gewestoverschrijdende lijnen, dat gesteund is op de beslissing van het overlegcomité regering-executieven van 28 december 1988, is feitelijk in tegenspraak met dit territorialiteitsbeginsel.

Uit dit samenwerkingsakkoord blijkt dat beide maatschappijen – de MIVB en De Lijn – integraal verantwoordelijk zijn voor de grensoverschrijdende reisweggedeelten van hun lijnen in al hun aspecten, dus ook voor alle onderhouds- en herstellingswerken, en voor eventuele vernieuwingen. Vernieuwingswerken aan sporen zijn noodzakelijk voor een normale exploitatie en zijn bijgevolg zeker niet te beschouwen als openbare werken aan de wegen.

Aangezien beide gewesten bij hun respectieve interpretaties bleven, stelde het Brussels Hoofdstedelijk Gewest voor om tramlijn 58 Vilvoorde – Berchem over een beperkt gedeelte op Vlaams grondgebied te vervangen door een busdienst, wat ook werd gerealiseerd.

Het Vlaams Gewest heeft zich steeds bereid getoond mee te werken aan studies om de meest geschikte exploitatievorm te vinden voor de reizigers op de betrokken tramtrajecten. Het is trouwens steeds de uitdrukkelijke wens van het Vlaams Gewest geweest om een globale oplossing omtrent de gehele problematiek van het gewestoverschrijdend vervoer na te streven, mede omdat congestieproblemen in de rand van Brussel zich meer en meer op Vlaams grondgebied manifesteren.

Ik heb enige tijd geleden het dossier ter studie opgevraagd en het ligt in mijn bedoeling om deze zaak aan te kaarten in de Interministeriële Commissie voor Verkeer en Infrastructuur.

Vraag nr. 95
van 6 februari 1996
van de heer GEORGES CARDOEN

Afdeling Wegen Vlaams-Brabant – Verhuis

Er heerst begrijpelijkerwijze enige ongerustheid bij het personeel van de afdeling Wegen Vlaams-Brabant, departement Leefmilieu en Infrastructuur, door het feit dat zij de WTC-toren 3, Simon Bolivarlaan 30, 1210 Brussel, dienen te verlaten.

Deze onrust is terecht, aangezien 80 % van het personeel in Zuid-West-Brabant en in de regio Ninove – Geraardsbergen – Aalst woont en er gevreesd wordt dat de nieuwe vestigingsplaats buiten de agglomeratie Brussel zal vallen.

1. Is ter zake reeds enige beslissing genomen en voor wanneer is de verhuis gepland ?
2. Wat is de precieze reden waarom deze administratie dient te verhuizen, met mogelijke nadelige gevolgen voor de personeelsleden ?

3. Wordt er bij de aanwijzing van het nieuwe administratiegebouw rekening gehouden met de woonplaats van de overgrote meerderheid van het personeel en met de bereikbaarheid van hun werkplek ?

Antwoord

1. In antwoord op het schrijven van de personeelsleden van de administratie Wegen en Verkeer, afdeling Vlaams-Brabant, deelde de Vlaamse minister-president mee dat hij samen met de Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid een oplossing zal zoeken die, onder meer "maximaal rekening houdt met de belangen van het personeel".
2. Het WTC-gebouw dient pas tegen 1 augustus 1997 vrijgemaakt te worden. De exacte datum van de verhuis van voormelde afdeling is echter nog niet bepaald.
3. De afdeling Wegen Vlaams-Brabant heeft de bevoegdheid over de wegeaanleg, het wegenbeheer en de exploitatie in de arrondissementen Halle-Vilvoorde en Leuven. In het kader van de huisvesting van de gedeconcentreerde diensten van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, stemde het college van secretarissen-generaal voor de afdeling Wegen Vlaams-Brabant onder te brengen in het nieuw op te richten Vlaams Administratief Centrum in Leuven.
4. De keuze van de vestigingsplaats werd beïnvloed door meerdere objectieve factoren, zoals de samenstelling van het wegennet, de bevolkingsdichtheid, de bestaande en op te richten infrastructuur.
5. Uit een enquête bij de betrokken personeelsleden blijkt dat 76 % van het personeel van de afdeling Wegen Vlaams-Brabant dat in de WTC-toren werkt, zich met het openbaar vervoer naar het werk verplaatst. De nieuwe vestigingsplaats moet dus onder meer om die reden in de nabije omgeving van een station of halte van het openbaar vervoer worden gevestigd. Dit standpunt past trouwens ook in het beleid van de Vlaamse regering om het gebruik van het openbaar vervoer te stimuleren, vooral voor het woon-werkverkeer.
6. Bij de uitvoering van de overbrenging van de betrokken diensten, zal eveneens de mogelijkheid worden onderzocht om in de mate van het mogelijke, door interne mutaties, de verschillende werknemers zo dicht mogelijk bij hun woonplaats te laten werken.

Vraag nr. 96
van 6 februari 1996
van de heer **CARL DECALUWE**

Werken rotonde Gentsepoort Kortrijk – Omwonenden

Reeds een klein jaar hangt aan verkrotte panden aan de Gentsepoort in Kortrijk een bord met het opschrift : "Binnenkort wordt het kruispunt Gentsepoort heringericht als rotonde ; kostprijs : 8 miljoen frank ; duur van

de werken : 90 werkdagen ; aanvang van de werken : april 1996."

Ondertussen weten handelaars en omwonenden niet hoe het met de bereikbaarheid gesteld zal zijn.

1. Wanneer zal de aanbesteding worden uitgeschreven, of is ze al uitgeschreven en wat is de exacte timing van de uitvoering van de werken ?
2. Is het vooropgestelde bedrag van 8 miljoen nog altijd realistisch ?
3. Hoeveel werd er betaald voor onteigeningen ?
4. Is de planning reeds opgemaakt inzake omleidingen en inzake bereikbaarheid van handelszaken en omwonenden en is dit in overleg met het stadsbestuur gebeurd ?

Antwoord

1. De werken zijn aanbesteed op 21 november 1995 en worden aangevat op 1 maart 1996. De uitvoeringstermijn is 90 werkdagen. De aannemer is de NV Stadsbader-Flamand uit Harelbeke.
2. Het goedgekeurde bedrag is 6.485.327 frank.
3. Er werd 8 miljoen betaald aan onteigeningen.
4. Het bestek houdt volgende verkeersomleggingen – verkeersregelingen in. Het verkeer van de voertuigen en van de fietsers wordt in beide richtingen omgelegd. De omlegging loopt :
 - komende van de richting Harelbeke via de Vlaanderenkaai, de Burgemeester Vercruysslaan en de kleine ring ;
 - komende van de Groeningelaan via de Vaartstraat en de Veldstraat.

Die omlegging kan worden gewijzigd tijdens de eerste werkvergadering, na de goedkeuring, in overleg met de plaatselijke overheid.

Indien nodig voor de verkeersafwikkeling, kan eveneens een wijziging aan de omlegging worden opgelegd. De kosten van de signalisatie van alle omleggingen vallen ten laste van de aannemer.

Op 19 februari laatstleden had er een coördinatievergadering plaats met politie, rijkswacht, stadsbestuur en aannemer, waarop de verkeersregeling werd besproken.

Vraag nr. 97
van 6 februari 1996
van de heer **MARC OLIVIER**

Werken rotonde Gentsepoort Kortrijk – Omwonenden

Al geruime tijd brengt een bord de omwonenden van de Gentsepoort in Kortrijk en de weggebruikers op de hoogte van de aanleg van een rotonde. Op het bord staan verder vermeld : de kostprijs (8 miljoen frank) ;

de duur van de werken (90 werkdagen) en de aanvang van de werken (april 19%).

Noch de diensten van de stad Kortrijk, noch de afdeling Wegen West-Vlaanderen van het Vlaams Gewest kunnen over deze werken meer inlichtingen verschaffen.

1. Zijn de vermelde gegevens inzake kostprijs, duur en aanvang van de werken correct ?
2. Is er over deze werken reeds overleg geweest tussen de stad Kortrijk en het Vlaams Gewest ? Zo neen, zal er nog overleg plaatsvinden en wanneer ?
3. Zijn er maatregelen gepland om de omwonenden meer informatie te verschaffen over de bereikbaarheid van hun woningen tijdens de werken en over de geplande omleidingen en zo ja, wanneer worden zij geïnformeerd ?

Antwoord

1. De werken zijn goedgekeurd voor een bedrag van 6.485.327 frank. De uitvoeringstermijn is inderdaad 90 werkdagen. De aanvang van de werken is 1 maart 1996 in plaats van 1 april 1996.
2. Op 19 februari had er een coördinatievergadering plaats met politie, rijkswacht, stadsbestuur en aannemer, waarop de verkeersregeling werd besproken.
3. Volgende maatregelen werden genomen :
 - info in krant in rubriek "regionaal nieuws" van 24 februari 1996 ;
 - persoonlijke brief van de stad Kortrijk is tijdens week van 26 februari - 2 maart 1996 in de brievenbus van de betrokkenen gedeponeerd ;
 - iedere uitgebreide informatie verschijnt in de regionale pers die gratis huis aan huis wordt bedeed ; verantwoordelijke uitgever : technische dienst van de stad Kortrijk.

Vraag nr. 98 van 6 februari 1996 van de heer MARC OLIVIER

Restgronden langs gewestwegen – Beplanting door gemeenten

Om het uitzicht van het Vlaamse landschap te verfraaien, leeft in bepaalde gemeenten het idee om de restgronden langs gewestwegen te beplanten. In het bijzonder wordt daarbij gedacht aan de beplanting van aanzienlijke stukken grond rond op- en afritten van auto-wegen en van de brede berm langs autowegen en gewestwegen. Het Vlaams Gewest kan daarbij de mogelijke plaatsen voor beplanting op kaart aanwijzen. De gemeente kan dan zorgen voor de aanplanting en het verdere onderhoud.

Vindt de minister dit een zinvol idee ?

Zijn er reeds voorbeelden van een dergelijke samenwerking tussen gemeenten en het Vlaams Gewest ?

Heeft de minister reeds initiatieven genomen om een dergelijk samenwerkingsverband te stimuleren tussen gemeenten en het Vlaams Gewest, met het oog op de verdere beplanting van restgronden en de verfraaiing van het Vlaams landschap ?

Antwoord

1. Het geformuleerde idee kan alleen maar worden toegejuicht. Er moet echter wel voor gewaakt worden dat de beplantingen geen hinder vormen voor de verkeersveiligheid.
2. Uit bevraging bij de provinciale afdelingen van de administratie Wegen en Verkeer blijkt een dergelijke samenwerking tussen gemeente en Vlaams Gewest slechts bij twee van de vijf afdelingen sporadisch te bestaan.

De afdeling Wegen West-Vlaanderen heeft inzake beplantingen op restgronden langs gewestwegen eenmaal samengewerkt met de stad Kortrijk en eenmaal met de gemeente Jabbeke.

De afdeling Wegen Antwerpen heeft eenmaal samengewerkt met de stad Antwerpen en eenmaal met de stad Mechelen.

3. Gelet op de talrijke taken die mijn administratie te verrichten heeft, lijkt een algemeen initiatief ter zake mij, hoewel lovenswaardig, op dit ogenblik niet haalbaar. Indien welbepaalde steden of gemeenten ter zake een initiatief willen nemen, zal ik mijn administratie wel opdracht geven hieromtrent met hen overleg te plegen met het oog op het afsluiten van een samenwerkingsovereenkomst.

Vraag nr. 99 van 8 februari 1996 van de heer HERMAN DE LOOR

N42 Gent-Geraardsbergen – Tracéstudie

De verbeteringswerken aan de gewestweg N42 Gent-Geraardsbergen worden in fasen uitgevoerd. Thans is men bezig aan het wegvak Steenhuize-Wijnhuize/Sint-Lievens-Esse. De minister heeft vorig jaar beslist om aan een mobiliteitscel, gespecialiseerd op vlak van verkeer en milieu, opdracht te geven het optimale tracé te bepalen en op basis daarvan een beslissing te nemen.

Wat is de precieze reden waarom deze bijkomende studieopdracht werd gegeven ?

Dreigt de zo noodzakelijke ontsluiting van Geraardsbergen en Zottegem, die al lang op zich laat wachten, hierdoor in het gedrang te komen ?

Wat gebeurt er met de brug die in aanbouw is ?

Antwoord

De studie waarop wordt gealludeerd behelst de "impactmodulering van milieu-effecten bij nieuwe wegenprojecten". Hierbij is het de bedoeling een instrument te ontwikkelen waarbij op geautomatiseerde manier kan worden overgegaan tot het inschatten van

milieu-effecten ten gevolge van nieuwe wegenprojecten.

Bij de ontwikkeling van dit instrument dient men noodzakelijkerwijze uit te gaan van case-studies waarbij de keuze is gevallen op onder andere de doortrekking van de gewestweg N42 tussen Wetteren en Geraardsbergen, gezien het belang van het tracé.

De bedoeling van dergelijke studies is daarenboven het minimaliseren van de milieu-impact, zodat het besluit trekken dat de ontsluiting van Geraardsbergen en Zottegem hierdoor op de lange baan zou worden geschoven, niet correct is. Op dit ogenblik zijn de kredieten voor de rechtekking van de N42 in Sint-Lievens-Esse nog steeds opgenomen in het driejarenprogramma 1996-1997-1998.

Wat de in aanbouw zijnde brug betreft, die wordt verder afgewerkt omdat de schadevergoeding bij stopzetting van dezelfde grootte-orde is als het verder afwerken en omdat de situatie op N474 te onveilig is met een bouwput.

Vraag nr. 100
van 8 februari 1996
van de heer CARL DECALUWE

A17 Kortrijk-Brugge – Verlichting en middenbermbepanting

Op de A17 Kortrijk-Brugge is er, op de verkeerswisselaars na, nog geen verlichting geïnstalleerd. Daardoor rijden de autobestuurders vaak met de grote lichten, wat de tegenliggers ernstig kan hinderen. In een aantal gevallen helpt de beplanting op de middenberm hiertegen, maar op een groot aantal plaatsen op de A17 tussen Kortrijk en Brugge is er geen.

1. Voor wanneer is het installeren van verlichtingspalen op de A17 Kortrijk-Brugge gepland ?
2. Voor wanneer is de volledige beplanting van de middenberm gepland, teneinde maximaal te voorkomen dat tegenliggers elkaar hinderen ?

Antwoord

1. Het aanbrengen van continue verlichting op de A17 tussen Kortrijk en Brugge is op dit ogenblik niet gepland, wegens de nog relatief lage verkeersintensiteit op deze autosnelweg – gemiddeld 26.800 voertuigen per dag in 1994 op de zwaarst belaste sectie A19 – Roeselare.

Alle reeds afgewerkte toegangscomplexen van de A17 zijn evenwel van verlichting voorzien.

2. In de ontwerpfase werd geopteerd om de autosnelweg A17 aan te leggen op 2 x 3 rijstroken.

Het baanlichaam werd dan ook in deze optiek aangelegd, doch de 2 x 3 rijstroken werden slechts aangelegd tussen Kortrijk (vanaf E17) tot aan het kanaal Roeselare-Leie in Kachtem. Vanaf Kachtem tot Brugge zijn er slechts 2 x 2 rijstroken, wat een voorlopige (?) toestand is, alhoewel de derde rij-

strook nog niet gepland is en zeker niet noodzakelijk is voordat de A17 wordt opengesteld op grondgebied Henegouwen.

Latere verbredingswerken moeten gepaard gaan met werken in de middenberm.

Mede gelet op de zeer beperkte kredieten die beschikbaar zijn voor beplantingen, kan de aanplanting van de middenberm thans niet worden geprogrammeerd.

Tussen Kortrijk en Kachtem (definitief profiel) is de middenberm wél aangeplant en dit sinds meerdere jaren.

Vraag nr. 101
van 8 februari 1996
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Bestemmingswijziging door ophoging – Maatregelen

In de Blokstraat in Schiplaken wordt een drassig weiland opgehoogd in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. De afgeleverde bouwvergunning, die een ophoging toestaat tot 50 cm, wordt niet alleen ruim overschreden ; zij wijzigt in feite de bestemming van de weilanden. Door het storten van allerlei materialen is immers niet enkel het waardevolle landschap aangetast, maar ook is een agrarisch gebruik in de toekomst daarvoor geheel onmogelijk.

Uit het onderzoek te velde bleek dat de ophogingswerken méér dan 1,5 meter bedragen. Onlangs startte men met voorbereidingswerken aan een aanpalend perceel, zonder dat er een vergunning werd verleend.

Navraag bij de administratie Ruimtelijke Ordening in Leuven leerde dat men op basis van de opgemaakte PV's voorstelde om de werken te laten stilleggen. Het hoofdbestuur in Brussel zou dit echter hebben vermeden. Veel aannemers kiezen ervoor om, in samenspraak met grondeigenaars, hun inerte afvalmaterialen te storten op plaatsen waar dit niet thuishoort. Zo ontloopt men de te betalen milieueffingen. Het lijkt mij daarom zeer belangrijk dat hierin streng wordt opgetreden.

Bij een analoog geval in Ganzenbos in Kobbegem (Asse) werd een bovenlaag van 30 cm weggehaald over 100 x 3,5 m. De vrijgekomen ruimte werd opgevuld met puin. Ook hier is de schade tweevoudig : een brede strook grond is voortaan ongeschikt voor landbouwactiviteit en de aannemer/eigenaar ontduikt milieueffingen. De minister begrijpt dat, eens de afvalbaronnen deze piste ontdekt hebben, het hek van de dam is om overal weiden te gaan "ophogen" of verharde "loswegen" aan te leggen.

Graag vernam ik welke stappen de administratie reeds heeft gezet om dergelijke misbruiken te beteugelen.

1. Hoeveel analoge overtredingen werden totnogtoe vastgesteld ?
2. Hoe is daartegen opgetreden ?

3. Werd de oorspronkelijke toestand steeds hersteld ?
Kan de minister enkele voorbeelden geven waar dat effectief gebeurde ?

Antwoord

1. Het aantal overtredingsdossiers tot nu toe gereper-
torieerd op Ruimtelijke Ordening Vlaams-Brabant,
namelijk vanaf 1992 en de overtredingsdossiers voor
1992 die reeds op PC werden gezet, bedraagt 4.306,
inclusief het aantal reliëfwijzigingen, nivelleringen
of ophogingen (481).
- 2 + 3. Volgende maatregelen werden getroffen:
- vordering van herstel in oorspronkelijke staat: 91
dossiers ;
 - aanpassingswerken : 41 dossiers ;
 - vordering van meerwaarde : 10 dossiers ;
 - schikking door regularisatie-transacties: 30 dos-
siers.

In 39 gevallen werd proces-verbaal opgesteld
door Ruimtelijke Ordening Vlaams-Brabant zelf.

Daarin werden tot op heden vier vonnissen
geveld en twee arresten uitgesproken.

Wat de uitvoering van vonnissen of arresten
betreft, kan ik erop wijzen dat het herstel in oor-
spronkelijke staat in eerste instantie door de
overtreder zelf moet gebeuren, binnen een door
de rechtbank of het hof te bepalen termijn. Die
termijn kan één jaar bedragen.

Het is slechts wanneer de veroordeelde in gebre-
ke blijft binnen deze termijn tot uitvoering over
te gaan, dat de gemachtigd ambtenaar van Ruim-
telijke Ordening of het college van burgemeester
en schepenen en zelfs de burgerlijke partij, van
ambtswege tot uitvoering van het vonnis kunnen
overgaan.

Om de overtreder hiertoe zelf aan te zetten,
wordt momenteel bij nieuwe vorderingen tot her-
stel in oorspronkelijke staat ook steeds een
dwangsom gevraagd als bijkomend pressiemid-
del, zulks om de tenuitvoerlegging van de herstel-
maatregel te verzekeren.

Indien de overtreder wordt vrijgesproken is er
uiteraard geen herstelmaatregel mogelijk. Zulks
is onder meer het geval geweest voor een overtred-
ing in Lennik, waar vrijspraak was door het hof
van beroep.

Bij wijze van voorbeeld van uitvoering van de
herstelmaatregel kan worden verwezen naar het
overtredingsdossier in Haacht. Na vonnis van de
rechtbank van eerste aanleg van 31 mei 1995, is
bij controle ter plaatse gebleken dat de herstel-
maatregel inzake reliëfwijziging effectief werd
uitgevoerd.

Vraag nr. 102
van 8 februari 1996
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

De Lijn – Sponsoring van politieke partijen

Het herdenkingsboek dat de CVP heeft uitgegeven
naar aanleiding van haar 50-jarig bestaan werd mede
gesponsord door De Lijn.

1. Welk bedrag heeft De Lijn hiervoor uitgegeven ?
2. Welke politieke partijen werden in het verleden op
een of andere wijze gesteund door De Lijn ?
3. Staan op de begroting voor 1996 bedragen inge-
schreven voor steun aan of sponsoring van politieke
partijen ?

Antwoord

1. In publikaties zoals het herdenkingsboek van de
CVP heeft De Lijn een betaalde advertentie
geplaatst. Deze advertentie bevat een overzicht van
de info-nummers van De Lijn, zoals die in de vijf
entiteiten door reizigers en potentiële reizigers kun-
nen worden geraadpleegd. Dergelijke advertenties
hebben dan ook in hoofdzaak de bedoeling om de
nodige ruchtbaarheid te geven aan deze info-num-
mers. De kostprijs van deze advertenties bedroeg
40.000 frank.
2. Politieke partijen worden niet gesteund door De
Lijn. Betaalde advertenties hebben uitsluitend de
bedoeling om produkten van De Lijn kenbaar te
maken.
3. Op de begroting 1996 staan geen bedragen inge-
schreven voor steun aan of sponsoring van politieke
partijen.

Vraag nr. 103
van 8 februari 1996
van de heer GEORGES CARDOEN

Administratie Wegen en Verkeer – Informatie-initiatief

Door de afdeling Wegen Vlaams-Brabant, departement
Leefmilieu en Infrastructuur werd onder meer aan alle
Vlaams-Brabantse gemeenten een prachtig gedocu-
menteerd jaarverslag ter beschikking gesteld. Dit ver-
slag omvat de belangrijkste gebeurtenissen en werk-
zaamheden van het afgelopen jaar. Het gaat hier om
een voorbeeldig initiatief dat elke gemeente zeer inte-
ressante informatie verstrekt.

1. Wordt dergelijke uitgifte ook gedaan door de ande-
re provinciale directies van Wegen en Verkeer ? Zo
neen, bestaan er in die richting plannen ?
2. Heeft de minister initiatieven genomen om deze
jaaroverzichten ter beschikking te stellen van de
Vlaamse volksvertegenwoordigers of minstens van
de leden en plaatsvervangende leden van de Com-

missie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer ?

Antwoord

1. Het opstellen van een jaarverslag door de afdelingen van de administratie Wegen en Verkeer (AWV) was tot voorheen een vrij initiatief van elke afdeling. Er werd evenwel binnen het college van afdelingshoofden afgesproken dat vanaf 1996 alle afdelingen van AWV een jaarverslag zullen opstellen.
2. Aangezien pas eind 1996 de jaarverslagen van iedere afdeling van AWV beschikbaar zullen zijn, heb ik uiteraard nog geen initiatieven genomen in verband met het ter beschikking stellen van de betrokken verslagen.

Vraag nr. 104 van 12 februari 1996 van de heer MICHEL DOOMST

Bouwwolume – Uitbreiding woonfunctie

De omzendbrief van 20 juli 1994 betreffende de toelichting bij het decreet van 13 juli 1994, houdende wijziging van artikel 79 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, omschrijft een aantal afwijkingsmogelijkheden van de voorzieningen en voorschriften van de gewestplannen.

Zo wordt onder meer gesteld dat het verbouwen mogelijk is van een bestaand vergund gebouw binnen het bestaande volume, als dat geen betrekking heeft op een volledige herbouwing. Met andere woorden: er is geen volumebeperking zolang het binnen het bestaande volume is.

Voor een aantal concrete toepassingen blijven er evenwel vragen bestaan.

Is het de bedoeling dat het woonvolume mag worden uitgebreid in zoverre het binnen het bestaande gebouwvolume blijft ?

Mag dus bijvoorbeeld de woonfunctie worden uitgebreid van één naar meerdere woningen, in zoverre dat binnen het bestaande gebouwvolume blijft ? Mag bijvoorbeeld een bestaande boerderij, die geen economische landbouwactiviteit meer vervult, worden omgebouwd binnen het bestaande volume (het gaat meestal om gebouwen die dateren van voor WO I) tot een meergezinswoning ?

Zijn er sindsdien meer concrete richtlijnen ter zake ?

Indien de woonfunctie niet mag worden uitgebreid binnen het gebouwvolume, hoe ziet de minister dan de functie van dergelijke (grote) gebouwen ?

Antwoord

De juridische mogelijkheden die door artikel 45, § 2 worden geboden in punt a zijn vrij ruim. Een bestaand vergund gebouw kan worden verbouwd binnen het

bestaande bouwvolume, voor zover het geen betrekking heeft op volledig herbouwen.

Hieruit zou men kunnen afleiden dat een woonvolume mag worden uitgebreid in zoverre het binnen het bestaande bouwvolume blijft, en dat zelfs meerdere woningen kunnen worden gecreëerd.

Men mag echter de beperking die in één van de volgende leden van artikel 45, § 2 is vermeld, niet uit het oog verliezen. Dit luidt :

"De afwijking kan slechts verleend worden op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort."

Momenteel stel ik, in samenspraak met mijn administratie, een nieuwe versie van de door het Vlaams parlementslid aangehaalde omzendbrief op. De nieuwe omzendbrief is nog niet klaar. Hij zal onder andere meer informatie bevatten over hoe deze begrippen dienen te worden gehanteerd. Toch meen ik nu reeds het volgende te kunnen meedelen.

Wanneer meerdere woongelegenheden worden gecreëerd, verhoogt dit de druk die van het gebouw op de omgeving uitgaat. Hierbij dienen we niet enkel aan het verkeersaspect te denken. Het lijkt mij dan ook logisch dat verbouwingen waarbij ruimtelijk afsplitsbare delen ontstaan (zoals verschillende woongelegenheden), niet worden toegestaan.

Vraag nr. 105 van 12 februari 1996 van mevrouw VERA DUA

Westerschelde-oeververbinding – Verkeersstromen

Onlangs besliste de Nederlandse regering dat de vaste Westerschelde-oeververbinding (WOV) dan toch zal worden gerealiseerd als verbindingsweg tussen Zeeland en Zeeuws-Vlaanderen. Deze ondertunneling zal in Zeeuws-Vlaanderen ten westen van Terneuzen aan land komen. De bouw van deze tunnel zal starten in de eerste helft van 1997. Het is duidelijk dat deze tunnelverbinding belangrijke repercussies zal hebben op de verkeersafwikkeling in Oost-Vlaanderen.

Door de vorige bevoegde minister werd op 25 januari 1994, naar aanleiding van een interpellatie over dit onderwerp, uitdrukkelijk bevestigd dat de verkeersstromen niet via het Meetjesland zullen verlopen en dat er dus ten westen van het kanaal Gent-Terneuzen geen wegeaanpassingen of bijkomende weginfrastructuurwerken zullen worden gerealiseerd (Handelingen Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer van 25 januari 1994).

1. Welke bijkomende verkeersstromen worden er verwacht voor Vlaanderen ten gevolge van de WOVI ?
2. Op welke manier zal de verkeersafwikkeling geschieden ? Onderschrijft de minister de optie van zijn voorganger om deze verkeersstromen niet via

het westelijk deel van de Kanaalzone (het Meetjesland) te laten verlopen ?

3. Is de bestaande weginfrastructuur in staat de bijkomende verkeersstromen op te vangen ? Zo neen, zijn er aanpassingswerken gepland ?
4. Indien wordt geopteerd voor een verkeersafwikkeling via de rechteroever, op welke manier zal het verkeer van de linker- naar de rechterkanaaloever worden gebracht, gelet op de huidige manke verbinding in Sluiskil ? In hoeverre behoort de realisatie van een tunnelverbinding onder het kanaal nog tot de mogelijkheden ? In hoeverre zal de Kennedylaan in staat zijn de bijkomende verkeersstroom op te vangen ?
5. Werd er over dit dossier recentelijk overleg gepleegd met de Nederlandse overheid, de provincie Oost-Vlaanderen en de stad Gent ? Zo ja, wat waren de conclusies van dit overleg ?

Antwoord

1. De invloed van de WOV op het Vlaams wegnnet concentreert zich in hoofdzaak op de grensovergangen nabij Sas van Gent (westelijke oever) en Zelzate (oostelijke oever). Volgens de berekeningen gebaseerd op het verkeersmodel-Zeeland verwacht men voor Sas van Gent en Zelzate-Oost respectievelijk een toename van gemiddeld 2.000 en 1.000 motorvoertuigen per etmaal.

Hierna vindt het Vlaams parlamentslid een tabel met de te verwachten verkeersintensiteit bij de grensovergangen volgens een aantal varianten (uitgedrukt in motorvoertuigen per etmaal).

	Sas van Gent westelijke oever	Zelzate- Tractaatweg oostelijke oever
1. Uitgangssituatie in 1990	4.619	3.457
2. Uitgangssituatie in het jaar 2000 zonder WOV		
- bij handhaving brug Sluiskil	5.600	4.200
- aanleg tunnel Sluiskil	5.000	4.800
- idem in comb. met ombouw Kennedylaan	4.600	5.200
3. Effect van de aanleg WOV in jaar 2000		
- bij handhaving brug Sluiskil	+ 2.000	+ 1.000
- aanleg tunnel Sluiskil	+ 1.500	+ 1.500
- idem in comb. met ombouw Kennedylaan	+ 1.000	+ 2.000
4. Eindsituatie in jaar 2000 (2+3)		
- bij handhaving brug Sluiskil	7.600	5.200
- aanleg tunnel Sluiskil	6.500	6.300
- idem in comb. met ombouw Kennedylaan	5.600	7.200

In deze studie wordt ervan uitgegaan dat de WOV wordt ontworpen als een regionale (Zeeuwse) ontsluitingsweg met 2x2 rijstroken in het WOV-gedeelte en 2x1 rijstrook voor de aansluitende wegen.

2. Volgens de huidige opvattingen zou de aansluitingen van de WOV verlopen via een tracé ten oosten

van Terneuzen, doorlopen tot de N61 en vervolgens via een nog te bouwen tunnel in Sluiskil aansluiten op het Vlaams wegnnet via de oostelijke oever van het kanaal, meer bepaald via de Tractaatweg-Kennedylaan-N49-R4. De aanleg van een nieuw wegtracé op de westelijke oever Sas van Gent, met een doorsnijding van het krekengebied van Assenede, is voor de betrokken gemeenten en provincies niet bespreekbaar en wordt als dusdanig niet in aanmerking genomen.

3. De effecten van de WOV op de verkeersstromen van het Vlaamse wegnnet blijven beperkt, zodat geen aanpassingswerken nodig zullen zijn.
4. Aanleg van een tunnelverbinding onder het kanaal in Sluiskil. Hoewel het voor een vlotte afwikkeling aangewezen is dat de brug in de N61 over het kanaal in Sluiskil zo spoedig mogelijk wordt vervangen door een tunnel, blijft dit een aangelegenheid die onder de bevoegdheid valt van de Nederlandse overheid.
5. De laatste bijeenkomst van de werkgroep "Aansluitende wegen van de Westerschelde-oeververbinding met België" dateert van 18 december 1992. Wel is er in die periode geregeld ambtelijk overleg geweest in het kader van het ROM-project "Gentse kanaalzone". Op 29 februari 1995 is er voor de laatste maal overleg binnen dit kader geweest. De afdeling Bovenschelde van de administratie Waterwegen en Zeewezen meldt mij in dit verband dat de beslissing van de Nederlandse regering om de vaste Westerschelde-oeververbinding te realiseren als verbindingsweg tussen Zeeland en Zeeuws-Vlaanderen, blijkbaar nog niet definitief genomen is. Ik zal mevrouw Joritsma, die ik op 12 maart ontmoet, naar het standpunt van de Nederlandse regering vragen.

**Vraag nr. 106
van 12 februari 1996
van de heer WILFRIED AERS**

Overstromingen Leiestreek – Maatregelen

In december-januari 1993-1994 en januari-februari 1995 had het Gentse af te rekenen met overstromingen. Vooral Sint-Martens-Latem, Afsnee en Vosselare werden getroffen.

Een directeur-ingenieur van de afdeling Bovenschelde van de administratie Waterwegen en Zeewezen verklaarde op 21 oktober 1995 in een krant dat deze situatie zich voortaan om de vijf jaar zal voordoen.

De mensen die dicht bij de Leieoeveren wonen mogen dus rond het jaar 2000 opnieuw wateroverlast verwachten. Het is begrijpelijk dat dit vooruitzicht in de Leiestreek heel wat onrust heeft verwekt.

Welke maatregelen zijn getroffen om de inwoners van bovenvermelde gemeenten voor een nieuwe ramp te behoeden ?

Antwoord

Uitgaande van de waarnemingen kan men verwachten dat de debieten die voorgekomen zijn tijdens de win-

ters van 1993/94 en 1995 zich nog zullen voordoen. Niemand kan echter voorspellen wanneer.

Sedert 1872 werd minstens negenmaal een hogere waterstand genoteerd in Astene in vergelijking met die van eind 1993. Er moet dan ook naar de toekomst toe rekening worden gehouden met deze waterhoogten.

De piekdebieten zijn niet groter dan vroeger en het waterpeil kan nu zelfs lager worden gehouden dan een aantal jaren geleden, omdat bijkomende afvoermogelijkheden werden gecreëerd via de Ringvaart om Gent en via een nieuwe sluis in Evergem, die eind 1993 operationeel werd.

In het strategisch plan voor de waterwegen dat eind 1996 aan de Vlaamse regering zal worden voorgelegd, zullen een aantal maatregelen worden voorgesteld om de waterafvoer naar zee via het Afleidingskanaal van de Leie nog te vergroten. De investeringen die hiermee gepaard gaan, zullen onvermijdelijk over meerdere jaren moeten gespreid worden.

De woningen die (meestal na 1974) in het winterbed van de Leie op een lager niveau gebouwd zijn dan dit van de waterhoogte die reeds tienmaal werd overschreden in de laatste eeuw, kunnen slechts worden beveiligd door de herinrichting van de tuinen, bijvoorbeeld door de aanleg van bermen rond de woningen. Er dient op gewezen te worden dat de eigenaars bij de bouw van de woningen ervan op de hoogte waren dat het waterpeil boven het niveau van het maaiveld kon uitstijgen. De bouwplannen hadden hiermee rekening moeten houden. Het onder water lopen van diverse woningen is dan ook op de eerste plaats een technische fout bij het concept van de woningen.

Vraag nr. 107
van 12 februari 1996
van de heer WILFRIED AERS

Kennedylaan Gent-Oostakker – Wegdek

De spoorvorming op de Kennedylaan (Gent-Oostakker) heeft in de voorbije zomer steeds ernstiger vormen aangenomen. Vooral de kruispunten aan de Langerbruggestraat en de splitsing met de R4 bevinden zich in zeer slechte staat. Wie gebruik maakt van de Kennedylaan loopt, door de oneffenheden in de wegbedekking, ernstig gevaar in een ongeval te worden betrokken.

Indien mijn inlichtingen juist zijn, was de heraanleg van de slijtlaag gepland voor 1995.

Zijn de werken reeds aangevat en, indien dit niet het geval is, voor wanneer is het begin van de werken gepland?

Antwoord

Voorlopige herstellingen, onder andere affrezen van de grote oneffenheden, werden uitgevoerd in de loop van de maand november 1995.

De aanbesteding voor de definitieve herstellingen is gepland voor mei-juni 1996; de werken zullen vermoedelijk in augustus-september 1996 worden uitgevoerd.

Vraag nr. 108
van 12 februari 1996
van de heer JOHN TAYLOR

Beleidsondersteuning – Studieopdrachten

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 83
van 12 februari 1996
van de heer John Taylor
Blz. 376.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 109
van 13 februari 1996
van de heer GEORGES CARDOEN

Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen – Gemeentelijke structuurplanning

De minister heeft concrete plannen om het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen op korte termijn te finaliseren. Dit lijkt mij een prima initiatief. Anderzijds zijn nogal wat gemeentebesturen druk bezig met het opstellen van een gemeentelijk structuurplan.

1. Wordt bij het finaliseren van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen ook de mogelijkheid geboden aan de gemeentelijke overheden om hun ideeën in te brengen? Welke concrete procedure zal hiertoe worden gevolgd?
2. Wordt op een of andere manier rekening gehouden met de bestaande gemeentelijke structuurplannen, en in welke mate?
3. Indien met de gemeentelijke structuurplannen geen of weinig rekening zal worden gehouden, acht de minister het dan niet wenselijk de gemeenten hiervan op de hoogte te brengen? Dit bespaart onze lokale besturen wellicht veel geld en inspanningen. Welke initiatieven heeft de minister hiertoe gepland?

Antwoord

1. Teneinde het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen rechtskracht te kunnen geven, wordt thans een decreet houdende de ruimtelijke planning uitgewerkt. Dit decreet is nu in bespreking in de Vlaamse regering. In dit decreet wordt ook de procedure van het openbaar onderzoek vastgelegd. Hierin wordt een uitdrukkelijk advies vanuit de gemeenten opgenomen.
2. Gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen kunnen eveneens slechts rechtskracht hebben na de goedkeuring van het decreet houdende de ruimtelijke planning en het doorlopen van de hierin vastge-

legde procedures. Het is mij wel bekend dat verschillende gemeenten zijn gestart met het opstellen van een gemeentelijk structuurplan. Aan de afdeling Ruimtelijke Planning en de buitenafdelingen RO heb ik opdracht gegeven te zorgen voor het op elkaar afstemmen van deze gemeentelijke structuurplannen en het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Bovendien heeft de afdeling Ruimtelijke Planning in december 1995 een vragenlijst overgemaakt aan alle gemeenten in verband met gemeentelijke structuurplanning. Een van de doelstellingen van deze vragenlijst was een duidelijker beeld krijgen van de gemeentelijke structuurplanning, om zo een juiste vertaling van de inhoud van het Structuurplan Vlaanderen naar het gemeentelijk niveau te kunnen bereiken.

3. Ik acht het wenselijk en noodzakelijk dat iedere gemeente een duidelijke visie ontwikkelt op haar ruimtelijke ontwikkeling en hieromtrent ruimtelijke doelstellingen en een richtkader uitwerkt.

Aangezien de structuurplanning heeft aangetoond dat ook op het gemeentelijk niveau aan deze uitgangspunten kan worden voldaan, acht ik het aangewezen dat deze methodiek hiervoor wordt gebruikt. Door de administratie Ruimtelijke Ordening is een uitvoerige handleiding opgesteld om de gemeenten te begeleiden. Dit document "Structuurplanning, een handleiding voor gemeenten" werd aan alle gemeenten bezorgd.

Vraag nr. 110
van 15 februari 1996
van de heer WILLY KUIJPERS

Hoogspanningslijn Tienen-Linter – Stand van het dossier

De Vlaamse regering maakte op 21 december 1995 haar advies bekend over het uitrustingsplan 1996-2005 voor de elektriciteitssector.

Aansluitend daarbij zou ik graag de stand van zaken willen vernemen met betrekking tot de 150.000 volt-hoogspanningslijn Tienen-Linter.

Tractebel wijkt, wat het voorgestelde bovengrondse tracé betreft, af zowel van het eigen Electrabel-Gecolibeleid (november 1992), als van de beslissing van de Vlaamse regering (9 november 1994).

Inderdaad, uit beide beleidshoudingen vernemen wij dat leidingen tot 220 kV bij voorkeur ondergronds zullen worden aangelegd, behalve daar waar een bundeling van lineaire infrastructuur het bovengronds aanleggen verantwoord maakt. Voor ongeveer de helft van het geplande tracé, vanaf de transformator aan de Aarschotsesteenweg, laat het ontwerp zien dat een geplande infrastructuur wordt gevolgd. Maar in elk geval wijkt dit sterk af van de 70 kV-lijn. Tussen de Oplintersesteenweg en Utsenaken wordt geen bestaande of geplande infrastructuur meer gevolgd.

Ik hoef er niet op te wijzen dat de landschapsaantasting in dit gebied door de hoge masten en bedrading enorm

zou zijn. Daarnaast dient alleszins het aspect van de volksgezondheid in aanmerking te worden genomen.

Wat is de stand van zaken in dit dossier ?

Antwoord

De bouwaanvraag van 20 februari 1996 voor het aanleggen van een bovengrondse 150 kV-hoogspanningslijn Tienen-Orsmaal werd geweigerd. De motivering was als volgt :

"Gelet op de situering van de werken deels in een landbouwzone en deels in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied (gewestplan Tienen-Landen, KB d.d. 24 maart 1978). Gelet op de situering van de grootschalige bovengrondse werken in een open en gaaf landbouwgebied waardoor deze planologische bestemming ernstig zou verstoord worden inzonderheid voor wat betreft de landbouw – economische aspecten – en wat de aantasting van het landschap betreft – de horizonvervuiling."

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER VAN ECONOMIE, KMO,
LANDBOUW EN MEDIA

Vraag nr. 41
van 6 februari 1996
van de heer WILLY KUIJPERS

Project mestoverschot – Implementatie

Zie :

Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling
Vraag nr. 63
van 6 februari 1996
van de heer Willy Kuijpers
Blz. 377

Antwoord

Voor het vermelde project werd een steunaanvraag ingediend binnen het Europees programma voor demonstratieprojecten voor rationeel energiegebruik "Thermie – oproep 1995". Aangezien de Vlaamse afgevaardigde binnen het Thermie-programmacomité deel uitmaakt van de afdeling Natuurlijke Rijkdommen en Energie, werd mijn administratie langs deze weg op de hoogte gesteld van de vermelde plannen voor een mestverwerkingsproject. Na bespreking met de projectverantwoordelijken, werd het tijdens de technische besprekingen binnen de Europese Commissie verdedigd door de Vlaamse vertegenwoordiging in de Belgische delegatie. Nochtans was de Commissie van oordeel dat het project zich in een te vroeg stadium bevond, vooral omdat de vestigingsplaats en bevoorradingswijze van de verwerkingsinstallatie nog niet bekend waren. Over andere aspecten van het project en het principe van de installatie was het oordeel van de Commissie gunstig.

Op aandringen van de Belgische delegatie, werd het verbranden van varkensmest wel uitdrukkelijk opgenomen als prioriteit in het Europees programma voor demonstratieprojecten voor rationeel energie gebruik "Thermie – oproep 1996", zodat het programma na verdere detaillering opnieuw kan worden ingediend. Deze oproep wordt in december 1996 afgesloten.

Ervaringen in het buitenland hebben reeds aangetoond dat het omschrijven en verzekeren van de aanvoerkanaalen voor dierlijke mest een belangrijke voorwaarde is voor het slagen van een mestverwerkingsproject. Toch ben ik van oordeel dat de initiatiefnemers zelf in de eerste plaats dit aspect dienen te onderzoeken en uit te werken. De rol van de overheid dient met de grootste omzichtigheid te worden benaderd en mogelijke concurrentievervalsing dient hierbij te worden vermeden.

Ik ben van oordeel dat, in afwachting van een verdere evaluatie van deze problematiek, geen andere overheidsinitiatieven op het vlak van de regelgeving noodzakelijk zijn om de "aanvoerlijnen" te verzekeren of te omschrijven. Wel lijkt het mij aangewezen dat voor mestverwerkingsinstallaties in Vlarem-II specifieke vergunningsvoorwaarden, o.a. de lozingsvoorwaarden voor afvalwater, de emissie van ammoniak en dergelijke worden opgenomen.

Op 4 december 1995 deed ik bij de EG-Commissie navraag omtrent de voorwaarden die worden gesteld voor de ondersteuning van projecten voor het be- of verwerken van dierlijke mest.

Uit het antwoord van commissaris Karel Van Miert blijkt dat :

- de Commissie tot nu toe bij de toepassing van de artikelen 92 en 93 van het EG-Verdrag op overheidssteun voor de verwerking van dierlijke mest geval per geval heeft bekeken en daarbij rekening heeft gehouden met de specifieke milieu-aspecten van deze activiteit ;
- de Commissie artikel 130 § 2 van het Europees Verdrag als van toepassing beschouwt voor de be- en verwerking van dierlijke mest en voor elke andere sector of activiteit. Dit artikel bepaalt dat de Gemeenschap daarbij de volgende principes moet respecteren : de vervuiler betaalt en preventief optreden ;
- aangezien de risico's voor schade aan het milieu bij de verwerking van dierlijke mest niet fundamenteel verschillen met die van andere activiteiten in de landbouwsector of andere industriële activiteiten, overheidssteun enkel toegelaten is als die een waardevolle bijdrage kan leveren bij de vermindering van schade aan het milieu ;
- er ook rekening moet worden gehouden met de economische gevolgen voor alle direct én indirect betrokken ondernemers bij het gebruik van overheidssteun voor de verwerking van dierlijke mest ;
- met betrekking tot eventuele onderzoeks- en ontwikkelingsactiviteiten, met inbegrip van kleinschalige proef- en demonstratieprojecten, eventuele steunmaatregelen dienen te voldoen aan de vereisten, die in het onlangs gewijzigde communautaire kader voor staatssteun voor onderzoek en ontwikkeling vastgelegd zijn.

Voor de eventuele ondersteuning van dit project of andere mestverwerkingsprojecten via de klassieke economische ondersteuningprogramma's, lijken mij op dit ogenblik geen bijkomende of aangepaste MAP-uitvoeringsbesluiten noodzakelijk. Deze programma's vallen onder de bevoegdheid van de afdelingen Structuur en Investerings (Vlaams Landbouwinvesteringsfonds) van de administratie Land- en Tuinbouw en van de afdeling Economisch Ondersteuningsbeleid van de administratie Economie.

Verder verwijs ik naar het antwoord op de vraag van het Vlaams parlementslid dat werd verstrekt door minister Kelchtermans.

Vraag nr. 42
van 12 februari 1996
van de heer CARL DECALUWE

Europees subsidiedossier bufferzone – Stand van zaken

De Europese Commissie keurde op 5 juli 1995 de afbakening van de bufferzone goed. Ondertussen werden door de minister opnieuw enkele verfijningen gevraagd, met betrekking tot de afbakening van de bufferzone (onder andere Wevelgem).

1. Heeft de Europese Commissie reeds een definitief standpunt ingenomen ten opzichte van de voorstellen tot verfijning van de afbakening van de bufferzone ?
2. Zijn er reeds aanvragen van het verhoogd steun-equivalent, tot ondersteuning van investeringen in de bufferzone ?
3. Zo ja, waar en uit welke sectoren zijn de aanvragen afkomstig en in welke mate werden die reeds goedgekeurd ?

Antwoord

Op 29 november 1995 heb ik inzake enkele toepassingsmodaliteiten om meer toelichting verzocht bij de bevoegde Europese commissaris. Tot op heden mocht ik daarop geen antwoord ontvangen.

Wat deel twee van de vraag betreft, stel ik er prijs op het Vlaams parlementslid te wijzen op de praktische toepassing van het ondersteuningsbeleid in de bufferzone : het betreft namelijk geen automatisch toekennen van een verhoogd steun-equivalent, maar een mogelijke toepassing van de expansiewet van 30 december 1970 bij investeringsprojecten met bijkomende werkgelegenheid.

Tot op heden werden in totaal 14 steunaanvragen ingediend voor investeringen in de bufferzone. Ze zijn als volgt onderverdeeld :

- verwerkende chemische nijverheid : 1 aanvraag in de gemeente Heule ;
- metaalsector : 4 aanvragen waarvan 2 in de gemeente menen, 1 in Wevelgem en 1 in de gemeente Heule ;
- textielsector : 7 aanvragen waarvan 6 in de gemeente Ronse en 1 in de gemeente Moen ;

- dienstensector : 2 aanvragen waarvan 1 in de gemeente Wervik en 1 in Wevelgem.

Over twee ervan werd beslist : één positieve beslissing in de metaalsector (Wevelgem) en één negatieve in de textielsector (Moen).

Vraag nr. 43
van 12 februari 1996
van de heer CARL DECALUWE

TRT – Koerdisch verzoek tot verwijdering van Vlaamse kabel

Door de Federatie van Koerdische Verenigingen werd eind mei 1995 de vraag gesteld aan de Vlaamse Mediaraad om de Turkse staatstelevisie TRT te verwijderen bij de Vlaamse kabelmaatschappijen. De Federatie van de Koerdische Verenigingen beweert dat onder meer de uitzending op TRT "Kom op Turkije, hand in hand met Jantje soldaat", pure oorlogs- en zenuwenpropaganda is, tegen de democratische krachten, terwijl ook agressie en haatgevoelens jegens andere bevolkingsgroepen worden gestimuleerd.

1. Wat is de stand van zaken inzake het verzoek van de Federatie van de Koerdische Verenigingen in België ?
2. In welke mate is de Vlaamse administratie bij machte om Turkse programma's effectief te controleren, en hoe wordt deze controle opgevat ?
3. Indien wordt bewezen dat het hier gaat om programma's die aansporen tot haat op grond van ras, geslacht, geaardheid of nationaliteit, op basis van artikel 78, § 2 en 3 van de gecoördineerde decreten van 25 januari 1995, is de minister dan bereid om over te gaan tot schorsing van TRT ?
4. Wanneer zal de minister hieromtrent uitspraak doen ?

Antwoord

Op 23 mei 1995 werd vanwege de Federatie van de Koerdische Verenigingen in België een – niet ondertekende – brief aan de Vlaamse Mediaraad bezorgd, met de vraag om "ondersteuning betreffende de racistische uitzendingen die in de afgelopen periode onder het motto "Kom op Turkije, hand in hand met Jantje Soldaat" plaats hebben gevonden via de Turkse staatstelevisie TRT-INT".

Het ging hier om een eenmalig live-programma dat eind april 1995 werd uitgezonden.

Deze problematiek werd door de Vlaamse Mediaraad behandeld in zijn vergadering van 30 juni 1995. De Mediaraad stelde voor om de uitzendingen te laten opnemen en te laten vertalen door een beëdigd vertaler.

De Raad refereerde bij dit voorstel aan de bepalingen van artikel 78 van de gecoördineerde decreten van 25 januari 1995 betreffende de radio-omroep en de televisie : "De programma's van de omroepen mogen niet aansporen tot haat op grond van ras, geslacht, gods-

dienst en nationaliteit. De Vlaamse regering kan het doorgeven van een programma schorsen wanneer dit een duidelijke, belangrijke en ernstige inbreuk vormt op de bepalingen van dit hoofdstuk en wanneer de betrokken omroep in de voorgaande twaalf maanden al ten minste tweemaal een inbreuk gepleegd heeft op dezelfde bepalingen".

Verder volgen een aantal specifieke procedureregels. Deze vrij moeilijke procedure inzake optreden tegen overtredingen is overgenomen uit de Europese televisierichtlijn.

Daar het een niet ondertekende klacht betrof over een eenmalige uitzending, werden geen verdere stappen gezet.

Vraag nr. 44
van 12 februari 1996
van de heer MANDUS VERLINDEN

Radioreclame – Geluidsniveau

Als ik mij niet vergis bestaat ons openbaar radiobestel thans uit BRT1, BRT2, BRT3, Radio Donna en Studio Brussel. Op alle zenders, behalve BRT3, wordt vrij veel reclame gebracht. Heel wat van deze reclame bestaat uit geroep, gebulder en getier. Om de decibels in de huiskamer nog te verhogen, wordt tijdens de reclame in de studio de geluidsknop naar boven geschroefd. Heel wat radioluisteraars hebben hier last van, brengen al dan niet de moed op om telkens naar hun toestel te lopen om het klankniveau op een redelijk peil te brengen, met het gevolg dat ze het daarop volgende nieuws niet meer duidelijk horen, of zetten gewoon de radio af. Anderen vragen zich dan weer af waarom hun zender die storende reclame moet brengen, terwijl liefhebbers van BRT3 hiervan dan weer worden gespaard, wat als een discriminatie wordt ervaren.

1. Kloppen bovenstaande gegevens ?
2. Waarom kan de klank van een programma en van de reclame niet op hetzelfde peil worden gehouden ?
3. Heeft de minister reeds stappen gezet om aan de makers van reclame normen op te leggen die het roepen en tieren verbieden ?
4. Indien bovenvermelde gegevens kloppen, waarom is er inzake reclame een zekere discriminatie – in de ene of in de andere richting – tussen luisteraars van de verschillende zenders van de openbare omroep ?

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat de indruk van het Vlaams parlamentslid van subjectieve aard is. Radioreclame wordt niet luider uitgezonden dan de andere programma's.

Daar de invoering van de reclame in 1990 het gedrag van de luisteraars niet heeft beïnvloed, valt ook te betwijfelen of heel wat luisteraars de radio afzetten als er reclame komt.

De reclamespots die te horen zijn op de BRTN-radio-netten worden toegeleverd door de reclamebureaus. Voor hen gelden dezelfde technische normen als voor de programmamakers van de publieke omroep. De spots worden uitgezonden met hetzelfde aantal decibels.

De reclame is aan wettelijke bepalingen onderworpen en de reclamemakers leggen zich een zelfdiscipline op die wordt gecontroleerd door de Jury voor Eerlijke Praktijken inzake Reclame (JEP).

Van bij de start besliste de BRTN op Radio 3 alleen sponsoring en geen reclame toe te laten, omdat reclameboodschappen in een omgeving van klassieke muziek als storend worden ervaren.

Vraag nr. 45
van 12 februari 1996
van de heer JOHN TAYLOR

Beleidsondersteuning – Studieopdrachten

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 83
van 12 februari 1996
van de heer John Taylor
Blz. 376

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 46
van 13 februari 1996
van de heer WILFRIED AERS

BRTN Radionieuws – Geboorte van Christus

Op 25 december 1995 herhaalde Radio 1 in de nieuwsuitzendingen van 6.30, 7, 7.30 en 8 uur, telkens wanneer Bethlehem aan bod kwam, dat dit de stad was waar "volgens christenen Christus werd geboren".

Is de minister niet van mening dat de openbare omroep hiermee een soort twijfel uit over het historisch bestaan van Christus en dat zoiets, precies op kerstdag, voor heel wat Vlamingen kwetsend kan overkomen ?

Werden er maatregelen genomen om dergelijke zaken in de toekomst te vermijden ?

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat de precieze formulering in het ochtendnieuws van 25 december 1995 was :

"(..) Bethlehem, volgens de christenen de geboorteplaats van Jezus Christus".

De openbare omroep heeft geen twijfel geuit over het historische bestaan van Christus.

Er is evenwel geen historische eensgezindheid over de geboorteplaats van Christus. De gewraakte toevoeging is bijgevolg verantwoord. Een toonaangevende encyclopedie als de Winkler Prins schrijft bij het lemma Bethlehem: "Volgens de evangelisten is Jezus in Bethlehem geboren".

Daar dit bezwaarlijk als kwetsend kan overkomen, zijn er geen maatregelen genomen.

Vraag nr. 47
van 13 februari 1996
van de heer WILFRIED AERS

Radio Centraal – Zendvergunning

Toen Marijke Dillen (Vlaams Blok) werd aangewezen tot voorzitter van de Commissie voor Mediabeleid van het Vlaams Parlement, deelde de Antwerpse zender Radio Centraal mee dat hij zijn zendvergunning zou terugsturen en dat hij voortaan illegaal zou werken.

Graag had ik van de minister vernomen hoe deze zaak ondertussen verder is verlopen.

Heeft deze zender inderdaad zijn vergunning ingeleverd ?

Werkt deze zender nu illegaal ?

Welke maatregelen werden eventueel door de minister getroffen ?

Antwoord

Ik deel het Vlaams parlementslid mee dat Radio Centraal zijn zendvergunning niet heeft teruggestuurd.

Bij een recente luistercontrole werd vastgesteld dat Radio Centraal nog steeds uitzendingen verzorgt.

De radio zendt derhalve niet illegaal uit en aangezien Radio Centraal administratief in orde is, moesten er dan ook geen verdere maatregelen worden getroffen.

Vraag nr. 48
van 13 februari 1996
van de heer WILFRIED AERS

BRTN Radio 1 – Promotiespots voor uitzendingen door derden

In de loop van de maand december 1995 hoorde ik op Radio 1 geregeld publiciteitsspotjes in verband met de TV-uitzendingen van de officiële vrijzinnigheid.

Werden deze spotjes tegen het normale tarief betaald ?

In welke mate mogen derden voor hun TV-uitzendingen publiciteit maken op de BRTN-radio ?

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat de spots waarnaar verwezen wordt, werden uitgezonden in de VAR-reclameblokken.

Het Humanistisch Verbond kocht deze zendtijd bij de Vlaamse Audiovisuele Regie (VAR) tegen het normale tarief.

Er is nergens bepaald dat dit verboden is.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

**Vraag nr. 47
van 6 februari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Sociale woningen Brusselse randgemeenten – Vreemdelingen

In het rapport van Mens en Ruimte over een strategisch plan voor de Vlaamse rand rond Brussel, wordt onder meer gewag gemaakt van de mogelijkheid om te zorgen voor een spreiding van de vreemdelingen door de sociale woningmaatschappijen, bij de toewijzing van een woning.

Teneinde een idee te hebben van de impact van een dergelijke maatregel, zou ik het op prijs stellen mocht de minister een overzicht kunnen verstrekken van het aantal vreemdelingen dat op dit ogenblik in sociale woningen vertoeft in de 23 gemeenten die door Mens en Ruimte onder de noemer "Vlaamse rand" gecatalogeerd staan.

Antwoord

Artikel 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 29 september 1994 regelt de toewijzing van de sociale woningen. Dit artikel luidt als volgt :

"Artikel 5 § 1. De toewijzing van een woning gebeurt door het statutair bevoegd orgaan van de sociale huisvestingsmaatschappij met kennisgeving aan de VHM-commissaris, die in beroep kan gaan bij de VHM overeenkomstig de bepalingen van § 4. Behoudens in de gevallen bedoeld in § 2 en § 3 en onverminderd de toepassing van artikel 7, § 1 wordt bij de toewijzing achtereenvolgens rekening gehouden met :

- 1° een rationele bezetting van de woning op grond van de gezinssamenstelling ;
- 2° de eventuele prioriteiten zoals bedoeld in het vierde en het vijfde lid ;
- 3° de chronologische volgorde der inschrijvingen in het register.

Bij het beoordelen van de rationele bezetting kan ook rekening worden gehouden met kinderen die geplaatst zijn of waarover de kandidaat-huurder een bezoekrecht

heeft en die derhalve niet permanent in de woning verblijven.

Zonder afbreuk te doen aan de rationele bezetting geniet achtereenvolgens voorrang voor de toewijzing van een woning, de kandidaat die :

- 1° huurder is van een niet aangepaste woning van de sociale huisvestingsmaatschappij en wenst te verhuizen naar een aan zijn gezinssamenstelling aangepaste woning van dezelfde sociale huisvestingsmaatschappij. Voor die huurder geldt artikel 2, § 2 van dit besluit niet ;
- 2° een inkomen heeft lager dan 480.000 fr voor 40 % van de binnen een bepaald jaar toe te wijzen woningen. Die voorrang geldt slechts voor zover minder dan 40 % van de huurders van de betrokken sociale huisvestingsmaatschappij een lager inkomen hebben ;
- 3° in dezelfde gemeente hetzij een ongezonde woning ontruimt die hij reeds betrok op de datum van de onbewoonbaarverklaring of ongezonderkenning, hetzij een woning ontruimt die hij betrok op de datum waarop deze het voorwerp is van een ontegeningsbesluit of van een bevel tot sloping ;
- 4° gewezen politieke gevangene of oorlogsinvalide of zijn rechthebbende is.

De sociale huisvestingsmaatschappij kan beslissen om bovendien voorrang te geven aan de kandidaat-huurder die :

- 1° ten minste drie jaar inwoner is van de gemeente waar de toe te wijzen woning gelegen is ;
- 2° ten minste drie jaar in het werkgebied van de sociale huisvestingsmaatschappij woont en verblijft of er ten minste drie jaar verbleven heeft in de periode van zes jaar voor de toewijzing.

In geval van toepassing van het vijfde lid moet de sociale huisvestingsmaatschappij haar beslissing ter kennis brengen van alle kandidaat-huurders die ingeschreven zijn in het register, van de VHM-commissaris en van de VHM. Ze kan een dergelijke beslissing niet herzien dan na verloop van een termijn van tenminste 12 maanden.

§ 2. Wanneer het gaat om woningen gebouwd bij toepassing van artikel 37 van de Huisvestingscode of gefinancierd in het kader van een bijzonder programma onder beding van specifieke verbintenissen, dan zijn de bepalingen van § 1 slechts van toepassing voor zover die verbintenissen zijn nagekomen.

§ 3. Is een kandidaat-huurder of een gezinslid getroffen door een bepaalde handicap en is de beschikbare woning speciaal opgevat voor de huisvesting van een gezin waarvan een of meer leden getroffen zijn door die handicap, dan geniet deze kandidaat-huurder een absolute voorrang voor die woning.

§ 4. Binnen 5 werkdagen nadat hij in kennis werd gesteld van de beslissing omtrent de effectieve toewijzing van een woning kan de VHM-commissaris daartegen in beroep gaan bij de VHM. Hij stelt de sociale huisvestingsmaatschappij in kennis van zijn beroep. Het beroep is opschortend. De VHM beslist binnen de 20 werkdagen over het beroep. Het wordt geacht ver-

worpen te zijn als de beslissing van de VHM niet binnen die termijn is betekend aan de sociale huisvestingsmaatschappij.

Naargelang de VHM-commissaris niet of wel in beroep is gegaan mag de toewijzing slechts aan de kandidaat-huurder worden betekend na het verstrijken van de termijn voor het beroep of voor de betekening van de beslissing van de VHM.

§ 5. Het is bij de toewijzing van sociale huurwoningen de bedoeling een sociale mix te bekomen zodat getto's onmogelijk zijn. Daarom mag de sociale huisvestingsmaatschappij zich met in achtname van de in artikel 2, § 2 bepaalde inkomensgrenzen noch uitsluitend richten op de sociaal zwaksten, noch uitsluitend tot de best bedeelden in deze inkomensgroep. Elk jaar wordt door elke sociale huisvestingsmaatschappij een rapport bezorgd aan de Vlaamse huisvestingsmaatschappij en de Vlaamse minister over de toewijzingen onder meer volgens inkomensklasse, gezinsgrootte en leeftijd."

Zoals het Vlaams parlementslid kan opmerken, bevat dit artikel geen nationaliteitsvoorwaarde.

Vraag nr. 48
van 6 februari 1996
van de heer MARC CORDEEL

Onroerende voorheffing – Vermindering wegens onproductiviteit

Volgens de huidige reglementering kan geen kwijtschelding of proportionele vermindering van onroerende voorheffing meer worden toegestaan voor woningen die na meer dan één jaar niet in gebruik zijn genomen, om welke reden dan ook.

Om meer dan één reden, vooral dan bij restauratie, kunnen de werken grote vertragingen oplopen, vertragingen die dikwijls te wijten zijn aan de overheid zelf.

Is het in dergelijke perfect aantoonbare gevallen, zoals zelfs lopende betwistingen met de overheid, verantwoord deze reglementering onverkort en blind toe te passen ?

Hebben de eigenaars in dergelijke gevallen er niet het meeste belang bij de werken zo snel mogelijk te voltooien en de panden te verhuren ?

Zijn er richtlijnen, of worden er uitgewerkt, die de nodige nuanceringen aanbrengen met het oog op een billijke toepassing ?

Antwoord

De vermindering van de onroerende voorheffing wegens onproductiviteit of leegstand wordt wat het Vlaams Gewest betreft, nog enkel toegestaan voor goederen die minstens gedurende 90 dagen niets opbrengen en voor zover dit niet langer duurt dan 12 maanden.

Deze nieuwe regeling is nog vrij recent. Ze werd ingevoerd in 1992 ingevolge het toenmalige regeerakkoord om de leegstand tegen te gaan. In een eerste stap werd deze vermindering bijna volledig afgeschaft. Deze

maatregel werd een jaar later ten dele opnieuw ingevoerd om het mogelijk te maken dat renovatiewerken met vermindering van belasting kunnen worden uitgevoerd, voor zover deze werken binnen een redelijke termijn worden beëindigd.

De termijn van 12 maanden werd inderdaad ingevoerd om de eigenaars aan te zetten tot een snelle renovatie. Het is precies door deze korte termijn dat men gestimuleerd zal worden om de leegstand zo kort mogelijk te laten duren.

Deze afschaffing van de vermindering van de onroerende voorheffing wegens onproductiviteit voor het Vlaams Gewest werd bij decreet ingevoerd. Op deze bepaling geldt slechts één uitzondering, ingevoerd bij decreet van 17 april 1995, namelijk voor niet-gemeubileerde gebouwde onroerende goederen die opgenomen zijn in een onteigeningsplan. Het is vanzelfsprekend niet de bedoeling om via richtlijnen af te wijken van de decretaal bepaalde belastingreglementering.

Vraag nr. 49
van 12 februari 1996
van de heer ARNOLD VAN APEREN

Domus Flandria – Subsidies

Tijdens de vorige legislatuur werd de NV Domus Flandria opgericht om op korte termijn een inhaaloperatie in de sociale woningbouw te realiseren. Domus Flandria voorziet in financiële bijdragen voor de door haar goedgekeurde projecten. Ook heel wat OCMW's hebben dergelijke projecten gestart. Bepaalde OCMW's klagen dat ze tot vandaag nog geen enkele financiële bijdrage van Domus Flandria hebben ontvangen, ofschoon de projecten reeds gerealiseerd zijn. Uit navraag blijkt dat geen enkele financiële verplichting van Domus Flandria zou zijn uitgevoerd. Bijgevolg worden heel wat OCMW's geconfronteerd met liquiditeitsproblemen. Aangezien OCMW's afhankelijk zijn van de financiële dotaties van het gemeentebestuur, hebben reeds een aantal van hen voorschotten gevraagd aan hun gemeentebestuur.

1. Om welke redenen heeft Domus Flandria tot vandaag nagelaten de financiële bijdragen te betalen aan de begunstigen ?
2. Wanneer zullen de financiële bijdragen alsnog worden uitbetaald ?
3. Worden er ook intresten uitbetaald aan de begunstigen ?

Antwoord

De financiële bijdragen waarin wordt voorzien door het regeringsbesluit van 23 juli 1992, kunnen pas toegekend worden na voorafgaandelijke principiële en definitieve machtiging van de minister. Bijna alle projecten hebben de vermelde principiële machtiging verkregen, maar zijn nog niet definitief gemachtigd. Evenwel dient dit, overeenkomstig de reglementering ter zake, uiterlijk tegen eind 1996 te gebeuren. De initiatiefnemer kan vanaf de definitieve machtiging een aanspraak laten gelden op de financiële steun.

Voor zover alle voorwaarden zijn vervuld, kan de subsidie met betrekking tot de periode voorafgaand aan de definitieve machtiging worden verstrekt. Maar intresten voor deze periode kunnen niet worden verleend, aangezien men pas na definitieve machtiging een aanspraak op subsidie kan laten gelden.

Indien het project vóór de definitieve machtiging wordt gerealiseerd, kan er bij de initiatiefnemer een financieel probleem ontstaan. Om hieraan tegemoet te komen is de prefinanciering van de projecten, vanaf 1 januari 1996, bij decreet ingesteld. Hierdoor heeft Domus Flandria mogelijkheid om vóór definitieve machtiging een bedrag gelijk aan de subsidie uit te keren aan de initiatiefnemers. Elke initiatiefnemer is hiervan op de hoogte gebracht door Domus Flandria. In de nabije toekomst kan aldus worden verwacht dat de liquiditeitsproblemen van betrokkenen tot een minimum herleid zullen zijn.

Vraag nr. 50
van 12 februari 1996
van de heer CARL DECALUWE

Vlaamse Huisvestingsmaatschappij – Waalse aannemers

Het toewijzen van openbare aanbestedingen aan Waalse bedrijven door de Waalse overheid wordt vanuit het Waals Gewest ondersteund, weliswaar conform de Europese regelgeving. Omgekeerd gebeurt het echter dat aanbestedingen voor sociale woningen van door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) erkende vennootschappen worden gepubliceerd in *La Chronique* (de Franstalige tegenhanger van *Bouwkroniek*).

1. In welke mate kan er een verbod worden ingesteld op bovenvermelde aankondigingen in de Franstalige vakpers ?
2. Kan de VHM instructies geven aan haar eigen erkende vennootschappen om publikaties enkel in Nederlandstalige bladen te laten verschijnen ?
3. Hoeveel Waalse aannemers hebben in 1995 werken uitgevoerd voor Vlaamse erkende huisvestingsmaatschappijen ?

Antwoord

1 en 2. Artikel 11 van het koninklijk besluit van 22 april 1977 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten bepaalt dat elke openbare aanbesteding wordt aangekondigd in het Bulletin der Aanbestedingen, een door de Belgische Staat uitgegeven weekblad, en eventueel door alle andere middelen naar goedgeunden van het bestuur.

De Raad van State beschouwt de bekendmaking in het Bulletin der Aanbestedingen weliswaar als de enige wijze van bekendmaking die wettelijk verplicht is, maar dit betekent niet dat een sociale huisvestingsmaatschappij die een overheidsopdracht uitschrijft, voor alle wijzen van bekendmaking, zowel de verplichte als de niet verplichte, zich niet moet gedragen naar de geest van de overheidsopdrachten-

wet en naar het gemene recht, in het bijzonder de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken :

- De overheidsopdrachtenwet verlangt dat bij de bekendmaking het gelijkheidsbeginsel wordt geëerbiedigd. De oproep tot de geïnteresseerden of gegadigden moet gebeuren via een wijze van bekendmaking die niet discriminerend is en geen afbreuk doet aan het spel van de concurrentie. Luidens een omzendbrief van 13 oktober 1981 "dient de opdrachtgever er zorg voor te dragen dat de raadpleging geschiedt binnen een zo groot mogelijk geografisch areaal, want een andere houding zou kunnen leiden tot voor de opdrachtgever nadelige afspraken die een nefaste invloed op het prijspeil hebben en tot regionaal of subregionaal protectionisme" ;
- De wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zijn ook op de sociale huisvestingsmaatschappijen van toepassing. De sociale huisvestingsmaatschappijen zijn in het kader van deze wetten, naar gelang van het werkgebied, een plaatselijke of een gewestelijke dienst.

Volgens de Vaste Commissie voor Taaltoezicht is het plaatsen van een aanbestedingsbericht een mededeling aan het publiek, ongeacht het feit dat de publicatie gebeurt in het Bulletin der Aanbestedingen of in een ander berichtenblad, met inbegrip van privépublicaties (advies van 13 januari 1983, zie ook Vragen en Antwoorden, Kamer, nr. 18 van 31 maart 1964).

Voor de lokale sociale huisvestingsmaatschappijen impliceert dit dat de aanbestedingsberichten in het Nederlands moeten worden gesteld, eventueel in het Nederlands en het Frans voor maatschappijen met een werkgebied dat gemeenten met een speciale taalregeling of met verschillende regelingen omvat.

In de gebieden waar de eentaligheid wettelijk is opgelegd, mag een sociale huisvestingsmaatschappij geen Franstalige berichten verspreiden (zie o.m. arrest Raad van State van 11 december 1973, nr. 16.156 en 19 oktober 1976, Pas. 1979 – IV – 120), maar men kan de Franstalige vakpers niet verbieden om, ten behoeve van haar lezers, de Nederlandstalige aanbestedingsberichten die haar worden toegezonden te vertalen (Commissie voor Overheidsopdrachten PV 390, 392 en 436).

Hieruit kan worden geconcludeerd dat :

- men een lokale sociale huisvestingsmaatschappij, wegens het niet-discriminatie-beginsel vervat in de overheidsopdrachtenwet en de vrijwaring van de mededinging, niet kan verbieden om aankondigingen te plaatsen in de Franstalige vakpers, mits dit gebeurt binnen de hierboven aangehaalde wettelijke grenzen, dit wil zeggen mits het verzonden bericht in het Nederlands is gesteld. Op grond van dezelfde overwegingen verdient het sterk te worden aanbevolen dat een sociale huisvestingsmaatschappij die aanbestedingsberichten wenst te plaatsen in de Franstalige vakpers, die berichten ook in de Nederlandstalige vakpers laat verschijnen ;

- de VHM de sociale huisvestingsmaatschappijen niet kan verplichten om de aanbestedingsberichten enkel in Nederlandstalige bladen te laten publiceren, omdat ook hierdoor afbreuk wordt gedaan aan de principes van niet-discriminatie en vrije concurrentie.
3. Door de raad van bestuur van de VHM werden in 1995 515 vergunningen van erkende sociale huisvestingsmaatschappijen goedgekeurd, voor een totaal bedrag van 10.238.233.303 frank. Daarvan werden op basis van de aanbestedingsuitslagen 5 vergunningen toegestaan aan Waalse firma's, en dit voor een totaal bedrag van 20.383.895 frank.

Vraag nr. 53
van 13 februari 1996
van de heer FRED DIELENS

Sociaal huurstelsel – Voorrang inkomensgroep min 480.000 frank

Volgens artikel 5, § 5 van het besluit van de Vlaamse regering van 29 september 1994 tot reglementering van het sociale huurstelsel voor de woningen die door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, of door de door de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij erkende lokale sociale huisvestingsmaatschappijen, worden verhuurd in toepassing van artikel 80ter van de Huisvestingscode, is het bij de toewijzing van sociale huurwoningen de bedoeling een sociale mix te realiseren, zodat getto's onmogelijk zijn.

Daarom mag de sociale huisvestingsmaatschappij zich noch uitsluitend richten tot de sociaal zwaksten, noch uitsluitend tot de best bedeeden binnen een bepaalde inkomensgroep. Vandaar dat artikel 5, § 1 van bovenvermeld besluit voorrang verleent aan de kandidaat-huurder die een inkomen heeft lager dan 480.000 frank (niet geïndexeerd), voor 40 % van de binnen een bepaald jaar toe te wijzen woningen. Die voorrang geldt slechts voor zover minder dan 40 % van de huurders van de betrokken sociale huisvestingsmaatschappij een lager inkomen hebben.

Aangezien elk jaar door elke sociale huisvestingsmaatschappij toch een ruimer rapport moet worden bezorgd over de toewijzingen aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en aan de bevoegde minister, had ik graag reeds volgende summieri inlichtingen verkregen met betrekking tot de hiernavermelde huisvestingsmaatschappijen, zonder dat daarvoor op de volledige rapporten moet worden gewacht.

1. Werd door alle betrokken sociale huisvestingsmaatschappijen 40 % woningen toegewezen aan kandidaat-huurders die een inkomen hadden dat lager ligt dan 480.000 frank (niet geïndexeerd) ?
2. Wat is het juiste percentage voor elke betrokken maatschappij ?
3. Worden verschillen vastgesteld binnen het werkingsgebied van elke maatschappij, naargelang de woongroep, de wijk of de gemeente waar de toewijzingen zijn gebeurd ?

Kunnen deze gegevens verstrekt worden voor de volgende sociale huisvestingsmaatschappijen :

1. Providentia CV te Asse (met inbegrip van de woningen verkocht door Erf en Haard te Wommel, de Kapelse Haard Sint-Niklaas te Kapelle-op-den-Bos en Goedkope Woningen van Grimbergen te Grimbergen) ;
2. Gewestelijke Maatschappij voor Volkshuisvesting CV te Sint-Pieters-Leeuw (met inbegrip van de woningen verkocht door De Ruisbroekse Haard te Ruisbroek, de Bouwmaatschappij van GW te Drogenbos, de Samenwerkende Bouwmaatschappij van het Pajottenland te Ternat, Het Volkswelzijn te Hoeilaart) ;
3. Gewestelijke Maatschappij van Halle voor de Huisvesting CV te Halle (met inbegrip van de woningen verkocht door de Samenwerkende Vennootschap voor de Huisvesting te Huizingen, overgenomen door Huisvesting Zennevallei-Halle te Halle) ;
4. Mechelse Huisvesting CV te Machelen (met inbegrip van de woningen verkocht door Diegem Uitbreiding te Diegem) ;
5. Inter-Vilvoordse Maatschappij voor Huisvesting CV te Vilvoorde (met inbegrip van de woningen verkocht door de Woningnood-Muizen).
6. Elk zijn Huis CV te Tervuren (met inbegrip van de woningen verkocht door de Maatschappij voor Huisvesting Steenokkerzeel te Steenokkerzeel, de Maatschappij voor de Huisvesting van Sint-Stevens-Woluwe te Sint-Stevens-Woluwe, Eigen Haard te Kraainem en Zaventem-Uitbreiding te Zaventem) ?

Antwoord

Overeenkomstig artikel 5 § 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 29 september 1994 tot reglementering van het sociale huurstelsel voor de woningen die door de VHM of de door de VHM erkende lokale sociale huisvestingsmaatschappijen worden verhuurd in toepassing van artikel 80ter van de Huisvestingscode, wordt een voorrang verleend aan de kandidaat-huurder die een inkomen heeft lager dan 480.000 frank voor 40 % van de binnen een bepaald jaar toe te wijzen woningen. Die voorrang geldt slechts voor zover minder dan 40 % van de huurders van de betrokken sociale huisvestingsmaatschappijen een lager inkomen hebben.

Artikel 25 van bovenvermeld huurbesluit stipuleert dat het bedrag van 480.000 frank geïndexeerd wordt. Voor het kalenderjaar 1995 bedroeg die inkomensgrens 492.700 frank.

Van de zes maatschappijen waarvoor de gegevens werden gevraagd, diende enkel de maatschappij Machelse Huisvesting te Machelen de prioriteit voor mensen met een laag inkomen toe te passen. Op 1 januari 1995 had 36,58 % (109 huurders op een totaal van 298) van de huurders een inkomen lager dan 492.700 frank.

De maatschappij Machelse Huisvesting wees in 1995 7 woningen toe, waarvan 3 aan huurders met een inkomen lager dan 492.700 frank. De maatschappij verleende daardoor in 42,86 % van het totaal aantal toewijzingen voorrang aan mensen met een laag inkomen.

Gelet op het feit dat de maatschappij enkel actief is in Machelen en het geringe aantal toewijzingen, kan op de derde vraag met betrekking tot de verschillen in toepassing naargelang de woongroep of de gemeente geen relevant antwoord worden gegeven.

Vraag nr. 54
van 16 februari 1996
van de heer GILBERT VANLEENHOVE

Straatnamen – Spelling

Vanaf 1 september 1997 wordt de nieuwe officiële spelling verplicht in onderwijs en overheidsadministratie. Heel wat namen van straten en pleinen beantwoorden niet aan de nieuwe spellingregels, inzonderheid inzake de tussenletters -n en -s in samengestelde woorden : Eendestraat wordt Eendenstraat, het getolereerde Dorpstraat wordt weer Dorpsstraat, enzovoort.

1. Zijn de gemeentebesturen in Vlaanderen verplicht vanaf 1 september 1997 alle bestaande straatnamen onmiddellijk aan te passen aan de nieuwe spelling ?
2. Mogen gemeentebesturen reeds voor de genoemde datum hun straatnamen aanpassen ?
3. Kunnen of moeten gemeentebesturen een beroep doen op een of andere officiële instantie om zich bij een dergelijke aanpassing te laten begeleiden ?
4. Indien dit inderdaad het geval zou zijn, zal de uitspraak van een dergelijke instantie dan een bindend karakter hebben ?
5. Kunnen gemeentebesturen inzake straatnamen afwijken van de opgelegde spelling om welbepaalde en degelijke gemotiveerde redenen : bijvoorbeeld het niet vervangen van Kapellestraat door Kapelenstraat, omdat er slechts één kapel staat of stond in bedoelde straat ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

Het antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, die ter zake bevoegd is.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN
 EN WELZIJN

Vraag nr. 84
van 6 februari 1996
van de heer FRANK CREYELMAN

Subsidies Brusselse sportverenigingen – Migranten en Franstaligen

In de samenvattende nota van de commissie Brussel (Vlaamse Hoge Raad voor de Sport, document 26) inzake de Vlaamse sportbeoefening in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, lezen we in de commentaar van de Brusselse verenigingen dat er meer geld wordt gegeven aan sportverenigingen in Franstalige en migrantenkringen, dan er ooit voordien aan de Brussels-Vlaamse sportverenigingen werd gegeven.

Kan de minister mij meedelen hoeveel geld er precies naar Franstalige en migrantensportverenigingen gaat ?

Antwoord

Bij nazicht van de nota van de commissie Brussel van de Vlaamse Hoge Raad inzake de Vlaamse sportbeoefening in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (document 26, blz. 18, par. 2) blijkt dat er staat : "De Vlamingen hebben minder verenigingen dan de Franstaligen en de migranten, die goed gestructureerd zijn. Migrantenstructuren wordt overigens meer geld toegestopt dan de Vlamingen ooit kregen".

Ondersteuning van migrantenstructuren valt onder de bevoegdheid van de interdepartementale commissie Migranten van de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur.

Wat de vraag betreft hoeveel geld er precies gaat naar Franstalige sportverenigingen, wil ik opmerken dat deze materie onder de bevoegdheid valt van Adeps, de Franstalige sportadministratie van het ministerie van de Franse Gemeenschap.

Vraag nr. 85
van 6 februari 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Voeren – Brandweerinspectie bejaardenvoorzieningen

Op de begroting, progr. 41.3 Bejaardenzorg, wordt onder 12.01 een bedrag uitgetrokken voor algemene

werkingskosten. Dit krediet is vooral bestemd voor de verplaatsingskosten van de brandweerinspecties die inspecties uitvoeren in het kader van de erkenningsprocedure voor bejaardenvoorzieningen.

Worden dergelijke verslagen ook gemaakt voor bejaardenvoorzieningen in Voeren ?

Is de brandweerinspecteur van Battice (provincie Luik) hiervoor verantwoordelijk ? Ontvangt hij de verplaatsingskosten ? Maakt hij de verslagen in het Nederlands ?

Antwoord

De veiligheidsaspecten in de rusthuizen worden geregeld in het koninklijk besluit van 12 maart 1974 tot vaststelling van de veiligheidsnormen waaraan de rustoorden voor bejaarden moeten voldoen.

In artikel 2 van dit besluit wordt bepaald dat : "bij de aanvraag om erkenning moet een document worden gevoegd waarbij de brandweerdienst bevestigt dat aan het bepaalde in de bijlagen van dit besluit voldoen. Wordt het attest geweigerd, dan deelt de brandweerdienst een verslag mede waarin de normen worden vermeld die niet zijn nageleefd."

In de gemeente Voeren bevindt zich één rusthuis met name Rusthuis Heilige Familie, Kloosterstraat 95, 's Gravenvoeren ; het was erkend tot 1 september 1994 voor 66 woongelegenheden. Het laatste brandweertest in het kader van de erkenningsprocedure werd afgeleverd door het "Corps des Sapeurs-Pompiers, Service Régional d'Incendie, Ville de Herve, op 2 augustus 1995 en werd in het Frans opgesteld.

In artikel 3 van voornoemd besluit wordt bepaald dat de minister bevoegd voor de openbare onderstand afwijkingen op de brandveiligheidsnormen kan toestaan, na advies van de brandweerinspectie die is ingesteld bij artikel 9 van de wet van 31 december 1963 op de civiele bescherming en van de Commissie der Rustoorden.

Op 27 december 1992 werd door de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin een afwijking op de veiligheidsnormen verleend. Het advies van de brandweerinspectie dateert van 23 december 1992, na een onderzoek dat werd uitgevoerd door de inspectie-brandweerdiensten van Antwerpen en Limburg. Dit werd in het Nederlands opgesteld.

De modaliteiten van dit advies werden vastgelegd in het coöperatieakkoord van 31 juli 1990 tussen de Belgische Staat en de Vlaamse Gemeenschap betreffende de tussenkomst van de brandweerinspectie, opgericht door de wet van 31 december 1963 betreffende de civiele bescherming, in de erkenningsprocedure van voorzieningen voor bejaarden (Belgisch Staatsblad van 13 september 1990, blz. 17.495-17.497). Welke brandweerinspecteur belast wordt met het onderzoek en het formuleren van het advies behoort niet tot de bevoegdheid van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap maar, overeenkomstig artikel 2 van het coöperatieakkoord van 31 juli 1990, tot de exclusieve hiërarchische bevoegdheid van de minister van Binnenlandse Zaken. Deze bepaalt trouwens de prioriteit van de zendingen.

Overeenkomstig artikel 7 van het coöperatieakkoord van 31 juli 1990 verbindt de Vlaamse Gemeenschap zich ertoe in te staan voor de kosten veroorzaakt door zendingen van communautaire aard, meer bepaald de verplaatsingskosten van de brandweerinspecteurs.

Op de basisallocatie 12.01 van het programma 41.3 Bejaardenzorg, is een krediet van 400.000 frank uitgetrokken. Dit is bestemd voor de uitbetaling van de verplaatsingskosten van de leden van de verweercommissie in het kader van de procedures inzake het verlenen van de voorafgaande vergunning en de erkenning en voor de brandweerinspecteurs in uitvoering van voormeld coöperatieakkoord. De reguliere brandweerinspecties in het kader van de erkenningsprocedure van de ouderenvoorzieningen door de territoriaal bevoegde brandweerdiensten, worden niet vergoed door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Vraag nr. 86 van 6 februari 1996 van de heer WILLY KUIJPERS

Mentaal gehandicapte jongvolwassenen – Opvang Oost-Brabant

In Oost-Brabant is er geregeld vraag naar gepaste opvang voor jongeren met een lichte mentale handicap en gedragsproblemen. Velen zijn de familie waaruit ze stammen ontgroeid en leven dikwijls bijna in de marginaliteit en de lichte criminaliteit. Een intensieve zorg vanuit de omkadering van een bezigheidstehuis zou een oplossing kunnen bieden.

Het Regionaal Overleg Gehandicaptenzorg – Arrondissement Leuven VZW heeft deze toestand bestudeerd. Een schrijnend tekort aan opvangplaatsen voor volwassenen met een mentale handicap werd vastgesteld. Voor personen met een zwaardere mentale handicap (met een IQ lager dan 50) zouden er 250 woonplaatsen en 125 plaatsen in dagopvang te kort zijn in ons arrondissement. Dit onderzoek "Planning in de groei, overzichtsplan 1994-2004 voor volwassenen met een mentale handicap in het arrondissement Leuven" werd in 1994 uitgegeven.

Welke ondersteunende beleidsmogelijkheden ziet de minister voor deze groep jongvolwassenen in Oost-Brabant ?

Wat zijn de programmatiecijfers voor deze groep voor heel Vlaanderen op dit ogenblik ? In welke arrondissementen werden deze cijfers overschreden en in welke niet ?

Antwoord

1. Het aantal opvangplaatsen in het arrondissement Leuven voor volwassenen met een matig tot diep mentale handicap met eventueel bijkomende problemen :
 - in de loop van 94-95 zijn er 45 bedden bijkomend gecreëerd voor opvang in tehuizen voor niet-werkenden en 20 bijkomende plaatsen dagopvang ;

- in de loop van 96-97-98 zullen er bijkomend 146 bedden gecreëerd worden in tehuizen voor niet-werkenden en 3 bijkomende plaatsen dagopvang.

Deze bijkomende bedden zijn bedoeld voor bovenvermelde populatie.

2. De programmatiecijfers voor volwassen gehandicapten in Vlaanderen bedragen (toestand 31.12.1995) 10.559 (exclusief Brussel) – 10.902 (inclusief Brussel). Binnen deze programmatiecijfers wordt geen onderscheid gemaakt naar aard van de handicapleeftijd.

Bij besluit van de Vlaamse regering (van 13.07.1994) werden 150 extra plaatsen en bedden toegekend die bij voorkeur bestemd zijn voor de opname van volwassen matig en ernstig mentaal gehandicapten en meervoudig gehandicapte kinderen. Dit besluit was geldig tot 1 januari 1996.

3. Deze programmatiecijfers voor volwassen gehandicapten worden overschreden in de volgende arrondissementen (met inbegrip van het totaal erkende en vergunde en principieel toegestane bedden en plaatsen - toestand 31.12.1995 :

- provincie Antwerpen : – Mechelen
 – Turnhout
- provincie Vlaams-Brabant : – Leuven
- provincie Limburg : – Hasselt
 – Maaseik
- provincie Oost-Vlaanderen : – Gent
 – Oudenaarde
 – St. Niklaas
- provincie West-Vlaanderen : – Brugge
 – Diksmuide
 – Ieper
 – Roeselare

Deze programmatiecijfers voor volwassen gehandicapten worden niet overschreden in de volgende arrondissementen (toestand 31.12.1995) :

- provincie Antwerpen : – Antwerpen
- provincie Vlaams Brabant : – Halle – Vilvoorde
 – Brussel – Hoofdstad
- provincie Limburg : – Tongeren
- provincie Oost-Vlaanderen : – Aalst
 – Dendermonde
 – Eeklo
- provincie West-Vlaanderen : – Kortrijk
 – Oostende
 – Tielt
 – Veurne

Vraag nr. 87

van 6 februari 1996

van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

BLOSO-jachthavenconcessies – Rechtsgrond en ligplaatsvergoedingen

Volgens het Rekenhof vormt een ministerieel besluit geen rechtsgrond voor het verlenen van domaniale concessies door Bloso aan derden.

Daarenboven blijkt dat Bloso problemen heeft met het innen van de concessievergoedingen, aangezien sommige concessiehouders blijkaar weigeren te betalen.

1. Heeft de minister reeds stappen gezet inzake het uitwerken van een decretale regelgeving, teneinde Bloso toe te laten domaniale concessies te verlenen ?
2. Welke clubs en verenigingen dienen nog achterstallige ligplaatsvergoedingen voor jachthavenligplaatsen te betalen ?
3. Hoe groot is het bedrag aan achterstallige ligplaatsvergoedingen ?
4. Welke clubs weigeren pertinent mee te werken door hun ledenlijsten niet over te leggen, zodat Bloso de achterstallen niet kan becijferen ?
5. Is het mogelijk dat Bloso de ligplaatsvergoedingen int, terwijl het zelf geen concessies kan verlenen voor deze jachthavenligplaatsen ?
6. Hoe bepaalt Bloso deze ligplaatsvergoedingen ?

Antwoord

1. Tot nu toe werden in dit kader geen stappen gezet inzake het uitwerken van een decretale regelgeving. Het Bloso heeft zelf al gewezen op de eerder beperkte juridische grondslagen op grond waarvan het in de jachthavens het beheer en de exploitatie moet waarnemen. Het is zich tevens bewust van het feit dat het als beheerder en exploitant niet bevoegd is om overeenkomsten met de clubs te sluiten waarvan de duur langer is dan 9 jaar. Daarom ook stelde het Bloso op 30 november 1994 de vraag of de Vlaamse regering bereid zou zijn om de jachthaveninfrastructuur in eigendom aan het Bloso over te dragen en onder welke voorwaarden en binnen welke termijn dit zou kunnen gebeuren. De afdeling Financieel Management werd belast met dit onderzoek. Zolang er op deze vragen geen duidelijk antwoord wordt ontvangen, lijkt het voorbarig om een decretale regelgeving uit te werken om het Bloso toe te laten domaniale concessies te verlenen.

2. Overzicht van de clubs en verenigingen van wie de leden nog achterstallige ligplaatsvergoedingen verschuldigd zijn

Jachthaven	Club	Aantal ligpl. nog te betalen 1991	Aantal ligpl. nog te betalen 1992	Aantal ligpl. nog te betalen 1993	Aantal ligpl. nog te betalen 1994	Totaal
Blankenberge	Scarphout Yacht Club	1	4	0	5	10
	VVW	0	0	0	2	2
	VNZ	0	0	0	1	1
	VVHV	0	0	0	0	0
	VONA	0	0	0	0	0
Oostende	North Sea Yacht Club	1	21	17	5	44
	Royal Yachting Club	15	17	14	150*	196
Nieuwpoort	Watersportkring Luchtmacht	0	7	10	335*	352
	VVW	1	19	25	811*	856
	Koninklijke Yacht Club	6	68	335*	335*	744
	Bloso-steigers (VVW)◆	0	0	0	88*	88
Zeebrugge	Royal Belgian Sailing Club	0	0	1	93*	94
Brugge	VVW Brugge Flandria	0	0	0	6	6
Totalen		24	136	402	1.831	2.393

* Het aantal achterstallige ligplaatsvergoedingen is geraamd op basis van het aantal ligplaatsen van het jaar ervoor omdat de club voor dat jaar de ledenlijst niet aan het Bloso overmaakte.

◆ Er zijn 98 ligplaatsen aan de RST en N-steigers die door het Bloso zelf geëxploiteerd worden. Ongeveer 10 plaatsen worden gebruikt voor de Zeezeilschool, eigen Bloso-organisaties en reddingsboten. De rest wordt ingenomen door de VVW-Nieuwpoort.

3. Overzicht van de bedragen aan achterstallige ligplaatsvergoedingen

Jachthaven	Club	1991	1992	1993	1994	Totaal
Blankenberge	Scarphout Yacht Club	7.200	27.900	0	58.000	93.100
	VVW	0	0	0	18.000	18.000
	VNZ	0	0	0	9.200	9.200
	VVHV	0	0	0	0	0
	VONA	0	0	0	0	0
Oostende	North Sea Yacht Club	1.800	74.800	69.300	19.200	165.100
	Royal Yachting Club	116.100	126.121	128.100	1.560.000 *	1.930.321
Nieuwpoort	Watersportkring Luchtmacht	0	53.400	71.400	3.350.000 *	3.474.800
	VVW	14.400	165.300	269.400	9.407.600 *	9.856.700
	Koninklijke Yacht Club	44.700	663.000	2.790.837 *	3.752.000 *	7.250.537
	Bloso-steigers (VVW)	0	0	0	1.914.000 *	1.914.000
Zeebrugge	Royal Belgian Sailing Club	0	0	10.200	1.153.200 *	1.163.400
Brugge	VVW Brugge Flandria	0	0	0	70.800	70.800
Totalen		184.200	1.110.521	3.339.237	21.312.000	25.945.958

* Het bedrag aan achterstallige ligplaatsvergoedingen is geraamd op basis van het aantal ligplaatsen van het jaar ervoor omdat de club voor dat jaar de ledenlijst niet aan het Bloso overmaakte.

4. De Koninklijke Yachtclub uit Nieuwpoort weigerde voor 1993 en 1994 de ledenlijst aan het Bloso over te maken. Voor 1994 werd deze houding ook door de VVW Nieuwpoort, de Watersportkring Luchtmacht (Nieuwpoort), de Royal Yachting Club (Oostende) en de Royal Belgian Sailing Club (Zeebrugge) bijgetreden.

5. De onmogelijkheid om langlopende concessie te verlenen is te wijten aan het feit dat het Bloso slechts als beheerder kan optreden. De inning van de ligplaatsvergoedingen gebeurde trouwens niet in het kader van een concessieovereenkomst met de clubs, maar steeds in het kader van onderstaande wettelijke bepalingen.

Het Bloso heeft het beheer en de exploitatie in de jachthavens waargenomen op grond van :

- 1) het koninklijk besluit van 12 augustus 1981 (Belgisch Staatsblad 21-08-81) tot regeling van de eigendoms- en beheersoverdracht van goederen van de aan de kust gelegen jachthavens door de Staat aan de Vlaamse Gemeenschap (bijlage 1) ;
 - 2) de brief van minister Dewael van 11 september 1990 waarin het Bloso de opdracht kreeg om vanaf 1 januari 1991 een nieuwe beheersregeling voor de jachthavens uit te werken, met inbegrip van de inning van een ligplaatsvergoeding bij de individuele ligplaatsgebruiker (bijlage 2) ;
 - 3) het decreet betreffende het bestuurlijk beleid van 12 december 1990, inzonderheid art. 37, § 1, 3° dat bepaalt dat het Bloso als inkomsten heeft : "de opbrengst van de verkoop van eigen publicaties, van de eigen activiteiten, alsook de vergoeding van diensten die door het Bloso in het kader van zijn opdracht gepresteerd worden" ;
 - 4) het ministerieel besluit van 1 december 1992 tot regeling van de beheersoverdracht door de Vlaamse Gemeenschap aan het Bloso van de aan de kust gelegen jachthavens, dat retroactief in werking is getreden vanaf 1 januari 1991 (bijlage 3).
6. De tarieven die vanaf 1 januari 1991 in het kader van de nieuwe beheersregeling voor de jachthavens werden gehanteerd zijn de volgende : 300 fr/m² voor de clubligplaatsen en 650 fr/m² voor de ligplaatsen aan de door Bloso geëxploiteerde steigers. De berekening van een ligplaatsvergoeding per m² bootopervlakte is een formule die ook in het buitenland wordt angewend. Met de tarieven van 300 fr. en 650 fr. werden de bedragen benaderd die in de brief van minister Dewael vermeld zijn, namelijk 7.500, 10.000 en 15.000 frank, afhankelijk van de grootte van de boot. Deze tarieven werden voor 1993 formeel goedgekeurd door de raad van bestuur van 16 december 1992.

Voor 1994 besliste de raad van bestuur op 24 november 1993, met het doel de noodzakelijke onderhouds- en herstellingswerken te kunnen uitvoeren, de tarieven te verhogen tot 400 fr/m² voor de clubligplaatsen en 750 fr/m² voor de Bloso-ligplaatsen.

(De bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement - red.)

Vraag nr. 88
van 6 februari 1996
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Studies Welzijn – Brussel

In de bijlage bij het verslag van de werkzaamheden van de Commissie voor Welzijn en Gezondheid in het kader van de begroting 1996 (stuk 15 – BZ 1995 – Nr. 10 – J), vinden wij op bladzijde 91 tot en met 93 een lijst met lopende wetenschappelijke studies met betrekking tot Welzijn, in opdracht van de Vlaamse Gemeenschap.

Hoe zijn die studiegebieden geografisch afgebakend : is de Vlaamse gemeenschap in Brussel mee onderwerp van de studie of niet ?

Antwoord

Alle studies hebben betrekking op gemeenschapsbevoegdheden en zijn een beleidsvoorbereidend onderzoek. Derhalve moeten de onderzoeksresultaten ook implementeerbaar zijn voor de bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap inzake Welzijn in de Brusselse regio.

Op dit vlak is in geen enkele onderzoeksopdracht opgenomen dat de Brusselse regio als toepassingsgebied zou uitgesloten zijn.

In dezelfde redenering is het ook logisch dat geen studieopdrachten worden uitgeschreven die enkel de Brusselse regio zouden aanbelangen.

Of bij de steekproeftrekking of de regiokeuze voor het onderzoek op zich al dan niet specifiek rekening wordt gehouden met de Brusselse regio is een methodologische vraag. Daarop kunnen enkel de wetenschappelijke verantwoordelijken voor het project, met name de promotors, een antwoord geven.

Onderzoek naar de specifieke Brusselse welzijnsnoden en de implicaties daarvan voor het welzijnsbeleid, lijkt me allereerst een opdracht van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Vraag nr. 89
van 6 februari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Internationale scholen – Taalregeling

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

Vraag nr. 71
 van 6 februari 1996
 van de heer Luk Van Nieuwenhuysen
 Blz. 368

Antwoord

Het antwoord wordt verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 90
van 6 februari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Culturele centra Brusselse randgemeenten – Woonplaats personeel

In de Vlaamse randgemeenten met faciliteiten rond Brussel werden de jongste jaren verschillende culturele centra geopend.

Maken de personeelsleden die deze centra bemannen ook effectief deel uit van de leefgemeenschap waarbinnen zij werken? Met andere woorden, wonen zij in de betrokken gemeenten?

Antwoord

In de centra van Overijse, Wezembeek-Oppem, Kraainem en Linkebeek komt het personeel grotendeels uit de gemeente zelf of uit de omgeving van Brussel. In het centrum van Wemmel is dit minder het geval.

Bijgevoegd een lijst met de centra, de woonplaats van de personeelsleden en de aard van hun functie.

(De bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement - red.)

Vraag nr. 91
van 12 februari 1996
van de heer GEORGES CARDOEN

Openbare bibliotheken – Internet

De minister liet in een aantal krant artikelen weten dat hij plannen heeft om alle openbare bibliotheken te voorzien van een Internet-aansluiting. Een aantal gemeenten heeft plannen om een dergelijke Internet-aansluiting reeds zelf in 1996 te installeren.

1. Is de minister nog altijd zinnens deze plannen te realiseren en zo ja, wat is de streefdatum van uitvoering?
2. Zullen alle openbare bibliotheken hiervoor in aanmerking komen en wachten de gemeentebesturen bijgevolg beter op het initiatief van de minister?
3. Komt de minister enkel tussen voor de aansluitingskosten, of wordt ook apparatuur en software ter beschikking gesteld? Zullen de gemeenten zelf voor bepaalde kosten moeten instaan?

Antwoord

1. Het is mijn intentie om het project in 1996 te realiseren. Via een begrotingsherschikking zullen hiervoor de nodige middelen worden vrijgemaakt.

2. Alle openbare bibliotheken komen hiervoor in aanmerking en zullen als dusdanig worden aangeschreven.
3. De gemeenten zullen alleen moeten instaan voor de reële verbruikskosten. Alle andere kosten (apparatuur, connectie, software, inhoudelijke opvulling, opleiding) vallen ten laste van de Vlaamse Gemeenschap.

Vraag nr. 93
van 12 februari 1996
van de heer JOHN TAYLOR

Beleidsondersteuning – Studieopdrachten

Zie:

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

Vraag nr. 83

van 12 februari 1996

van de heer John Taylor

Blz. 376

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 94
van 13 februari 1996
van de heer WILFRIED AERS

Migranten – 11 juli-subsidies

Een woordvoerder van het Intercultureel Centrum voor Migranten (ICCM) verklaarde aan de pers dat het kabinet Welzijn jaarlijks ongeveer vijftien miljoen belegt in migrantenverenigingen. De totaalsom van de toegekende subsidies zou echter in 1995 "slechts" acht miljoen frank bedragen. Het kabinet beschikte dus over een overschot en dit "overschot" zou gebruikt zijn om de migranten aan te moedigen deel te nemen aan de 11 juli-vieringen.

Een tiental migrantenverenigingen zou met zo een activiteit zijn begonnen en ontving een extra som geld. Sommige migrantenorganisaties zouden, volgens dezelfde woordvoerder, geweigerd hebben een dergelijk project in te dienen. Geld voor migrantenverenigingen behoort alle migrantenverenigingen toe, meenden zij.

Ik zou graag van de minister vernemen wat het uiteindelijke succes is geweest van dit initiatief.

Is de minister niet van mening dat migranten beter hun eigen nationale feesten kunnen vieren en zo de band met hun landen van herkomst verstevigen, in plaats van met Vlaams geld 11 juli-vieringen te organiseren?

Antwoord

1. Algemeen

In de eerste plaats zou ik een aantal zaken die het Vlaams parlementslid aanhaalt willen rechtzetten en in een juiste context plaatsen.

Organisaties van migranten konden in 1993, 1994 en 1995 een subsidie krijgen op basis van het besluit van de regering van 27 januari 1993 houdende de voorwaarden tot erkenning en subsidiëring van organisaties van migranten. Deze subsidiëring was opgevat als een experimentele aanlooperperiode met het oog op de wijzigingen van de verschillende decreten inzake het volksontwikkelingswerk. De organisaties van migranten zijn vanaf 1996 opgenomen in het "Decreet houdende een subsidieregeling voor verenigingen voor volksontwikkelingswerk".

De subsidiëring op basis van het regeringsbesluit gebeurde in 1995, net als de vorige jaren op programma 41.7 BA 3311 "Subsidies aan diensten en instellingen werkende met culturele en etnische minderheden, alsmede in het kader van de gezinshereniging".

Erkenning en subsidiëring gebeurt nadat er een aanvraag wordt ingediend en nadat deze positief wordt geëvalueerd. Men kan dus niet zomaar stellen dat er jaarlijks 15 miljoen wordt belegd en bijgevolg kan men niet stellen dat er een overschot is.

2. De administratie ontving in 1995 200 aanvraagdossiers voor erkenningen op basis van het regeringsbesluit van 27 januari 1993.

88 verenigingen ontvingen een experimentele toelage van 100.000 frank.

53 kregen een starttoelage van 49.000 frank.

Het totale subsidiebedrag voor dit regeringsbesluit was 11.397.000 frank.

3. Thuis in Vlaanderen

Op 11 juli wordt het feest van de Vlaamse Gemeenschap gevierd. Sinds 1994 werd de viering, zoals het parlementslid wellicht weet, uitgebreid tot een elfdaagse van 1 juli tot 11 juli. De 11 juli-viering zal een elfdaagse blijven tot in 2002.

Migranten maken deel uit van de Vlaamse Gemeenschap. Zonder hen zou Vlaanderen er anders uitzien. Migranten zijn "Nieuwe Vlamingen". Onder het motto "Thuis in Vlaanderen" wilde Vlaams minister Demeester in 1995 de migrantenorganisaties uitnodigen actief deel te nemen aan deze elfdaagse activiteiten.

Om de organisaties van migranten te stimuleren en om hen in staat te stellen kwalitatief hoogstaande activiteiten te organiseren, werd er een subsidieregeling uitgewerkt.

Dat men daarvoor een aanvraag moet indienen, die dan goedgekeurd moet worden, en dat het geld niet zomaar verdeeld kan worden over alle verenigingen, is niet meer dan normaal.

De administratie ontving 12 aanvragen. Aan 10 aanvragers werd een toelage verleend.

Van de tien gesubsidieerde projecten zijn er twee uiteindelijk niet doorgegaan. De organisatoren van deze projecten ontvingen dan ook geen toelage.

Bijgevolg gingen er 8 projecten wel door en werd er 716.760 frank uitgekeerd. De subsidiëring van deze projecten gebeurde eveneens vanuit het begrotingsprogramma 41.7, basisallocatie 33.11. Dat het om een "overschot" van de erkenningen op basis van het regeringsbesluit zou gaan, is echter niet correct.

4. Nationale feesten

Het is inderdaad zo dat het migrantenbeleid dat de Vlaamse regering wil voeren, migranten de mogelijkheid wil geven om uitdrukking te geven aan hun eigen cultuur en identiteit.

Het vieren van de nationale feestdagen van het land van herkomst en van eigen cultuurfeesten maakt daar zeker deel van uit. Maar, de migranten maken deel uit van onze maatschappij en zullen daarvan deel blijven uitmaken. Het lijkt mij dan ook zinvol dat diegene die dit wensen uiting geven aan hun gevoel van "Thuis in Vlaanderen" te zijn.

**Vraag nr. 95
van 16 februari 1996
van de heer GILBERT VANLEENHOVE**

Straatnamen – Spelling

Zie :

Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

Vraag nr. 54

van 16 februari 1996

van de heer Gilbert Vanleenhove

Blz. 399

Antwoord

1. De namen van straten en pleinen zijn zoals familie- en voornamen, eigennamen. Het spreekt dus vanzelf dat zij niet zomaar onder de spellingsregels vallen en dus afwijkende spellingen kunnen vertonen. Het vaststellen en wijzigen van de namen van openbare wegen en pleinen valt onder het decreet van 28 januari 1977 tot bescherming van de namen van de openbare wegen en pleinen (Belgisch Staatsblad 7 april 1977). Dit decreet bepaalt dat enkel de gemeenteraad bevoegd is om de naam van een openbare weg of plein vast te stellen of te wijzigen. Er bestaat dus geen enkele verplichting om een straatnaam aan de nieuwe spelling aan te passen. Ter zake is er evenwel ook geen verbod.
2. Niets belet dus dat gemeentebesturen nu toch de procedure inzetten om straatnamen aan te passen.
3. De gemeentebesturen kunnen zich laten begeleiden, voor zover zij dit noodzakelijk achten, door de Commissie voor Toponymie en Dialectologie.

4. Indien een gemeentebestuur beslist straatnamen aan te passen aan de nieuwe spelling, zal het de voorschriften van het voormelde decreet moeten volgen. Hierbij dient het advies te worden gevraagd van de Koninklijke Vlaamse Commissie van Advies voor Plaatsnaamgeving. In geval van wijzigingen is dit advies steeds bindend.
5. Zoals onder punt 1 reeds vermeld werd, is er geen enkele verplichting om de namen aan te passen. De blinde toepassing van spellingsregels kan afbreuk doen aan de oorspronkelijkheid van de namen. Het gevaar is niet denkbeeldig dat een eigenaam aangezien wordt als een soortnaam die dan in een samenstelling onderhevig wordt gemaakt aan de nieuwe spellingsregels. Verandering van betekenis van de naam kan hiervan het gevolg zijn.

Vraag nr. 96
van 16 februari 1996
van de heer ANDRE VAN NIEUWKERKE

Aanvullende steunverlening OCMW – Regeling

De Interministeriële Conferentie voor Maatschappelijke Integratie (Armoedebeleid) heeft onlangs in de eerste ronde beslist om rond "overkreditering", "uithuiszettingen", "uitbreiding voorkeurstelsel WIGW's", "minimale energievoorziening" en "overheidsopdrachten als hefboom voor tewerkstelling", een pakket maatregelen te ontwikkelen om uitsluitingsmechanismen tegen te gaan.

Ik wil de minister erop wijzen dat, inzake de aanvullende steunverlening (dienstverlening in speciën, in natura, bijdragen ziekte- en invaliditeitsverzekering, transportkosten, hospitalisatiekosten, huursubsidies, ...), de overheid en met name de OCMW's, tegenover de armen ook zelf geen eenduidig beleid voeren.

In gemeente X krijgt een arme voor een bepaalde vraag meer of minder dan in gemeente Y. In die zin werkt de overheid zelf een discriminatoir beleid in de hand.

De SERV (Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen) stelt in zijn advies in verband met de strijd tegen de armoede eveneens voor om dit discriminatoir mechanisme uit te schakelen. In het onlangs verschenen rapport rond de sociale zekerheid van het Vlaams Economisch Congres, wordt de aanvullende steunverlening trouwens uitvoerig geanalyseerd en becommentarieerd.

Welke initiatieven heeft de minister reeds genomen om dit mechanisme tegen te gaan en met name inzake het uitwerken van eenduidige criteria met betrekking tot de aanvullende steunverlening?

Antwoord

Het toekennen van aanvullende steun behoort tot de wettelijke opdracht van de OCMW's die er in bestaat de maatschappelijke dienstverlening te verzekeren, waardoor iedereen de mogelijkheid op een menswaardig bestaan moet worden gegeven.

Het toekennen van deze steun is niet wettelijk geregeld.

De toekenning aan bepaalde personen, in zekere omstandigheden, voor een bepaald bedrag, behoort tot de autonomie van het lokale bestuur. De door het Vlaams parlementslid vastgestelde verschillen zijn er het logische gevolg van.

Een wettelijke regeling ervan behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de federale wetgever.

Vraag nr. 97
van 16 februari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Vlaamse Operastichting – Oprichting

Artikel 62, paragraaf 1 van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993, voorziet in een decretale basis voor de VZW Vlaamse Operastichting.

Tot op heden werd aan dit decreet nog geen uitvoering gegeven.

Welke initiatieven heeft de minister ter zake reeds genomen?

Antwoord

Het artikel 62 van het decreet van 18 december 1992 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1993, voorziet in een decretale basis voor de VZW Vlaamse Operastichting. Het voorziet eveneens in de mogelijkheid voor de steden Antwerpen en Gent om zich samen met de Vlaamse Gemeenschap en anderen te verenigen in de VLOS. De statuten van de VZW VLOS moeten na goedkeuring door de Vlaamse regering worden neergelegd bij het Vlaams Parlement.

Net voordien is de Raad van State in zijn arrest nr. 40.314 van 15 september 1992 tot de vaststelling gekomen dat de VLOS een onrechtmatig bestaan heeft. Enerzijds in hoofde van de Vlaamse Gemeenschap, omdat er geen decreet is dat de oprichting van de VLOS organiseert (wat precies door het artikel 62 wordt verholpen). Anderzijds in hoofde van de beide steden, omdat deze vereniging van gemeenten niet in de voorgeschreven vorm van een intercommunale zoals bedoeld in de wet van 22 december 1986 is gebeurd.

De juridische analyse van het arrest van de Raad van State en van het artikel 62 van het begrotingsdecreet van 1993 heeft tot de volgende besluiten geleid. Het artikel 62 verschaft wel een decretale basis voor de Vlaamse Gemeenschap tot oprichting van de VZW, maar niet voor de steden, omdat de bevoegdheid tot het bepalen van de voorwaarden waaronder de gemeenten zich kunnen verenigen, ten tijde van het decreet van 18 december 1992, onmiskenbaar behoorde tot de bevoegdheid van de federale wetgever. De eventuele oprichting van een VLOS op basis van de machtiging van het decreet van 18 december 1992 is dus vernietigbaar door de Raad van State, respectievelijk door het Arbitragehof wegens bevoegdheidsoverschrijding.

Ondertussen heeft het decreet van 5 april 1995 tot oprichting van de Vlaamse Opera wel een rechtsgeldige juridische grondslag gegeven voor het operagebeuren in Vlaanderen.

Gelet op dit decreet van 5 april 1995 en gelet op de lacune die het artikel 62 van het decreet van 18 december 1992 achterliet, zal ik ter zake geen initiatieven meer nemen.

**Vraag nr. 98
van 16 februari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Stichting Vlaamse Schoolsport – Protocol

Het Bloso voorziet ten laste van zijn werkingskredieten jaarlijks in een budget voor de Stichting Vlaamse Schoolsport (8.000.000 frank).

Naar verluidt zou er geen protocol bestaan dat de kosten van de Stichting duidelijk en limitatief omschrijft, zodat controle over de besteding van dit budget volledig ontbreekt.

Bestaat er een protocol tussen Bloso en de Stichting Vlaamse Schoolsport? Zo ja, waar kan ik een exemplaar daarvan bemachtigen?

Antwoord

Hierbij kan ik bevestigen dat in de door de raad van bestuur van Bloso goedgekeurde begroting jaarlijks een krediet van 8.000.000 frank wordt uitgetrokken voor de Stichting Vlaamse Schoolsport.

Dit krediet is bestemd voor speciale acties, in akkoord met en met de goedkeuring van het Bloso georganiseerd door de Stichting Vlaamse Schoolsport. Deze acties worden jaarlijks vastgelegd door het Vlaams Bureau Schoolsport, waarin onder andere het Bloso zitting heeft.

Minimum 87,5 % van dit krediet dient besteed te worden aan specifieke acties in Vlaanderen (voor organisatiekosten van specifieke schoolsportprojecten, promotiemateriaal, studiedagen, ...). Maximum 12,5 % van het krediet kan worden besteed aan internationale deelnames (ISF en andere internationale schoolsportmanifestaties).

Deze subsidiëringsmodaliteiten zijn opgenomen in het protocol dat op 1 februari 1996 tussen het Bloso enerzijds en de Stichting Vlaamse Schoolsport anderzijds werd gesloten, zoals bepaald in artikel 5, § 1, 4°, van het besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 1994, in uitvoering van het decreet van 1 december 1993 betreffende de erkenning en subsidiëring van de Stichting Vlaamse Schoolsport.

Als bijlage vindt het Vlaams parlementslid een kopie van voornoemd protocol.

Het krediet van 8.000.000 frank wordt opgesplitst in volgende posten:

- schoolsportprojecten in het kader van de Bloso-Jeugdsportcampagne: 2.000.000 frank

- promotiemateriaal Stichting Vlaamse Schoolsport: 650.000 frank
- studiedagen en projecten (onder andere Doe-aan-sport – Beernem): 600.000 frank
- specifieke acties: 3.750.000 frank
 - a. voor het secundair onderwijs: actie "SOS, Sport op School"
 - b. voor het lager onderwijs: actie "Sport begint op school"
- ISF-deelname: 1.000.000 frank

Op de besteding van deze kredieten is er een ernstige controle, daar het grootste gedeelte van de uitgaven via het Vlaams Bureau Schoolsport door het Bloso zelf wordt gedaan. Wanneer de uitgaven door de Stichting Vlaamse Schoolsport zelf worden gedaan, moet de Stichting hiervoor een afrekeningsdossier met facturen en betalingsbewijzen indienen bij het Bloso.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement - red.)

**Vraag nr. 99
van 16 februari 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Taalgebruik faciliteitengemeenten – Intercommunales

In sommige omstandigheden vastgesteld in de wet inzake bestuurstalen, kan aan een inwoner uit een van de Brusselse randgemeenten met faciliteiten een Franstalige vertaling worden bezorgd van bepaalde documenten.

Teneinde anderzijds de huisvuilophaling te rationaliseren, zijn een aantal gemeenten overgegaan tot de oprichting van intercommunales met dit specifieke doel. In het kader van de sensibiliseringscampagne van de bevolking voor gescheiden ophaling, wordt gebruik gemaakt van een informatiekant.

Op basis van de statuten van de intercommunale, behoort dit tot de bevoegdheid van de intercommunale.

Men kan eruit afleiden dat de realisatie en verspreiding van informatie inherent is aan de normale werking van de intercommunale en dat de verplichting om tweetalige documenten ter beschikking te stellen van de bevolking in de faciliteitengemeenten inzake de huisvuilproblematiek, mede werd overgedragen aan de intercommunale.

Anderzijds vermelden de statuten dat "alle betrekkingen tussen de vennootschap die instaat voor de huisvuilophaling en het publiek, dus zowel berichten als mededelingen, gebeuren door tussenkomst van de betrokken gemeente."

In dit verband vernam ik derhalve graag of onder "alle betrekkingen" ook moet worden begrepen de verspreiding van informatie in alle gemeenten-deelgenoot via de intercommunale, of dit dient te gebeuren door de afzonderlijke gemeenten.

Wanneer aan een gemeente met faciliteiten een vertaling van de informatieve teksten moet worden

bezorgd, moet die dan worden aangerekend aan de gemeente met faciliteiten ?

Antwoord

Intercommunale verenigingen zijn ongetwijfeld onderworpen aan de taalwetgeving in bestuurszaken. Artikel 1, § 1, 2° van het koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (verder afgekort als SWT) bepaalt dat de taalwetten van toepassing zijn op natuurlijke en rechtspersonen die concessiehouder zijn van een openbare dienst of die belast zijn met een taak die de grenzen van een privaat bedrijf te buiten gaat en die de wet of de openbare machten hun hebben toevertrouwd in het algemeen belang.

In de zin van de taalwetgeving worden intercommunales beschouwd als gewestelijke diensten. De taalverplichtingen van deze diensten worden vastgesteld in de artikelen 33 en 34 van de SWT.

Intercommunales waarvan de werkkring uitsluitend gemeenten zonder een speciale taalregeling omvat in het Nederlandse taalgebied en waarvan de zetel gelegen is in datzelfde gebied, gebruiken in hun betrekkingen met het publiek uitsluitend de taal van dat gebied (het Nederlands).

Wanneer het werkgebied van de intercommunale gemeenten met verschillende taalregelingen omvat (faciliteitengemeenten en taalhomogene gemeenten) die in het Nederlandse taalgebied gelegen zijn, moet voor de berichten en mededelingen bestemd voor het publiek de taal worden gebruikt die opgelegd is aan de gemeentebesturen van de gemeenten waar die berichten en mededelingen worden verspreid.

Concreet betekent dit dat de berichten en mededelingen die huis-aan-huis bedeed worden in de faciliteitengemeenten, in het Nederlands en het Frans moeten gesteld zijn en in de taalhomogene gemeenten van het Nederlandse taalgebied uiteraard enkel in het Nederlands. Deze regeling geldt zowel voor verspreiding door de intercommunale als door het gemeentebestuur.

Voor zover ik kan afleiden uit de bewoordingen van de statuten zoals geformuleerd in de vraag, gebeuren alle betrekkingen tussen de vennootschap die de huisvuilophaling verzorgt en het publiek door tussenkomst van het gemeentebestuur. Het is evenwel duidelijk dat de betrekkingen tussen de intercommunale en het gemeentebestuur uitsluitend in het Nederlands verlopen.

De vraag wie moet instaan voor de verspreiding en wie uiteindelijk de kosten moet dragen voor de sensibiliseringscampagne, overstijgt de problematiek van het taalgebruik en moet worden beantwoord binnen de relatie tussen de intercommunale vereniging en de betrokken gemeentebesturen.

ANNE VAN ASBROECK

VLAAMS MINISTER VAN BRUSSELSE
AANGELEGENHEDEN EN GELIJKE
KANSENBELEID

Vraag nr. 16

van 6 februari 1996

van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel – Vlaams-Nederlandse week

In de beleidsbrief "Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel", wordt een Vlaams-Nederlandse week of veertiendaagse aangekondigd voor het najaar 1996. Wij zien in blijde verwachting deze heuglijke gebeurtenis tegemoet.

Enkele vragen : met welke instanties wordt dit opzet voorbereid ? Wat zijn de financiële middelen die hiervoor door de Vlaamse en de Nederlandse mede-initiatiefnemers ter beschikking worden gesteld ? Welke ministers van de Vlaamse regering zullen met hun diensten meewerken aan dit initiatief ? Hoe wordt de coördinatie geconcipeerd ? Welke specifiek Brusselse inbreng (Vlaamse Gemeenschapscommissie ...) wordt in dit project ingecalculleerd ? Is er een Europese inbreng en/of betrokkenheid ?

Antwoord

Ik heb in mijn beleidsbrief "Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel" inderdaad de organisatie van een Vlaams-Nederlandse week of veertiendaagse aangekondigd. Ik ben er immers van overtuigd dat voor de positie van het Nederlands in onze hoofdstad en in Europa niet alleen de Vlamingen, maar ook de Nederlanders een belangrijke verantwoordelijkheid dragen. De grote Vlaamse-Brusselse culturele instellingen, zoals het Kaaitheater en de KVS, hebben reeds verscheidene Vlaams-Nederlandse coproducties op hun actief en ook in het hoger onderwijs ontstonden reeds verscheidene uitwisselingsprojecten. Met de organisatie van Vlaams-Nederlandse dagen in Brussel wil ik niet alleen deze initiatieven extra in de belangstelling brengen, maar wil ik ook een stap verder gaan. Zo zullen de scholen, de bibliotheken, de gemeenschapscentra, het jeugdwerk, migrantenorganisaties enzovoort, gevraagd worden Vlaams-Nederlandse projecten en uitwisselingsprogramma's op te zetten. Deze week of veertiendaagse mag geen eenmalig, alleenstaand gebeuren worden, het moet een katalysator worden voor een intensere Vlaams-Nederlandse samenwerking in Brussel in de toekomst.

Ik heb inderdaad in mijn beleidsbrief het najaar 1996 als richtperiode voor de organisatie van deze manifestatie vooropgesteld. Na gesprekken met verantwoordelijken van diverse sociaal-culturele organisaties en van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, heb ik besloten het project uit te stellen tot de tweede helft van april 1997. De slotmanifestatie zal plaatsvinden op 30 april,

met andere woorden op Koninginnedag. Dit uitstel heeft vooral te maken met de jaarplanning van de belangrijkste culturele instellingen.

Voor de coördinatie van het project zal ik een werkgroep samenstellen met sleutelfiguren uit de diverse sectoren die aan het project meewerken, uiteraard zullen hierbij ook Nederlanders worden betrokken. Voor de praktische organisatie zal een beroep worden gedaan op de diensten van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Ik noteer ook de suggestie van het Vlaams parlementslid om een Europese inbreng in de organisatie te realiseren.

Vraag nr. 17
van 6 februari 1996
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel – Cel Gezondheidspromotie

In haar beleidsbrief "Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel", stelt de minister dat er een positieve aanzet werd gegeven ter oprichting van een Brusselse cel in het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie.

Dit moet echter nog worden geconcretiseerd, stelt de minister.

Kan ik vernemen wat die positieve aanzet is geweest en hoe dit wellicht sindsdien werd geconcretiseerd ?

Antwoord

In mijn beleidsbrief "Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel" van oktober 1995 heb ik inderdaad de problematiek van en de nood aan een preventieve gezondheidszorg in de Brusselse regio aangekaart. Daarbij heb ik gewezen op het feit dat er reeds een aanzet is geweest om een Brusselse cel in het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie (VIG) op te richten.

Ter zake werden tussen het gezondheidscentrum van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) en de VIG als aanvangsfase de volgende afspraken gemaakt :

1. bij de oprichting van de Intersectoriële Raad van het VIG zal worden voorgesteld de VGC erin op te nemen ;
2. ondersteuning, indien wenselijk en mogelijk, van Brusselse initiatieven door het VIG ;
3. het documentatiecentrum van het VIG wordt beschikbaar gesteld van de Brusselse veldwerkers en organisaties ;
4. resultaten van onderzoeksprojecten in Brussel, die worden meegedeeld aan het VIG, worden opgenomen in het documentatiebestand ;
5. de VIG-nieuwsbrief wordt naar Brusselse organisaties en verantwoordelijken gestuurd ;
6. initiatieven van gezondheidspromotie in Brussel die worden meegedeeld aan het VIG, worden in de VIG-Nieuwsbrief aangekondigd.

In haar beleidsbrief "Kwaliteit als hefboom voor een Vlaams Gezondheidsbeleid" van december 1995 stelt de Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid voor om tijdens deze regeerperiode, voor de gezondheidspreventie en in het bijzonder de VIG, een structurele reorganisatie door te voeren met het doel een duidelijke lijn te trekken tussen beleidsadviesing, beleidsvoorbereiding en evaluatie en ondersteuning van het werkveld.

Daarom zullen belangrijke bevoegdheden van het VIG ondergebracht worden in een nieuw organigram, waarvan hieronder de voornaamste krijtlijnen worden opgesomd :

1. de opdrachten van de wetenschappelijke raad van het VIG en van het Vlaams Adviescomité voor Kankerpreventie zullen ondergebracht worden bij de Vlaamse Gezondheidsraad ;
2. de administratie Gezondheidszorg zal worden versterkt met een cel Gezondheidsbevordering, die grotendeels de deskundigheid van het VIG zal overnemen ;
3. voor belangrijke domeinen in het preventielandschap (aids, kanker, drugs) zullen coördinatoren worden erkend met als opdracht de projecten en erkende voorzieningen in het kader van de gezondheidsbevordering of preventie te coördineren, te ondersteunen en te helpen evalueren. Deze coördinatoren zullen de deskundigheid en de personeelsleden van de huidige voorzieningen binnen het VIG grotendeels overnemen.

Gelet op deze reorganisatie zal de creatie van een Brusselse cel binnen het VIG nog weinig waarschijnlijk en effectief zijn, gezien de overdracht van bevoegdheden naar verschillende instellingen. Mijns inziens zal er eerder geopteerd moeten worden voor een streven van een gegarandeerde Brusselse aanwezigheid in deze organen. Ik zal hierover overleg plegen met mijn collega bevoegd voor Gezondheidszorg.

Vraag nr. 18
van 12 februari 1996
van de heer JOHN TAYLOR

Beleidssteuning – Studieopdrachten

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken

Vraag nr. 83

van 12 februari 1996

van de heer John Taylor

Blz. 376

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luk Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE
REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag nr. 41
van 6 februari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Vlaams-Brabant – Territorialiteitsbeginsel

De bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant drukte op 20 september 1995 in haar Versterkt Actieprogramma Rand haar vrees uit dat de concentratie van federale diensten bevoegd over Vlaams-Brabants grondgebied in Brussel, een hypotheek legt op het principe van het territorialiteitsbeginsel.

Inderdaad blijken een aantal federale diensten nog niet consequent de logica van het bestaan van de provincie Vlaams-Brabant te hebben doorgevoerd.

Als voorbeeld kan de overheveling van de gewestelijke postdirectie vanuit Leuven naar Brussel worden aangehaald.

Verder blijken er ook geregeld problemen te zijn met de correcte toepassing van de taalwetgeving door vanuit Brussel opererende diensten van Belgacom.

Hier zijn de klachten veelvuldig.

De bestendige deputatie heeft dan ook beslist de gouverneur van de provincie, de juridische dienst en het kabinet van de gedeputeerde Van Autgaerden opdracht te geven om met de Vlaamse Gemeenschap informatie uit te wisselen over deze problemen, teneinde te komen tot onmiddellijke praktische afspraken.

Heeft de interkabinettenwerkgroep inzake de faciliteitengemeenten en het overlegcomité met de Vlaamse mandatarissen uit de rand ter zake reeds initiatieven genomen om tot een concrete uitwisseling van informatie te komen, om uitdeining van Franstalig Brussel naar Vlaams-Brabant en dus de miskenning van het territorialiteitsbeginsel tegen te gaan?

Antwoord

Zowel op politiek niveau als op ambtelijk niveau zijn er nauwe contacten tussen de Vlaamse overheid en de provinciale overheid inzake de specifieke problematiek van de bescherming van het Vlaams karakter van Vlaams-Brabant.

Zoals meegedeeld in het Vlaams Parlement, wordt momenteel in samenspraak met de provincie Vlaams-Brabant een gecoördineerd actieplan voor de Vlaamse rand voorbereid. Hierin zal uiteraard ook het respect voor het territorialiteitsbeginsel worden opgenomen.

**Vraag nr. 42
van 7 februari 1996
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE**

Culturele akkoorden – "Niet in uitvoering"

De Vlaamse Gemeenschap blijkt 44 culturele akkoorden lopend te hebben.

Vier van deze akkoorden worden door de diensten van de minister gekwalificeerd als "niet in uitvoering". Het betreft de akkoorden met Indonesië (afgesloten op 15 januari 1970), met Iran (14 mei 1960), met Joegoslavië (5 februari 1967) en met Turkije (29 november 1959).

Wat waren de inhoudelijke afspraken voor deze akkoorden?

Wat zijn de financiële consequenties geweest voor de jaren dat ze wel uitvoering hebben gekend?

Sinds wanneer zijn ze "niet (meer) in uitvoering"?

Werden de opzeggingsmodaliteiten gerespecteerd?

Zijn er initiatieven of plannen om de uitvoering ervan opnieuw te starten?

Antwoord

Het Koninkrijk België heeft in totaal 44 culturele akkoorden gesloten.

De inhoudelijke afspraken voor deze akkoorden hebben voor alle landen betrekking op uitwisseling en samenwerking op het gebied van onderwijs, wetenschap en cultuur in de brede zin van kunst, sociaal-cultureel werk en sport.

De financiële consequenties voor de uitvoering van de samenwerkingsprogramma's met de verschillende landen schommelen tussen gemiddeld 350.000 en 500.000 frank jaarlijks, afhankelijk van de dynamiek die uitgaat van de respectieve partners en de prioriteiten die er door onze regering aan worden gegeven. Vermits het om een gemiddelde gaat, verschilt de situatie sterk van land tot land.

Een aantal van deze akkoorden is wat Vlaanderen betreft niet in uitvoering, namelijk Indonesië, Iran, Joegoslavië en Turkije.

Indonesië

In 1984 heeft de laatste vergadering van de Vaste Commissie plaatsgehad. Het samenwerkingsprogramma werd niet hernieuwd. De Indonesische autoriteiten betoonden op dat ogenblik meer interesse voor een samenwerking ad hoc.

Het culturele akkoord werd evenwel niet officieel opgezegd.

De Indonesische autoriteiten hebben thans opnieuw contact genomen met de Vlaamse administratie om na te gaan welke de mogelijkheden zijn om aan het cultureel akkoord opnieuw uitvoering te geven.

Iran

In 1980 heeft de laatste vergadering van de Vaste Gemengde Commissie plaats gehad.

Het programma werd vanaf 1983 de facto niet meer vernieuwd.

Er zijn geen initiatieven of plannen om de uitvoering van het cultureel akkoord met Iran opnieuw op te starten. Er is daarenboven geen enkele interesse of prioriteit vanwege de Vlaamse culturele en onderwijssector voor Iran.

Turkije

De laatste vergadering van de Vaste Gemengde Commissie ter uitvoering van het Belgisch-Turks cultureel akkoord vond plaats in september 1981.

Het samenwerkingsprogramma werd na 1983 niet hernieuwd, aangezien de Turkse overheid tot in 1989 de gemeenschappen niet als partner erkende.

Het cultureel akkoord werd evenwel niet officieel opgezegd.

Deze Turkse houding wijzigde echter in 1990, toen de Vlaamse regering werd verzocht de culturele betrekkingen opnieuw op te starten. Het toenmalige Ministerieel Comité voor Externe Betrekkingen vond het op dat moment echter niet opportuun hieraan gevolg te geven, gezien de politieke situatie in Turkije (mensenrechten, Koerdische kwestie).

Sedertdien bleef de uitvoering van het cultureel akkoord opgeschort. Gelet op de recente politieke evolutie wordt het heropstarten van de culturele betrekkingen momenteel onderzocht.

Joegoslavië

De meest recente vergadering van de Vaste Gemengde Commissie ter uitvoering van het Belgisch-Joegoslavisch cultureel akkoord vond plaats te Brussel in 1990.

Bij het uitbreken van de burgeroorlog in voormalig Joegoslavië in 1991 werd het werkprogramma niet langer uitgevoerd.

Gelet op de nieuwe politieke situatie zijn er vanzelfsprekend geen plannen of initiatieven om de uitvoering van het cultureel akkoord als dusdanig opnieuw op te starten. De samenwerking moet met elk van de nieuwe landen opnieuw worden bekeken.

Vraag nr. 43

van 12 februari 1996

van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE

Campingbesluit – Vergunningsprocedure

Het campingdecreet van 3 maart 1993 (Belgisch Staatsblad 28 april 1993) heeft tot doel de kwaliteit van de campings in Vlaanderen te verbeteren. Op 1 augustus 1995 is het besluit over de exploitatie van de kampeerterrainen in het Belgisch Staatsblad verschenen. In dit besluit speelt Toerisme Vlaanderen (het vroegere Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme) als vergunningverlenende instantie een centrale rol. Er

staat ook vermeld dat alle terreinen tegen uiterlijk 31 december 1999 over een vergunning dienen te beschikken.

Op dit ogenblik beschikt meer dan de helft van de campings niet over een vergunning. Deze illegale campings zijn vaak gelegen in de duinen of in andere groene zones volgens de gewestplannen. Het campingbesluit bepaalt dat zij binnen één jaar na de inwerkingtreding, zijnde 15 maart 1995, een principiële vergunning moeten aanvragen; dus tegen uiterlijk 15 maart 1996.

De vergunningsprocedure in het huidige campingbesluit is echter niet sluitend. Er is nergens sprake van een bindend advies vanwege Ruimtelijke Ordening. Toerisme Vlaanderen wint wel het advies in van Ruimtelijke Ordening, maar is niet verplicht het te volgen. Er is ook geen sprake van een bindend advies vanwege Natuurbehoud.

Verder zou dit bindend advies moeten worden gekoppeld aan een bouw- en milieuvergunning bij de aanvraag. Nu zijn deze stukken niet vereist. Ook in de vergunningsprocedure zou het openbaar onderzoek zijn plaats moeten krijgen en een beroepsprocedure door derden zou mogelijk moeten zijn. Er zou ook een afbouwperiode voor de illegale campings moeten worden bepaald.

De actualiteit vereist dus dringende maatregelen om het campingbesluit sluitend te maken.

Welke stappen heeft de minister-president ter zake reeds gezet en wat is de vooropgestelde timing voor de maatregelen die noodzakelijk zijn?

Antwoord

Bij besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1995 betreffende de exploitatie van de terreinen voor openlucht-recreatieve verblijven, werd bepaald dat het decreet van 3 maart 1993, houdende het statuut van de terreinen voor openlucht-recreatieve verblijven, en de verschillende uitvoeringsbesluiten in werking traden op 15 maart 1995.

Overeenkomstig artikel 6 van het brandveiligheidsbesluit van 8 maart 1995 dienen alle terreinen voor openlucht-recreatieve verblijven te beschikken over een attest van brandveiligheid binnen de periode van één jaar na bovenvermelde inwerkingtreding. Overeenkomstig artikel 25 van het exploitatiebesluit van 23 februari 1995 moeten de terreinen die op het ogenblik van de inwerkingtreding over geen vergunning beschikken afgeleverd overeenkomstig de wet van 30 april 1970 op het kamperen, minstens een principiële vergunning aanvragen binnen één jaar na de inwerkingtreding.

De bij Toerisme Vlaanderen bekende terreinen die over geen vergunning beschikten afgeleverd volgens de oude kampeerwet, werden in augustus 1995 uitgenodigd vóór 15 maart 1996 ten minste een principiële vergunning aan te vragen. Tevens organiseerde Toerisme Vlaanderen op 21, 23 en 28 november 1995 informatiedagen voor exploitanten van terreinen voor openlucht-recreatieve verblijven waarop de nieuwe regelgeving uitvoerig werd toegelicht. Tot 7 maart 1996 ontving Toerisme Vlaanderen 25 aanvragen om principiële ver-

gunning. Geen enkele van deze aanvragen was echter volledig om te worden behandeld zoals bepaald in het exploitatiebesluit. Derhalve kreeg tot op heden nog geen enkel terrein voor openluchtrecreatieve verblijven een principiële vergunning.

Wegens de laattijdige publikatie in het Belgisch Staatsblad, namelijk op 22 juni 1995 wat het brandveiligheidsbesluit betreft en op 1 augustus 1995 wat het exploitatiebesluit betreft, konden de betrokken terreinen slechts over respectievelijk 9 en 6,5 maand beschikken om zich in regel te stellen.

Daarom wordt een eenmalige verlenging van de termijn voor het verkrijgen van een brandveiligheidsattest en van de termijn voor het aanvragen van een principiële vergunning overwogen.

Wat de adviesprocedure betreft zijn er drie instanties die advies verstrekken, namelijk de gemeente en de administraties bevoegd voor de Ruimtelijke Ordening en voor de Volksgezondheid. Dit advies is niet bindend omdat de Raad van State hiertegen juridische bezwaren had. Aan Toerisme Vlaanderen werd opdracht gegeven geen vergunningen af te leveren die strijdig zouden zijn met de bestemming die het betrokken terrein heeft volgens bindende ruimtelijke plannen of volgens het duinendecreet.

Wat de afwezigheid betreft van een beroepsprocedure voor derden, dient er op gewezen te worden dat de gemeente advies verstrekt. Hierdoor is er toch een belangrijke inspraakmogelijkheid. Tegen de beslissingen van de administrateur-generaal van Toerisme Vlaanderen kan voorts steeds beroep worden aangetekend bij de Raad van State.

Over de begeleiding van de problemen die rijzen bij de uitvoering van het nieuwe kampeerdecreet, zoals de problematiek van de vaste bewoning, wordt interministerieel overleg gepleegd.

Wat de timing betreft van deze saneringsoperatie, verwijs ik naar de uitvoeringsbesluiten waarin bepaald is dat tegen 31 december 1999 alle terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven in regel moeten zijn met de bepalingen van het nieuwe decreet. Tegen de exploitanten van terreinen die tegen dan niet in orde zijn met het nieuwe decreet zal proces-verbaal worden opge maakt.

Vraag nr. 45
van 13 februari 1996
van de heer WILFRIED AERS

Europese Commissie-correspondentie – Taalgebruik

De Commissie van de Europese Unie besliste onlangs tot het opstarten van het zogenaamde Opium-project (Operational Project for Integrated Urban Management). Dit project behelst financiële en structurele ondersteuning voor een aantal verkeersbeheersende maatregelen in zes Europese steden. Voor België werd daarbij de stad Gent uitgekozen.

Onlangs ontving het stadsbestuur van Gent het modelcontract. Dit contract, alsook de begeleidende brief waren uitsluitend in het Engels opgesteld, zodat de stad

voor de gemeenteraad van 19 december 1995 zelf voor een vertaling moest zorgen.

De betrokken EU-dienst ressorteert onder de bevoegdheid van de heer Karel Van Miert, de enige Vlaming die op dit ogenblik lid is van de Europese Commissie. De brief was ondertekend door de Responsible Financial Cell. Hoogstwaarschijnlijk is ook deze heer een Vlaming.

Is ook de minister-president niet van mening dat bovenvermelde feiten onduidelijk zijn? Welke maatregelen heeft hij ter zake genomen? Heeft hij er bij de Europese Commissie op aangedrongen dat voortaan het Nederlands zou worden gebruikt voor de correspondentie met instellingen uit Vlaanderen?

Antwoord

Het Vlaams parlementslid verwijst in zijn vraag naar een Engelstalige brief die het stadsbestuur van Gent van de Europese Commissie ontving aangaande een Opium-project. Het bijgevoegde modelcontract was eveneens in het Engels. Terecht uit het parlementslid bezwaren tegen deze werkwijze van de Europese Commissie.

De Europese regelgeving inzake het taalgebruik is immers duidelijk. Alle officiële talen van de Unie zijn gelijk en krijgen een gelijkwaardige behandeling. Dit betekent ook dat de briefwisseling met de instellingen van de Europese Unie in één van deze officiële talen dient te gebeuren. In Vlaanderen mag terecht worden gevraagd aan de Europese Commissie dat het Nederlands in de briefwisseling wordt gebruikt. Tegen een Engelstalige brief mag daarom terecht worden geprotesteerd.

Ik kan bijkomend meedelen dat het standpunt van België inzake de Intergouvernementele Conferentie (IGC), ingevolge de beslissing van de Vlaamse regering van 27 september 1995, uitdrukkelijk vooropstelt dat de EU-burger in zijn relaties met de Unie-instellingen en organen zijn eigen taal moet kunnen gebruiken en in deze taal moet worden beantwoord. Deze regel dient mutatis mutandis ook te gelden voor de briefwisseling van de EU met de onderscheiden overheden van de lidstaten.

Het Belgische IGC-standpunt bepaalt voorts dat België erover zal waken dat ook bij de uitbreiding van de EU niet wordt geraakt aan het taalregime van de instellingen en organen van de EU. Ook het Benelux-memorandum voor de IGC stelt dat het gelijkheidsbeginsel aangaande de talen van de EU dient te worden gehandhaafd.

Vanuit de overtuiging dat alle officiële talen van de Unie gelijkwaardig moeten worden behandeld en dat dit zo moet blijven, en vanuit de overtuiging dat elke burger in één van de officiële talen toegang moet kunnen hebben tot de instellingen en organen van de Unie en in deze taal antwoord moet krijgen, laat ik niet na, wanneer mij schendingen worden gesignaleerd daarover mijn ongenoegen te uiten bij de respectievelijke instellingen.

Ik zal daarom het voorval waarnaar het parlementslid verwijst aanklagen bij EU-commissaris Karel Van

Miert, aangezien de dienst die de brief verstuurde onder zijn bevoegdheid valt.

Vraag nr. 47
van 16 februari 1996
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Antarctica – Milieubescherming

Na de bespreking van het ontwerp van decreet houdende de goedkeuring van het protocol betreffende milieubescherming op Antarctica (Beknopt Verslag van 20 en 21 december 1995), bleef er enige onduidelijkheid bestaan in verband met het toerisme en het opruimen van de stortplaatsen, in het bijzonder de verlaten basisen, in het Zuidpoolgebied.

Over welke mogelijkheden beschikt Vlaanderen om in deze materie een rol van betekenis te spelen ?

Antwoord

Het Verdrag inzake Antarctica is de neerslag van een internationale consensus rond het vreedzaam gebruik van dit voor de planeet Aarde belangrijke gebied. Vele lidstaten die het Verdrag inzake Antarctica onderschrijven zien dit belang in, en investeren een deel van hun onderzoeksmiddelen aan onderzoek op en rond het continent Antarctica.

In 1991 resulteerde deze mondiale belangstelling in de goedkeuring van het "Protocol betreffende Milieubescherming bij het Verdrag inzake Antarctica". Het continent Antarctica en omliggende oceanen kregen aldus het statuut van "Natuurreservaat voor vrede en wetenschap" toegewezen. Voor elke activiteit dient er aldus een milieu-effectenrapport opgemaakt te worden.

Verscheidene Europese landen ontplooiden reeds in de vorige eeuwen belangrijke activiteiten in en rond Antarctica. Waar vooreerst economische factoren de belangrijkste drijfkracht vormden achter de ontplooiing van menselijke activiteiten, neemt in de tweede helft van deze eeuw het belang van exploratie en wetenschappelijk onderzoek meer en meer toe. In zoverre dat alle economische activiteiten met betrekking op minerale hulpbronnen door het Verdrag inzake Antarctica en het aansluitend Protocol betreffende Milieubescherming voor 50 jaar werden bevroren.

Vele Europese landen zijn hun onderzoeksinspanningen blijven aanhouden en meer en meer gaan samenwerken. Terzelfder tijd werden de andere lidstaten die het Verdrag onderschrijven bij dit onderling overleg betrokken.

In het kader van de werkzaamheden van ECOPS (European Committee on Ocean and Polar Science), onder meer gesteund door de ESF (European Science

Foundation), werden reeds een aantal initiatieven ondernomen die het Protocol betreffende Milieubescherming bij het Verdrag inzake Antarctica tegemoetkamen.

Naast de wetenschappelijke inbreng van SCAR (Scientific Committee on Antarctica Research) verzorgt ECOPS in Europa een informerende en coördinerende rol die de logistieke en operationele activiteiten ten behoeve van wetenschappelijke programma's en projecten onderbouwt. Belangrijk hierbij is dat voor deze activiteiten eveneens voldoende overleg is met de niet-Europese instanties. Door het installeren van een autoriteit die de internationale afspraken en wetgeving met betrekking tot het milieu vertaalt en specifiek versterkt naar de Poolgebieden toe, wordt dit overleg bevorderd. Aldus wordt van bij de conceptvorming van een programma of project reeds met het milieu rekening gehouden, door de verantwoordelijke wetenschappelijke en logistieke actoren reeds in een vroege fase met de verantwoordelijken voor het milieu overleg te laten plegen. Dit overleg draagt bij tot de uitwerking van modaliteiten met betrekking tot de standaardisatie van "Environmental Impact Assessments", de opleiding van wetenschappelijk, operationeel en logistiek personeel, de procedures en richtlijnen met betrekking tot toeristische activiteiten, enzovoort.

Zo wordt in de planning van expedities en operaties in Antarctica, naast het recupereren van alle afval inherent aan deze expeditie of operaties, ook – voor zover het de logistieke mogelijkheden het toelaten – afval gerecupereerd van vroegere operaties.

De Vlaamse wetenschappers betrokken bij het onderzoek in Antarctica, worden reeds in de voorbereiding op de hoogte gebracht van de specifieke maatregelen met betrekking tot behandeling van al dan niet gevaarlijke goederen (bv. chemicaliën, brandstoffen, ...). Ze worden geïnformeerd hoe afval te behandelen en betrokken bij operaties die oude afval recupereren, indien de logistieke mogelijkheden voorhanden zijn (bv. bergen van oude brandstofvaten, recupereren en opbouwmateriaal van vroegere zomerbasissen, ...). Tevens is er vanuit Vlaanderen wetenschappelijke inbreng bij het uitwerken van beheersplannen en akkoorden rond het Verdrag inzake Antarctica en het aansluitend Protocol betreffende Milieubescherming en het opstellen van modaliteiten en gedragsregels met betrekking tot het toerisme, dit zowel voor de touroperators als voor de toeristen.

Vlaanderen kan hierin verder bijdragen door uitvoerende maatregelen die tegemoet komen aan het Verdrag inzake Antarctica te blijven ondersteunen.

Daarnaast kan Vlaanderen de belangen behartigen van zijn wetenschappers, – die op internationaal niveau een zeer goede reputatie hebben – door onder meer te ijveren voor het behoud van hun aandeel in het federale onderzoeksprogramma rond Antarctica.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE
VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN
AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 85
van 13 februari 1996
van de heer WILFRIED AERS

Universiteit Gent – Persberichten over onregelmatigheden

Op 8 november 1995 verscheen in een weekblad een artikel over onregelmatigheden aan de Gentse universiteit. Er was vooral sprake over de vakgroep Wijsbegeerte en Moraalwetenschap en het met de universiteit geassocieerde Bikit (Babbage Instituut voor Kennis- en Informatietechnologie).

Geknoei met onkostennota's en misbruiken bij het aanvragen van subsidies zouden, volgens dit artikel, in bovenvermelde diensten schering en inslag zijn.

Dit artikel was zeer nadelig voor het imago van onze Gentse universiteit.

Heeft de minister ter zake reeds een onderzoek ingesteld? Indien uit het onderzoek is gebleken dat de aangehaalde feiten juist zijn, welke tuchtmaatregelen werden er dan getroffen?

Antwoord

Het aangehaalde weekbladartikel heeft ook mijn aandacht getrokken en ik heb via de regeringscommissaris de Universiteit Gent om uitleg gevraagd. Het artikel vermeldt een aantal aantijgingen aan het adres van Bikit VZW, zoals die waren opgenomen in een anoniem document dat ook aan de academische overheid was overgemaakt. Het anonieme karakter van het document bemoeilijkt uiteraard het voeren van een onderzoek en de confrontatie van standpunten. De academische overheid heeft aan prof. dr. F. Vandamme een omstandige reactie gevraagd op de aantijgingen, hetgeen ook gebeurd is.

De universiteit heeft mij na onderzoek hiervan het volgende antwoord gegeven: "Ofschoon de Universiteit Gent nog verdere verduidelijkingen heeft gevraagd, kan op basis van de overgemaakte informatie thans reeds gesteld worden dat:

- tot hiertoe geen enkele zogenoemde onregelmatigheid werd bevestigd;
- de relatie RUG-VZW Bikit op punt werd gesteld;
- zogenoemde dubbele financiering niet mag verward worden met het veel voorkomende fenomeen van partiële financiering van eenzelfde project vanuit verschillende kanalen; dit komt zeer veel voor en is geoorloofd".

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 68
van 12 februari 1996
van de heer JOS GEYSELS

Milieuheffing bedrijfsafval – Wanbetalers

Kan de minister, in opvolging van de vraag nr. 113 van 3 februari 1994 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 7 maart 1994, blz. 457), de volgende informatie verschaffen met betrekking tot de heffing inzake vaste afvalstoffen.

1. Hebben bepaalde bedrijven tijdens de laatste twee jaar de milieuheffing niet betaald? Zo ja, over hoeveel bedrijven gaat het hier en wat is het totale bedrag van deze niet betaalde heffingen?
2. Hebben er bedrijven beroep aangetekend tegen deze heffing? Zo ja, hoeveel? In welke gevallen en met welke motivatie werd dit beroep al dan niet aanvaard?

Antwoord

1. Op datum van 23 februari 1996 waren er 23 heffingsplichtigen, tezamen goed voor 443.570.326 frank die de voor de laatste twee jaar verschuldigde milieuheffing nog niet of niet volledig hebben betaald. Men neme er nota van dat bij deze bedragen nog administratieve geldboeten en intresten moeten worden toegevoegd.
2. Er zijn inderdaad heffingsplichtigen die de laatste twee jaar beroep hebben aangetekend tegen een ambtelijke aanslag, of een navordering opgelegd voor heffingen die betrekking hebben op de laatste twee jaar (1994 en 1995). Op datum van 23 februari 1996 betrof het hier drie heffingsplichtigen die vier beroepsdossiers indienden over één of meerdere kwartalen van het jaar 1994 of/ en 1995. Hiervan zijn nog drie beroepsdossiers in behandeling. Het resterende dossier werd ontvankelijk maar ongegrond verklaard door gebrek aan rechtsgrond, wegens strijdigheid met het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen en de uitvoeringsbesluiten hiervan.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 22
van 12 februari 1996
van de heer JOHN TAYLOR

Beleidsondersteuning – Studieopdrachten

Zie:

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken
Vraag nr. 83
van 12 februari 1996
van de heer John Taylor
Blz. 376

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE
AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID
EN HUISVESTING

Vraag nr. 22
van 7 december 1995
van de heer JOS GEYSELS

Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten

De samenstelling en de werking van de ministeriële kabinetten van de Vlaamse ministers wordt geregeld bij besluit van de Vlaamse regering van 20 juni 1995. Het aantal "stafleden" en "uitvoerende- en aanvullende personeelsleden" van het kabinet wordt bepaald in het besluit. Daar bovenop kunnen ook nog zogenaamde "experten" worden aangesteld. Het feitelijke aantal kabinetsleden per Vlaams minister blijft onduidelijk. Daarom volgende vragen.

A. Algemeen

1. Welke criteria en normen worden gehanteerd bij de samenstelling van een kabinet ?
2. Hoeveel kabinetsleden (per niveau) mag elke minister aanwerven ?
3. Hoeveel kabinetsmedewerkers (per niveau) mag elke minister aanwerven ?
4. Bestaat er een richtlijn inzake onverenigbaarheden tussen ambtenarenstatuut en kabinetslid of kabinetsmedewerker ?

B. Betreffende de samenstelling van elk kabinet afzonderlijk

1. Wat is het totaal aantal personeelsleden van het kabinet, verdeeld over de verschillende niveaus én uitgesplitst naar "vorige werkgevers" (departementen, andere openbare diensten, privé-sector) ?
2. Wat is het aantal personeelsleden op het kabinet dat aangeworven is in het kader van een bijzondere tewerkstelling ?

3. Zijn er andere personen gratis ter beschikking gesteld voor het kabinet, vanuit de privé-sector of de openbare sector ? Over hoeveel personen gaat het ?

C. Betreffende de kabinetsvergoeding

1. Hoeveel personeelsleden van het kabinet worden gedetacheerd vanuit het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap of van een parastatale die afhangt van de Vlaamse Gemeenschap en/of het Vlaams Gewest en komen voor de loonkosten niet ten laste van de kabinetsbegroting ? Wat is het totaal bedrag van deze personeelskosten ?
2. Hoeveel personeelsleden van het kabinet worden gedetacheerd vanuit een andere openbare dienst, waarvoor weddeterugbetaling en werkgeversbijdrage ten laste vallen van de kabinetsbegroting ? Wat is het totaal bedrag van deze personeelskosten ?
3. Hoeveel personeelsleden van het kabinet ontvangen een als wedde geldende kabinetstoelage ? Wat is het totaalbedrag van deze personeelskosten ?
4. Hoeveel "derden", dit wil zeggen personen die meewerken met het kabinet op basis van studieovereenkomsten, vallen ten laste van de kabinetsbegroting ? Wat is het totaalbedrag van deze post ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN
EN WELZIJN

Vraag nr. 92
van 12 februari 1996
van de heer CARL DECALUWE

Serviceflats – Bezettingsgraad

De door de minister van Financiën gelanceerde bevak (belastingvennootschap met vast kapitaal) om geld in te zamelen voor het bouwen van serviceflats kende bij de beleggers een groot succes, waardoor de mogelijkheid werd geschapen om in de toekomst duizenden nieuwe serviceflats te bouwen. In diverse gemeenten wordt echter vastgesteld dat serviceflats die nog werden gebouwd onder het stelsel-Lenssens, nog altijd niet bewoond zijn.

1. Kan de minister mij meedelen, per provincie, wat de bezettingsgraad is van de serviceflats gebouwd met steun van het Vlaams Gewest ?
2. In welke mate speelt de huidige bezettingsgraad mee bij het bepalen van de plaats waar de nieuwe bevak-serviceflats komen ?

Antwoord

1. Ik verwijs het Vlaams parlementslid naar vraag nr. 57 van 19 december 1995 van de heer Eddy Schuermans (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 8 januari 1996, blz. 241). Het betreft hier cijfers over de serviceflats die zowel met als zonder subsidieverlening werden gebouwd (zie verder). Voor de bezettingsgraad van serviceflats gebouwd met subsidieverlening van het Vlaams Gewest, beschik ik over geen aparte cijfergegevens.
2. De planning van de serviceflats gebouwd door de NV Serviceflats Invest ressorteert onder de bevoegdheid van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid. Het criterium "bezettingsgraad" speelt bij selectie van de projecten, voor zover mij bekend, geen rol.

ANNE VAN ASBROECK

VLAAMS MINISTER VAN BRUSSELSE
AANGELEGENHEDEN EN GELIJKE
KANSENBELEID

Vraag nr. 12
van 6 februari 1996
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel – Samenwerkingsakkoord

In de beleidsbrief "Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel" (Stuk 145 (1995-1996) – Nr. 1), pleit de minister voor een samenwerkingsakkoord tussen de Brusselse en de Vlaamse regering.

Welke concrete stappen heeft de minister sindsdien ter zake reeds gezet ? Over welke thema's gaat het concreet ? Wat zijn de vooruitzichten – ook qua timing – om tot een dergelijk akkoord te komen ?

Antwoord

Gezien de draagwijdte van de vragen en de gesprekken die ik hierover nog in de Vlaamse regering zal voeren, zal op een latere datum een antwoord worden gegeven.

Vraag nr. 13
van 6 februari 1996
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel – Culturele infrastructuur

In haar beleidsbrief "Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel," heeft de minister gepleit voor een overleg met haar collega van Cultuur over een meerjarenplan voor de Brusselse culturele infrastructuur. Kan de minister mij meedelen of dit pleidooi sindsdien reeds tot concrete resultaten heeft geleid ?

Opmerkelijk was ook haar pleidooi voor een samenwerking tussen Brussel-Gent-Antwerpen "die op Europees niveau op een boogschiet van elkaar liggen" (ik had geen weet van het bestaan van die speciale Europese bogen !).

Welke concrete stappen zijn er sindsdien reeds gezet om die samenwerking te realiseren ? Welke instanties, instellingen en/of organen worden bij dit overleg betrokken ?

Antwoord

De discussie over het meerjarenplan voor de culturele infrastructuur in Brussel mag mijns inziens niet beperkt blijven tot het meest in het oog springende, namelijk de receptieve theatervloeren. We moeten het inderdaad hebben over de KVS, over de Beursschouwburg en over Bronx maar, zoals ik ook al in mijn beleidsnota heb gezegd, culturele infrastructuur moet ook dienen voor gediversifieerde artistieke produktie. Het gaat dus over verschillende dingen tegelijk : over "grote" en over "kleine" infrastructuur, over podia en over werkruimte. Een artistiek niveau tussen de klassieke kunstacademies en de professionele kunstwereld, is nodig als voedingsbodem voor toekomstig talent. Er zijn ateliers nodig, repetitieruimte en tentoonstellingsruimte. Een hoogstaand artistiek aanbod ontstaat immers niet uit het niets. De "grote" infrastructuur heeft niet alleen financiële investeringen nodig voor de toekomst, maar ook creatieve.

Het gesprek over de diverse functies van de infrastructuur moet globaal worden gevoerd, niet alleen omdat het onvermijdelijk over veel geld gaat, maar ook omdat de keuzes die nu gemaakt moeten worden, het artistieke en culturele landschap in Brussel en Vlaanderen blijvend zullen beïnvloeden. Daarom ook moet dit gesprek grondig worden voorbereid. Er heeft al een eerste werkvergadering hieromtrent plaatsgevonden met de Vlaamse minister van Cultuur. Zelf ben ik een discussienota aan het voorbereiden die wel degelijk beide aspecten in een coherente visie behandelt.

Wat betreft mijn, volgens het Vlaams parlementslid, opmerkelijk pleidooi voor een samenwerking tussen Antwerpen, Gent en Brussel, wil ik eerst duidelijk stellen dat het mij niet te doen is om te besparen, maar om de beschikbare middelen zo rationeel mogelijk te besteden. Waar het hier natuurlijk om gaat zijn de drie zogenaamde repertoiregezelschappen. Zij zijn echter, naar internationale normen, alle drie te klein in personeelsbezetting om deze titel te kunnen voeren. Alleen als ze bijeengevoegd zouden worden, wordt het amalgaam groot genoeg om voor repertoiregezelschap te kunnen doorgaan. Hierover wordt inderdaad gediscussieerd, ook in de theaters zelf, maar niet ongenueanceerd. Fuseren zonder respect voor ieders eigenheid, zou kunnen leiden tot zwaar identiteitsverlies. En dat is uiteraard niemand zijn bedoeling.

Iedereen heeft in de afgelopen tijd de standpunten van de verschillende theaterdirecteuren en -intendanten kunnen volgen in de pers. Dit wil niet zeggen dat er geen wil tot samenwerking bestaat. Ik wil hier het voorbeeld niet geven van de haast spreekwoordelijk geworden sneeuwmachine van de KNS in Antwerpen, die veel geld gekost heeft en die ook elders dienst zou kunnen doen. Het overleg dat bestaat, gaat over fundamentele dingen. De zakelijke verantwoordelijken van de drie huizen zijn bijvoorbeeld met elkaar in gesprek over het personeelsbeleid en de CAO. Dergelijk overleg moet echter ook niet worden gezien als voorbereiding op een soort fusie.

Vraag nr. 14
van 6 februari 1996
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel – Federale culturele instellingen

In haar beleidsbrief "Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel" stelt de minister dat er een dialoog moet op gang worden gebracht over het statuut en de werking van de federale culturele instellingen. Dit zou gebeuren met de federale bevoegde minister en de Vlaamse en Franse Gemeenschapsministers van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden.

Is er sindsdien ter zake reeds een initiatief genomen? Zijn alle betrokkenen bereid gevonden om aan die dialoog te participeren? Zijn er reeds resultaten? Indien nog niet, voor wanneer worden die verwacht? Op welke wijze zal het Vlaams Parlement op de hoogte worden gebracht van de resultaten van dit initiatief?

Antwoord

Ik ben er inderdaad van overtuigd dat, in het licht van de verdere federalisering van België, het statuut van de federale culturele instellingen het voorwerp moet uitmaken van een grondige analyse. Cultuur is bij uitstek een gemeenschapsmaterie en het ligt dan ook voor de hand dat de gemeenschappen in de toekomst een belangrijke inbreng moeten hebben in het beheer en de werking van deze bi-culturele instellingen.

In het kader van de discussie over de homogene bevoegdheidspakketten kwam ook het toekomstig statuut van de federale culturele instellingen ter sprake. Het is belangrijk dat deze discussie binnen de Vlaamse

Gemeenschap wordt uitgeklaard, alvorens hierover gesprekken met de federale regering aan te knopen. Ondertussen werden op kabinetsniveau reeds informatieve gesprekken gevoerd met de federale minister bevoegd voor Wetenschapsbeleid. Ik kan ook meedelen dat de administratie Kunsten en het kabinet van de Vlaamse minister van Cultuur deze materie momenteel onderzoeken.

In mijn beleidsbrief heb ik ook aangekondigd dat ik de Vlaamse aanwezigheid in de federale bi-culturele instellingen wil stimuleren door het ondersteunen van Nederlandstalige artistieke projecten. Ik heb dit reeds gedaan ten bate van de Filharmonische Vereniging van Brussel en de VZW Paleis.

Vraag nr. 15
van 6 februari 1996
van de heer MICHIEL VANDENBUSSCHE

Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel – Rapporten taalsituatie OCMW's

Het probleem van de toepassing van de taalwetgeving in de Brusselse OCMW's is bekend (cfr. onder meer het recente werk van Anja Detant "De toepassing van de taalwetgeving in de Brusselse gemeentelijke instellingen", VUB-Press).

In haar beleidsbrief "Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel", schrijft de minister dat er scherp moet worden toegezien op de toepassing van de taalwetten en de gelijkwaardige behandeling van Nederlandstaligen. Zij is van oordeel dat het driemaandelijks rapport over de toepassing van de taalwetgeving in de Brusselse OCMW's, zoals overeengekomen in de regeringsverklaring van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, "op zijn minst hoopgevend" is. Zij verklaart in haar beleidsbrief dat zij er nauwlettend zal op toezien dat uit deze rapporten de nodige beleidsmatige conclusies worden getrokken.

Zijn er sindsdien reeds één of meerdere "driemaandelijkse rapporten" verschenen? Wat zijn de essentiële of feitelijke gegevens? Zijn er reeds beleidsmatige conclusies?

Antwoord

Zoals bepaald in het regeerakkoord van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie wordt een driemaandelijks rapport voorgelegd aan de leden van het Verenigd College. Een eerste verslag werd op 21 december 1995 neergelegd en rapporteert over de periode juli-september 1995. Op basis van de eerste gegevens kunnen nog geen indicaties worden gegeven met betrekking tot beslissingen in strijd met de taalwetgeving. Dit eerste rapport bevatte immers enkel gegevens van de geschorste beslissingen (25 in aantal). Door het ontbreken van de totaalcijfers van het aantal aanwervingen konden nog geen vergelijkingen worden gemaakt. Daarenboven gaat het vooral om schorsingen met betrekking tot aanstellingen waarvan de uitslag van de taalexamens, die de betrokkenen hebben afgelegd, nog niet bekend is. Zodoende kan een juiste stand van zaken nog niet worden gegeven.

Het tweede rapport daarentegen, dat in de loop van maart 1996 zal worden neergelegd (periode oktober-

december 1995) zal, mede op mijn aandringen, meer gegevens bevatten zodat reeds een aantal indicaties en conclusies kunnen worden getrokken. Ik zal dan ook niet nalaten het Vlaamse parlements lid van deze resultaten in kennis te stellen.

Het is ook de intentie van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie om na 1 jaar een uitgebreide analyse te maken waaruit beleidsmatige conclusies zullen worden getrokken.

II. VRAGEN VAN DE LEDEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. Art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE
REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 31
van 18 januari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Heraanleg stationsplein Mechelen – Verklaring minister-president

In een vraaggesprek met Gazet van Antwerpen van 8 december 1995 over werkzaamheden binnen het arrondissement Mechelen, drukt de minister-president de – terechte – wens uit dat er eindelijk werk wordt gemaakt van de eerder goedgekeurde plannen tot de herinrichting van het stationsplein in Mechelen. De minister-president stelt dat de verschillende partners in dit project dicht bij een akkoord stonden, maar dat er toch nog verdragingsmaneuvers werden ingebouwd.

Kan de minister-president preciseren waaruit de verdragingsmaneuvers bestaan en van wie ze uitgaan ?

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
○ 31	18.01.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Heraanleg stationsplein Mechelen – Verklaring minister-president</i>	418
41	06.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Vlaams-Brabant – Territorialiteitsbeginsel</i>	410
42	07.02.1996	M. Vandenbussche	<i>Culturele akkoorden – "Niet in uitvoering"</i>	410
43	12.02.1996	A. Van Nieuwerkerke	<i>Campingbesluit – Vergunningsprocedure</i>	411
45	13.02.1996	W. Aers	<i>Europese Commissie-correspondentie – Taalgebruik</i>	412
46	15.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Exportsubsidies – Coördinatie met federale overheid</i>	367
47	16.02.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Antarctica – Milieubescherming</i>	413
48	19.02.1996	N. Maes	<i>Regeringsgebouwen Martelaarsplein – Kritiek Rekenhof</i>	367
L. VAN DEN BOSSCHE, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken				
70	06.02.1996	M. Doomst	<i>Anciënniteit onderwijspersoneel – Berekeningswijze</i>	367
71	06.02.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Internationale scholen – Taalregeling</i>	368
72	06.02.1996	L. Sannen	<i>Hogescholen – Financieringsplannen</i>	369
73	07.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Contractuelen – Taken</i>	370
74	07.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Contractuelen – Duur van de opdracht</i>	371
75	07.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Contractuelen – Deeltijds werk en anciënniteit</i>	372
76	07.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Contractuelen – Contracten voor onbepaalde duur</i>	373
77	07.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Contractuelen – Aanwervingsprocedure</i>	373
78	07.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Contractuelen – Vast Wervingssecretariaat</i>	374
79	07.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Contractuelen – Vervanging van statutaire personeelsleden</i>	374
80	12.02.1996	J. Taylor	<i>Geweld op school – Omvang van het probleem</i>	375
81	12.02.1996	M. Olivier	<i>Huisartsen – Beroepsopleiding</i>	376
83	12.02.1996	J. Taylor	<i>Beleidsondersteuning – Studieopdrachten</i>	376
84	13.02.1996	W. Aers	<i>Gemeentescholen – Gemeentelijke gunsten</i>	377
85	13.02.1996	W. Aers	<i>Universiteit Gent – Persberichten over onregelmatigheden</i>	414
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling				
63	06.02.1996	W. Kuijpers	<i>Project mestoverschot – Implementatie</i>	377
64	06.02.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>VDAB fruitcel Sint-Truiden – Voortzetting</i>	379
65	12.02.1996	V. Dua	<i>La Floridienne Gent – Sanering</i>	379
66	12.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Aquafin – Kritiek Rekenhof</i>	380

67	12.02.1996	J. Geysels	<i>Milieubox – Afvalbehandeling</i>	381
68	12.02.1996	J. Geysels	<i>Milieuheffing bedrijfsafval – Wanbetalers</i>	414
69	12.02.1996	J. Taylor	<i>Beleidsondersteuning – Studieopdrachten</i>	383

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

22	12.02.1996	J. Taylor	<i>Beleidsondersteuning – Studieopdrachten</i>	414
----	------------	------------------	--	-----

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

94	06.02.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vernieuwing tramsporen MIVB – Kosten</i>	383
95	06.02.1996	G. Cardoen	<i>Afdeling Wegen Vlaams-Brabant – Verhuis</i>	383
96	06.02.1996	C. Decaluwé	<i>Werken rotonde Gentsepoort Kortrijk – Omwonenden</i>	384
97	06.02.1996	M. Olivier	<i>Werken rotonde Gentsepoort Kortrijk – Omwonenden</i>	384
98	06.02.1996	M. Olivier	<i>Restgronden langs gewestwegen – Beplanting door gemeenten</i>	385
99	08.02.1996	H. De Loor	<i>N42 Gent-Geraardsbergen – Tracéstudie</i>	385
100	08.02.1996	C. Decaluwé	<i>A17 Kortrijk-Brugge – Verlichting en middenbermbepaling</i>	386
101	08.02.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Beleidswijziging door ophoging – Maatregelen</i>	386
102	08.02.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>De Lijn – Sponsoring van politieke partijen</i>	387
103	08.02.1996	G. Cardoen	<i>Administratie Wegen en Verkeer – Informatie-initiatief</i>	387
104	12.02.1996	M. Doomst	<i>Bouwvolume – Uitbreiding woonfunctie</i>	388
105	12.02.1996	V. Dua	<i>Westerschelde-oeververbinding – Verkeersstromen</i>	388
106	12.02.1996	W. Aers	<i>Overstromingen Leiestreek – Maatregelen</i>	389
107	12.02.1996	W. Aers	<i>Kennedylaan Gent-Oostakker – Wegdek</i>	390
108	12.02.1996	J. Taylor	<i>Beleidsondersteuning – Studieopdrachten</i>	390
109	13.02.1996	G. Cardoen	<i>Ruimtelijke Structuurplan Vlaanderen – Gemeentelijke structuurplanning</i>	390
110	15.02.1996	W. Kuijpers	<i>Hoogspanningslijn Tienen-Linter – Stand van het dossier</i>	391

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

41	06.02.1996	W. Kuijpers	<i>Project mestoverschot – Implementatie</i>	391
42	12.02.1996	C. Decaluwé	<i>Europees subsidiedossier bufferzone – Stand van zaken</i>	392
43	12.02.1996	C. Decaluwé	<i>TRT – Koerdisch verzoek tot verwijdering van Vlaamse kabel</i>	393
44	12.02.1996	M. Verlinden	<i>Radioreclame – Geluidsniveau</i>	393
45	12.02.1996	J. Taylor	<i>Beleidsondersteuning – Studieopdrachten</i>	394
46	13.02.1996	W. Aers	<i>BRTN Radionieuws – Geboorte van Christus</i>	394
47	13.02.1996	W. Aers	<i>Radio Centraal – Zendvergunning</i>	394
48	13.02.1996	W. Aers	<i>BRTN Radio 1 – Promotiespots voor uitzendingen door derden</i>	394

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

22	07.12.1995	J. Geysels	<i>Ministeriële kabinetten – Normen, samenstelling en loonkosten</i>	415
47	06.02.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Sociale woningen Brusselse randgemeenten – Vreemdelingen</i>	395
48	06.02.1996	M. Cordeel	<i>Onroerende voorheffing – Vermindering wegens onproductiviteit</i>	396
49	12.02.1996	A. Van Aperen	<i>Domus Flandria – Subsidies</i>	396
50	12.02.1996	C. Decaluwé	<i>Vlaamse Huisvestingsmaatschappij – Waalse aannemers</i>	397
53	13.02.1996	F. Dielens	<i>Sociaal huurstelsel – Voorrang inkomensgroep min 480.000 frank</i>	398
54	16.02.1996	G. Vanleenhove	<i>Straatnamen – Spelling</i>	399

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

84	06.02.1996	F. Creyelman	<i>Subsidies Brusselse sportverenigingen – Migranten en Franstaligen</i>	399
85	06.02.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Voeren – Brandweerinspectie bejaardenvoorzieningen</i>	399
86	06.02.1996	W. Kuijpers	<i>Mentaal gehandicapte jongvolwassenen – Opvang Oost-Brabant</i>	400
87	06.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>BLOSO-jachthavenconcessies – Rechtsgrond en ligplaatsvergoedingen</i>	401
88	06.02.1996	B. Grouwels	<i>Studies Welzijn – Brussel</i>	403
89	06.02.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Internationale scholen – Taalregeling</i>	403
90	06.02.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Culturele centra Brusselse randgemeenten – Woonplaats personeel</i>	404
91	12.02.1996	G. Cardoen	<i>Openbare bibliotheken – Internet</i>	404
92	12.02.1996	C. Decaluwé	<i>Serviceflats – Bezettingsgraad</i>	415
93	12.02.1996	J. Taylor	<i>Beleidsondersteuning – Studieopdrachten</i>	404
94	13.02.1996	W. Aers	<i>Migranten – 11 juli-subsidies</i>	404
95	16.02.1996	G. Vanleenhove	<i>Straatnamen – Spelling</i>	405
96	16.02.1996	A. Van Nieuwerkerke	<i>Aanvullende steunverlening OCMW – Regeling</i>	406
97	16.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Vlaamse Operastichting – Oprichting</i>	406
98	16.02.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Stichting Vlaamse Schoolsport – Protocol</i>	407
99	16.02.1996	F. Vermeiren	<i>Taalgebruik faciliteitengemeenten – Intercommunales</i>	407

A. VAN ASBROECK, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid

12	06.02.1996	M. Vandenbussche	<i>Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel – Samenwerkingsakkoord</i>	416
13	06.02.1996	M. Vandenbussche	<i>Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel – Culturele infrastructuur</i>	416
14	06.02.1996	M. Vandenbussche	<i>Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel – Federale culturele instellingen</i>	417
15	06.02.1996	M. Vandenbussche	<i>Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel – Rapporten taalsituatie OCMW's</i>	417
16	06.02.1996	M. Vandenbussche	<i>Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel – Vlaams-Nederlandse week</i>	408
17	06.02.1996	M. Vandenbussche	<i>Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel – Cel Gezondheids promotie</i>	409
18	12.02.1996	J. Taylor	<i>Beleidsondersteuning – Studieopdrachten</i>	409